

Giới thiệu Nữ Phụ Giả Mang Thai

Nghe nói trong truyện Nữ Phụ Giả Mang Thai của tác giả Hòa Điền Nguyệt, rằng có 2 cách nhanh nhất để “điều ti nghịch tập”* là xuyên không hoặc gặp được “kì ngộ”(kì ngộ ở đây giống như là bất ngờ gặp may từ trên trời rơi xuống)*điều ti (Daosi) là từ lỏng trên mạng chỉ những người không có tiền, không có nhan sắc ,không có chỗ dựa,sự nghiệp mờ nhạt...Nghịch tập được hiểu là phản công hoặc lật xácĐiêu ti nghịch tập hiểu như là một người không có gì bỗng thay đổi lột xác)Hàn Thịnh Hạ từ nhỏ được xem như con trai để nuôi dạy.Nhìn nam tắn trong tiểu thuyết ngôn tình sủng nằm mơ cô cũng muốn bản thân giống như nam chính gặp được “ kỳ ngộ”Hiện tại, Hàn Thịnh Hạ xuyên không trở thành bạch phú mỹ, cô cho rằng mình đã hoàn toàn trở thành một “ Điều ti nghịch tập”Đảo mắt liền phát hiện bản thân xuyên vào cuốn sách mà bên trong chính mình có kết cục truyện hot vô cùng bí ẩnHơn nữa, vị hôn phu vừa bị cô đuổi ra khỏi cửa sắp gặp được “kì ngộ” và thành nam chínhRồi rầm thật lâu, Hàn Thịnh Hạ quyết định giành lấy “kì ngộ” của nam chính , xong việc quay lại bồi thường hân

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên Không Thành Nữ Phụ

Trước khi hôn mê, Hàn Thịnh Hạ vẫn còn suy nghĩ: mỹ nữ kia còn chưa trả tiền cho cô đâu!

Chờ đến khi Hàn Thịnh Hạ mở mắt tỉnh lại, phát hiện bản thân không phải ở trong bệnh viện mà cô đang ở trong một căn phòng ngủ xa hoa. Sàn nhà được lát bằng gỗ,chiếc giường cô đang nằm cũng vô cùng mềm mại , thoải mái. Bức tường đối diện treo một chiếc tivi lcd 50 inch, bên cạnh là chiếc sofa màu vàng nhạt nhìn qua thật mềm mại, tủ quần áo vô cùng lớn chiếm trọn một bức tường, giá sách màu trắng ,còn có bàn làm việc, máy tính , nhà vệ sinh...

Hàn Thịnh Hạ nhìn một lượt căn phòng cuối cùng nhin không được bò xuống giường, cảm giác giống như Lưu bà đến Đại Quan viên *

(lấy từ tác phẩm Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần, Đại Quan viên là nơi ở của 12 vị cô nương với Gia Bảo Ngọc thiếu gia của phủ Ninh Quốc và phủ Vinh Quốc nên vô cùng xa hoa và rộng rãi. Câu này đại ý là Hàn Thịnh Hạ bị choáng ngợp và tò mò đối với căn phòng kia)

Cẩn thận quan sát căn phòng, cảm thấy biểu cảm của mình so với Lưu bà còn lớn hơn. Hàn Thịnh Hạ bước vào nhà vệ sinh mang theo tâm lý lần đầu được nhìn thấy nhà vệ sinh xa hoa mà không phải ở trong tiểu thuyết.

Chưa kịp đánh giá phòng vệ sinh,bỗng nhiên Hàn Thịnh Hạ nhìn thấy một gương mặt nữ nhân xa lạ ở trong gương , cả người liền ngây dại.

Đó là một cô gái xinh đẹp, khuôn mặt hình trứng ngỗng, đôi con ngươi sáng ngời thanh khiết, đôi mày cong cong , lông mày như vẽ. Thêm một cái mũi nhỏ nhỏ, môi đỏ mọng , mái tóc đen dài mềm mại rũ xuống bên vai giống như tơ lụa. Hiện nhân đây là một đại mỹ nữ, so với những minh tinh Hàn Thịnh Hạ gặp qua thậm chí có phần đẹp hơn, nhưng hiển nhiên người này không phải Hàn Thịnh Hạ cô!

Hàn Thịnh Hạ trừng lớn mắt mỹ nữ trong gương cũng trừng lớn mắt, Hàn Thịnh Hạ đưa tay vuốt mặt,mỹ nữ trong gương cũng đưa tay vuốt mặt

Hàn Thịnh Hạ cảm giác tim mình đập có chút nhanh..

Hít sâu hít sâu...

Hàn Thịnh Hạ nắm chắc 90% rằng cô đã xuyên không , hơn nữa còn xuyên thành một đại mỹ nữ nhìn bộ dáng rất có tiền nha

Cô sẽ không cần lo lắng ngày mai không có cơm ăn, cũng không cần lo lắng mình không có việc làm lại càng không cần lo lắng bản thân trở thành người vô dụng. Hơn nữa căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết , Hàn Thịnh Hạ cảm thấy xuyên không = điều ti nghịch tập

Hàn Thịnh Hạ phảng phất nhìn thấy bản thân ở đỉnh cao, bao nuôi tiểu bạch kiểm, dùng lời nói làm việc. Tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên đã đánh gãy tưởng tượng tốt đẹp của Hàn Thịnh Hạ.

“Hạ Hạ mau xuống ăn trưa” di Lưu cảm thấy đại tiểu thư là vì hao tổn tinh thần đối với chuyện vị hôn phu nên mới chậm chạp không chịu xuống ăn cơm

“được” Hàn Thịnh Hạ bày ra bộ dáng bản thân đối với việc xuyên không vô cùng quen thuộc , nhưng thật ra đây là lần đầu tiên cô xuyên không nha!

Có điều làm sao bây giờ, cô hoàn toàn không có kí ức gì của thân xác hiện tại

Hàn Thịnh Hạ xuống lầu liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, nhu thuận và một người đàn ông trung niên nghiêm túc đang ngồi bên bàn cơm. Hàn Thịnh Hạ đang do dự không biết nói gì bỗng thấy người đàn ông trung niên nhìn cô với ánh mắt sắc bén.

Đại thúc,ông như vậy thật đáng sợ nha!

“Hạ bảo bảo, ngoan đừng giận dỗi, Lâm Thanh lập tức sẽ đến ngay” giọng nói của dì xinh đẹp kia nghe thật thoải mái, khiến người ta cảm thấy thật ấm áp

Hàn Thịnh Hạ về mặt góc nghề , Hạ bảo bảo là cái quỷ gì? Hơn nữa, cô ngoan ngoãn xuống lầu ăn cơm đâu giống như đang giận dỗi? Còn có Lâm Thanh là ai vậy? Cô bây giờ nói mình mất trí nhớ liệu có người nào tin hay không?

Mặc kệ, để thử xem đã..

“Hình như con bị mất trí nhớ !” nói ra câu này Hàn Thịnh Hạ có cảm giác tự vả vào mặt mình /(ㄟ o ㄟ)/~~

“Mau đi lên lầu thay quần áo chuẩn bị tiếp Lâm Thanh !”

Giọng nói nghiêm khắc của vị mỹ đại thúc khiến tâm can của Hàn Thịnh Hạ sợ tới mức nhảy bùm bùm, nhưng Hàn Thịnh Hạ vẫn ghi nhớ hình tượng cao ngạo của mình, mặt không biểu cảm xoay người đi lên lầu.

Trên thực tế, nội tâm Hàn Thịnh Hạ đã bị che lấp bởi một đồng dấu chấm than, tiếp đãi Lâm Thanh?! Hàn Thịnh Hạ lớn lên xinh đẹp như vậy không phải là bởi vì được mọi người đặt trong lòng bàn tay để che chở, nâng niu sao? Tại sao lại phải đi tiếp đãi một người đàn ông?

Từ từ.....tiếp đãi đàn ông?! Cô không phải xuyên không thành cao cấp □□ đấy chứ?

Hàn Thịnh Hạ cuối cùng vẫn bị gọi xuống lầu, không có biện pháp, thẩm mỹ của cô tương đối kì lạ, đứng trước tủ quần áo nửa ngày liền cảm thấy mặc quần áo ngủ tương đối ngắn gọn ,thoải mái (thực tế là Hàn Thịnh Hạ sống hơn 20 năm đều ăn mặc như con trai chưa bao giờ mặc váy)

Hàn ba nhìn Hàn Thịnh Hạ ở trên phòng cả nửa ngày lúc xuống vẫn còn mặc áo ngủ, quay người nhìn Lâm Thanh mới nén cơn giận xuống

Vẫn là Hàn mẹ giải thích với Lâm Thanh “ a Thanh đừng để ý, bảo bảo nhà dì tương đối tùy ý, không có ý muốn đón tiếp cháu chậm trễ”

Hàn Thịnh Hạ đối với Lâm Thanh ấn tượng đầu tiên chính là một người đàn ông thật đẹp trai nha, nhớ đến gương mặt xinh đẹp như hoa của mình hiện tại nhin không được nghĩ người đàn ông này như thế nào không thêm liếc nhìn cô một cái?

Lâm Thanh vốn dĩ đến cũng chỉ vì muốn đem chuyện hôn ước nói một lần cho rõ ràng, về sau cũng nhà họ Hàn không có liên quan đến nhau, cho nên cũng không thêm đề ý đến thái độ của “Hạ bảo bảo”

“dì,về chuyện hôn ước...”Lâm Thanh không nghĩ nhiều đi thẳng vào vấn đề

Nhưng hần còn chưa nói xong, Hàn mẹ liền xem miệng nói “a Thanh , Hạ bảo bảo từ nhỏ đã được chúng ta nuông chiều, dì vẫn luôn hi vọng con bé có thể gả cho người thật lòng yêu con bé, muốn che chở cho nó cả đời”

Lâm Thanh vừa muốn mở miệng, Hàn mẹ lại cướp lời giải thích trước

“ không phải dì không hiểu rõ hôn ước của hai đứa, hai đứa thử lấy kết hôn làm tiền đề thử ở chung một chút dần dần bồi dưỡng tình cảm đi”

Hạ Khê bà vô cùng đau lòng cho con gái, tuy rằng tối hôm qua còn giáo dục Hàn Thịnh Hạ không được tùy hứng hủy bỏ hôn ước , nhưng là một người mẹ sao bà có thể nhẫn tâm nhìn con gái phải cưới người mà con bé không thích. Vì thế bà liền suy nghĩ biện pháp tốt nhất, trước thử sống chung bồi dưỡng tình cảm cũng là để khảo sát nhân phẩm của Lâm Thanh .

Hàn ba có chút bất mãn nhìn vợ , nhưng cũng không phản bác lại lời của bà. Ông tuy trước nay đối với Hàn Thịnh Hạ chưa tỏ ra hòa hoãn nhưng thực tế trong lòng đem Hàn Thịnh Hạ như bảo bối mà sủng.

Thân là vai chính,Hàn Thịnh Hạ đến giờ vẫn còn chưa hiểu đang xảy ra tình huống gì, bày ra bộ dáng không liên quan mà xem kịch.

“ không cần đâu” chờ Hàn mẹ nói xong, Lâm Thanh mới mở miệng

“ cháu cùng Hàn tiểu thư quả thật không thích hợp, liền hủy hôn ước đi ạ”

Hạ Khê ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Lâm Thanh đã biết hần không phải người giàu có, nay nghe được Lâm Thanh muốn hủy hôn ước một chút cũng không phản ứng lại.

“ A Thanh , cháu không cần sinh ra tâm lí gánh nặng, chúng ta không phải gia đình tục nhân, không nghĩ đến việc môn đăng hộ đối, chỉ cần cháu cùng Hạ bảo bảo bồi dưỡng cảm tình, chuyện khác đều không quan trọng”

“ Hạ bảo bảo con nói có phải hay không?”

“vâng” Hàn Thịnh Hạ ngoan ngoãn gật đầu, trên thực tế trong đầu Hàn Thịnh Hạ suy nghĩ “ không phải nha, ta chính là một tục nhân! A từ từ môn đăng hộ đối? Tiểu tử này thì ra là nhà nghèo! Đây là muốn đem cô gả cho một tên nam nhân nhà nghèo? Hơn nữa nam nhân này vừa vượn còn là mẫu người nàng ghét mui phân!”

“ con không cần gả cho anh ta”Hàn Thịnh Hạ theo bản năng liền kêu lên

“làm càn” Hàn ba dường như rất thích cùng Hàn Thịnh Hạ đối nghịch, liếc nhìn Hàn Thịnh Hạ một cái mới trịnh trọng nói với Lâm Thanh

“ta Hàn Thế Trung cũng không phải người nói lời không biết giữ lời, hôn ước này ta không đồng ý không nhận”

“Nhưng hiện tại, xã hội cũng không có chuyện cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, ta hi vọng cháu cùng Hạ Hạ có thể bồi dưỡng được tình cảm”

“không cần đâu, chúng con bồi dưỡng cũng không ra tình cảm” Hàn Thịnh Hạ thích chính là tiểu bạch kiểm da trắng eo mềm dễ đẩy ngã nha, người này chính là mẫu người cô ghét nhất!

Lâm Thanh đã từng phục vụ trong quân đội, cho dù biểu hiện ôn hòa, lễ độ nhưng một thân khí chất sắc bén không thể nào che dấu, Hàn ba Hàn mẹ vô cùng thương thức chính khí凛冽 của một quân nhân cùng thái độ nhô nhả lễ độ của hắn. Thực vừa lòng với hắn!

Mà Hàn Thịnh Hạ hơn 20 năm đều sống như một nam nhân làm toàn bộ tính cách cùng thẩm mỹ của cô đều bị nam tính hóa, tự nhiên sẽ không thích nam nhân cường đại như vậy.

Hàn ba vừa muốn mở miệng dạy dỗ Hàn Thịnh Hạ liền bị Hàn mẹ ngăn cản, Hàn mẹ lời kéo nài “Con còn nhỏ nên không biết thế nào là cảm tình, nghe lời mẹ thử trước đã”

Nhưng thế nào Hàn Thịnh Hạ cũng cảm thấy mình chỉ có tình cảm với tiểu bạch kiểm xinh như hoa thôi nha, Hàn Thịnh Hạ mở cửa quay lại nói với Lâm Thanh “anh đi về đi, tôi sẽ không cưới anh!”

Lâm Thanh nhàn nhạt liếc cô một cái, đối với Hàn ba nói “chú Hàn, hôn ước đến giờ nên chấm dứt, chú không có không giữ lời, là cháu và Hàn tiểu thư không thích hợp”

Lâm Thanh cho đến khi hắn rời khỏi Hàn gia cũng không thèm liếc mắt nhìn Hàn Thịnh Hạ.

Trên thực tế, hắn từ trước tới nay cũng không hề nghĩ sẽ cưới Hàn Thịnh Hạ, không phải cảm thân bản thân không xứng, mà hắn muốn vợ tương lai phải là người ôn nhu, hiền hậu chứ không phải người một thân là bệnh công chúa, hơn nữa, cô gái kia lớn lên quá xinh đẹp, quá lóa mắt, hắn không nghĩ cưới cô về lại thêm một đồng người nhớ thương.

Đuổi đi nam nhân khiến Hàn Thịnh Hạ cả người đều không thoải mái, Hàn Thịnh Hạ xoay người liền nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hàn ba “mau đi xin lỗi Lâm Thanh”

“không cần!” Hàn Thịnh Hạ tung hoành khu dân cư nghèo hơn 20 năm, từ khi nào phải cúi đầu trước người khác?

“tháng này cắt sinh hoạt phí!”

“con đi xin lỗi” trời đất bao la, Mao gia là lớn nhất, ai cũng bỏ được chỉ có Mao gia là bỏ không được!

Tuy rằng Hàn Thịnh Hạ cũng không có cảm giác gì với sinh hoạt phí nhưng hiện tại vẫn muốn tranh thủ một chút.

Hàn Thịnh Hạ đang chuẩn bị ra cửa liền nghe thấy Hàn ba hét chói tai “còn không mau lên thay quần áo”

Thời điểm Hàn Thịnh Hạ về phòng thay quần áo, lại đột nhiên mơ màng hôn mê, khi tỉnh lại Hàn Thịnh Hạ không nhớ rõ nội dung giấc mơ nhưng lại phát hiện bản thân đột nhiên có thêm một phần kí ức.

Xem qua một phần kí ức trong đầu, Hàn Thịnh Hạ nhận không được đỡ trán: “kí ức này không đến sớm một chút Hàn Thịnh Hạ cô tuyệt đối không dám đắc tội với nam chính nha!”

Nguyên lai, Hàn Thịnh Hạ cô lại xuyên không đến thân thể này, không lâu trước đây cô đã đọc qua cuốn sách đô thị văn nữ phụ kết cục bi thảm.

Nữ phụ có một vị hôn phu nhà nghèo, bị cô ta đuổi ra khỏi nhà còn chưa đủ, cảm thân còn chưa đủ mất mặt cô ta khắp nơi nều nhằm vào nam chính, cùng với một mỗ phú nhị đại thích mình cùng nhau làm nhục nam chính.

Mà cái vị hôn phu bị cô ta chèn ép kia thật không khéo lại chính là nam chính, chờ hắn từng bước ngày càng trở nên ưu tú. Mà nữ phụ lại tự tìm đường chết đi thích nam chính.

Nhưng không đợi nữ phụ hoàn thành kế hoạch vĩ đại “dùng tiền làm vị hôn phu hồi tâm chuyển ý”, bố của nữ phụ vì bệnh nặng mà qua đời, mẹ của cô ta vì việc của công ty mà bận đến sứt đầu mẻ trán, buồn bực sinh bệnh mà chết, mất đi cha mẹ không còn ai che chở, nữ phụ bị bắt gả cho một phú nhị đại*. Thẳng đến khi phú nhị đại tìm đến chỗ chết, nữ phụ đã bị hắn ta tra tấn không ra hình người, mà vị hôn phu từng bị cô ta hủy bỏ hôn ước đã trở thành nam nhân xung quanh lấp lánh ánh hào quang, được muôn vàn nữ nhân theo đuổi muốn lấy làm chồng.

(phú nhị đại: thể hệ nhà giàu thứ hai)

Trong sách không viết kết cục của nữ phụ, nhưng trong kí ức của nguyên chủ Hàn Thịnh Hạ biết cuối cùng nữ phụ cự tuyệt sự giúp đỡ của nam chính rồi nhảy xuống sông tự sát.

Hàn Thịnh Hạ có được kí ức cả đời của nguyên chủ. Nguyên chủ của thân xác này đã đổi với Hàn Thịnh Hạ mong muốn Hàn Thịnh Hạ giúp cô ta hoàn thành tâm nguyện khiến cho cha mẹ cô ta khỏe mạnh, bình an sống quãng đời còn lại!

Ai ui sao lại để mắt đến Hàn Thịnh Hạ cô vậy? Hàn ba cuối cùng là mắc nệnh nan y nha , làm thế nào có thể làm ông ấy sống quãng đời còn lại bình an đây?hơn nữa cũng không ai nói với cô hậu quả nếu không hoàn thành tâm nguyện nha! Hàn Thịnh Hạ cô quả thật không có cách !

“Hàn Thịnh Hạ” ngoài cửa truyền đến tiếng giục của Hàn ba, Hàn Thịnh Hạ có chút bực bội gãi đầu, thói quen của cô không phải áo choàng nhu thuận với tóc dài thuốt tha!

“tới đây” buộc tóc đuôi ngựa đơn giản , Hàn Thịnh Hạ quyết định trước tiên phải xin lỗi nam chính , thái độ mới có thể tốt được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bị Làm Bẩn

Sau khi hỏi địa chỉ nhà của Lâm Thanh , Hàn Thịnh Hạ liền ra cửa.

Theo thói quen, Hàn Thịnh Hạ chuẩn bị sử dụng phương tiện công cộng, lại phát hiện đại tiểu thư căn bản không sử dụng phương tiện công cộng hỗn tạp, mỗi ngày ra khỏi nhà đều tự lái xe hoặc đi taxi! Hàn Thịnh Hạ kiếp trước nghèo khổ căn bản chưa bao giờ lái xe, phải làm sao bây giờ? Nhìn chiếc xe xinh đẹp Hàn Thịnh Hạ nghĩ tốt nhất nên tìm một tiểu bạch kiểm nha.

Giữa xe bus và taxi cân nhắc hồi lâu cuối cùng Hàn Thịnh Hạ vẫn lựa chọn xe taxi. Không còn cách nào, kiếp trước cô chưa bao giờ được ngồi taxi, vì vậy có một chút tò mò về tư vị khi ngồi trên taxi nha!

Ngồi trong taxi, Hàn Thịnh Hạ nhớ tới một chi tiết vô cùng quan trọng trong cốt truyện, nam chính sau khi bị nữ phụ đuổi ra khỏi cửa ngay đêm hôm đó hẳn được “ngoại tình khoa học kĩ thuật” lựa chọn, sau nhớ trí tuệ như có siêu năng lực kiến thức!

Nếu Hàn Thịnh Hạ có được năng lực học tập kia, sau đó một lòng chuyên tâm học y, có phải hay không có thể cứu Hàn ba khỏi bệnh nan y?

Nhưng mà, đoạt mất cơ duyên của người khác có phần hơi thiếu đạo đức....

Suốt cả đoạn đường, Hàn Thịnh Hạ vô cùng rối rắm, cuối cùng đến của chung cư của Lâm Thanh mới quyết tâm chiếm lấy “Kỳ ngộ” của nam chính, cũng lắm thì sau đó cô tận lực bồi thực hẳn thật tốt là được rồi!

Hàn Thịnh Hạ tự nhận bản thân không phải người bất lương, cho dù lúc thất vọng nhất có sắp nhặt được năm trăm vạn nàng tuyệt đối không đi tranh đoạt với người nhặt được trước! Nhưng đây chính là "Ngoại tình khoa học kĩ thuật" a! Ai dám nói bản thân một chút đều không bị rung động?

Thật sự Hàn Thịnh Hạ cô không phải người ích kỷ, chỉ trách tại cảm dỗ quá lớn, hơn nữa cô còn có Hàn ba phải cứu, hơn nữa xong việc cố nhất định bồi thường hẳn , hơn nữa....

Hàn Thịnh Hạ không ngừng an ủi chính mình,sau đó gõ cửa nhà của Lâm Thanh .

“Tôi tới để xin lỗi”

“Ừ” Lâm Thanh ừ nhẹ một tiếng tỏ vẻ mình đã biết liền chuẩn bị đóng cửa lại.

“Từ từ”Hàn Thịnh Hạ ý vào thân hình nhỏ xinh của mình trực tiếp lách qua người Lâm Thanh đi vào nhà.

“Tôi cảm thấy tôi xin lỗi còn chưa đủ thành ý”

Không hổ là nam chính, căn nhà chỉ tốt hơn căn nhà Hàn Thịnh Hạ ở kiếp trước một chút, nhưng được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, ngăn nắp. Căn phòng nhỏ như không có người ở, không dính một hạt bụi nào, không có bất kì cái gì vứt lung tung, thậm chí trên bệ cửa sổ còn có một chậu hoa nhỏ, bên trong trồng vài cây hoa xâu hồ, nghiêng nghiêng trong ánh chiều tà, chạm vào lá cây liền rụt lại e thẹn thoạt nhìn thực đáng yêu, ấm áp.

Lâm Thanh nhìn nữ nhân không có sự đồng ý của hắn đã tự tiện đi vào nhà,nhìn không được nhũ mảy,hắn từ nhỏ đã sạch sẽ,đây là lần đầu tiên có nữ nhân bước vào nhà

“Đi ra ngoài”

Hàn Thịnh Hạ nhìn biểu tình lạnh lùng của nam nhân,nhìn không được gào thét trong lòng, không hổ là nam chính, đại nỷ nữ như cô đứng đây vẫn thờ ơ, không hề có một chút vui vẻ, Hàn Thịnh Hạ cô quả nhiên vẫn thích tiểu bạch kiểm ngoan ngoãn hơn.

“không được, ba tôi bảo tôi tới cùng anh bồi dưỡng tình cảm, nếu cứ vậy mà về,tôi tháng này....khăng định bị mắng” Vừa định nói sinh hoạt phí bị cắt, cảm thấy sẽ phá hỏng hình tượng nữ thần,Hàn Thịnh Hạ vội vàng sửa miệng.

Lâm Thanh trầm mặc một lát “ Cô bao giờ mới chịu đi?”

Hắn có chút không quen việc trong nhà có thêm một nữ nhân.

Hàn Thịnh Hạ không trực tiếp trả lời hắn,theo mùi hương từ trong phòng bếp bay đến “ Anh ở nhà tự nấu cơm à? Tài nấu nướng của tôi không tệ có muốn thử ăn đồ ăn của tôi không?”

Kiên trì kéo dài thời gian đến khi Hàn Thịnh Hạ cô tập trung đạt được “kỳ ngộ” là tốt rồi,nếu "Ngoại tình khoa học kĩ thuật" không chịu chấp nhận cô mà nhất định chọn Lâm Thanh cô cũng có thể ở bên hỗ trợ. Hàn Thịnh Hạ nhớ ra quá trình dung hợp với "Ngoại tình khoa học kĩ thuật" vô cùng đau đớn?

“Không cần” Lâm Thanh đi đến phòng bếp,tiếp tục rửa rau nấu cơm.

Không cần thì không cần, Hàn Thịnh Hạ cô từ kiếp trước đến bây giờ cũng chưa bao giờ nấu cơm cho một nam nhân nào đâu.

Nam chính nghèo đến mức trong nhà tivi cũng không có, Hàn Thịnh Hạ tự mình ngồi xuống phòng khách tự nghịch tay mình.

Thế giới này cùng với thế giới Hàn Thịnh Hạ đang sống giống nhau nhưngdường như cũng có vài điểm khác nhau. Hàn Thịnh Hạ kiếp trước biết đến tiểu thuyết ,mình tình,các ca khúc ...thế giới này đều không có, thế giới này cũng có những đồ với mới cô chưa từng thấy qua. Đáng tiếc cô cũng không viết tiểu thuyết,nếu không chỉ cần tìm đại một cái trang web viết truyện trở thành cây bút đại thần cả đời cũng không cần lo ăn mặc.

Hương thơm mê người làm Hàn Thịnh Hạ không nhịn được nhìn vào phòng bếp, động tác của Lâm Thanh đầu vào đấy, chỉ là làm cơm thôi cũng làm người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Không hổ là nam chính, tuy rằng tướng mạo không coi là tuyệt thế, nhan sắc cũng thuộc loại bắt phàm, giờ tay nhắc chân cũng cảm thấy có phong thái, giống như mỹ nam tử tranh bước ra. Mà hắn đúng là từ trong truyện đi ra...

Nếu thân thể kiểu nhuyễn một chút, tính tình ôn nhu mềm mại một chút ,cô không ngại thu nhận hắn.

“Trong nhà không có nhiều bát đĩa,cô muốn ở lại ăn cơm thì tự ra ngoài mà mua”

Ai ,giọng nói cũng thật dễ nghe,nhưng mà không đủ mềm nhẹ “Không có nhiều bát đĩa?Nhà anh chỉ có một bát một đĩa thôi à?”

“Đúng” Nam nhân tiếp tục động tác,ánh mắt cũng không thèm cho Hàn Thịnh Hạ .

“...” Hắn là người gì vậy? Hắn không phải cũng có bạn ở để đồ sao?cũng nên chuẩn bị ít nhất một phần chén bát dùng trong tình huống bất ngờ chứ,hon nữa “ anh xác định để khách đi mua bát đĩa?”

“Cho nên cô cũng có thể không ở lại ăn cơm” giọng nói của nam nhân vô cũng bình đạm không có một tia phật phùng.

Không ăn thì không ăn,bồn tiểu thư còn không thèm đồ ăn của người đâu! Hàn Thịnh Hạ nhớ rõ sau khi có được “kỳ ngộ” tài năng của nam chính mới được tỏa sáng, hiện tại đồ ăn của hắn ta làm khăng định vô cùng khó ăn!

Nhưng mà,ngửi thấy mùi hương,Hàn Thịnh Hạ nhịn không được nuốt nước miếng,cô đột nhiên nhớ tới bản thân hiện tại là đại mỹ nữ biết làm nũng,vì thế cố ý mở to đôi mắt đáng thương nhìn Lâm Thanh “ Tôi đói”

Nam nhân đạm mạc liếc Hàn Thịnh Hạ một cái,thờ ơ không trả lời

“Anh có phải nam nhân không vậy?”

“ Không phải nam nhân của cô”

“....” Thật ra không phải Hàn Thịnh Hạ không nghĩ đến việc ra ngoài mua bát đĩa,chủ yếu là nhờ đâu trong lúc cô đi "Ngoại tình khoa học kĩ thuật" tới thì sao bây giờ? Cho nên cẩn thận vẫn hơn,trước khi "Ngoại tình khoa học kĩ thuật" đến cô nhất định sẽ không ra ngoài!

Sau đó, Lâm Thanh trước cái nhìn chăm chú của Hàn Thịnh Hạ yên tâm thoải mái ăn xong cơm, thậm chí thời điểm nghe tiếng bụng Hàn Thịnh Hạ kêu cũng không thèm chớp mắt. Nam nhân này thật không có phong tình!

“ Trong tủ lạnh có táo”Lâm Thanh ăn xong cơm chiều đang thu dọn bát đĩa,không chút để ý lên tiếng giống như hắn chỉ sực nhớ ra việc này.

Hàn Thịnh Hạ hai mắt sáng ngời tng tăng chạy tới mở tủ lạnh.

Nam nhân này cũng quá sạch sẽ đi,đến tủ lạnh cũng sắp xếp vô cùng gọn gàng ,sạch sẽ?

Tùy tay lấy ra quả táo đem đi rửa,cũng không gọt vỏ liền trực tiếp cắn một miếng.

Lâm Thanh nhìn động tác của Hàn Thịnh Hạ không nhịn được nhún mày, cũng không nói gì thêm.

Hàn Thịnh Hạ nhớ tới trong sách nói lúc dung hợp với "Ngoại tinh khoa học kỹ thuật" vô cùng đau khổ, cô nhớ rõ nam chính lúc ấy ở trong bồn tắm cả đêm, thậm chí sống khổ sở mấy ngày liền, vì thế Hàn Thịnh Hạ chạy vào nhà vệ sinh bắt đầu xả nước vào bồn tắm chuẩn bị sẵn sàng gặp "kỳ ngộ"

"Cô làm gì vậy?" Lâm Thanh thật sự không hiểu được, rõ ràng không thích hắn, hiện tại ở nhà hắn ăn vạ làm gì vậy?

"Tôi mở nước tắm"

"Bao giờ thì cô chịu đi?"

"Để tôi xem thời gian đã" Hàn Thịnh Hạ nhanh như chớp chạy đến phòng khách, ngồi trên sofa nghịch điện thoại, cô nhớ rõ "Ngoại tinh khoa học kỹ thuật" đến đây không cách mấy giờ quá lâu mới đứng.

Hàn Thịnh Hạ hình như mơ màng ngủ thiếp đi. Nóng quá... cô bị "Ngoại tinh khoa học kỹ thuật" chọn trúng sao? Là thứ gì vậy? Sao lại ở trong cơ thể cô? Thứ gì đựng vào vậy? Dừng lại a hỗn đản!

"Lâm Thanh, Hạ Hạ có ở đây không?"

Hàn Thịnh Hạ bị giọng nói của Hàn ba ở ngoài cửa đánh thức, cô còn đang mơ màng, vừa định đứng dậy mở cửa, đột nhiên thấy chân mình mềm nhũn, sợ tới mức cô lập tức tỉnh táo lại.

Nhìn nam nhân trên người khắp nơi đều là dấu hôn hồng nhạt, nam nhân còn đang đè ở trên người Hàn Thịnh Hạ, hạ thân đau rát!

Đây là xảy ra chuyện gì? Hàn Thịnh Hạ đến nay phim người lớn cũng chưa xem qua, hai mươi năm nay cô thuần khiết như tờ giấy trắng vậy mà mới xuyên không một ngày liền phá thân? Lại còn bị nam nhân đè?! Như vậy về sau đẻ tiểu bạch kiểm có hay không sinh ra bóng ma?

"Tôi... chúng ta, phát sinh chuyện gì vậy?" Hàn Thịnh Hạ nuốt nuốt nước miếng, nhìn ánh mắt lạnh lùng của nam nhân, cô muốn giết hắn. Trong lòng vô cùng sợ hãi, rõ ràng nam nhân làm nhục cô, như thế nào hắn ta còn bày ra bộ dáng ghét bỏ như vậy?

Đúng rồi, Hàn Thịnh Hạ nghĩ tới! là cô bị "Ngoại tinh khoa học kỹ thuật" chọn trúng! Sau đó cả người liền nóng lên, sau đó... sau đó liền không nhớ rõ!

Cho nên, Hàn Thịnh Hạ không phải chỉ cướp kỳ ngộ của nam chính còn cùng hắn làm chuyện kia?

"Lâm Thanh, Hạ Hạ vẫn chưa về nhà, con bé có tới nơi này không? Ngoài cửa tiếp tục truyền đến tiếng của Hàn ba.

Hàn Thịnh Hạ sợ tới mức chạy nhanh chuẩn bị đứng dậy mặc quần áo, kết quả vừa đứng dậy liền xụi lơ ngã xuống. cô nhìn sức mệt nặng nề như cũ của nam nhân "Tôi cả người đều mềm nhũn không có sức lực.... làm sao bây giờ?"

Lâm Thanh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng trong lòng khẽ thở dài.

Mặc kệ hắn có bao nhiêu không muốn, nhưng chuyện này người sai trước là hắn, hắn hình như bị "Ngoại tinh khoa học kỹ thuật" lựa chọn, dung hợp cả người liền khó chịu như muốn nứt toác ra, chuyện đó hoàn toàn vượt qua khống chế của hắn.

Lâm Thanh hắn không phải loại người trốn tránh hiện thực, ăn rồi mà không chịu nhận, hắn chậm rãi đứng dậy mặc lại quần áo, mặt không biểu cảm giúp Hàn Thịnh Hạ mặc lại quần áo, sau đó xoay người đi mở cửa.

Hàn Thịnh Hạ vẫn luôn cảm thấy nam nhân này không giống nam nhân bình thường, rõ ràng đáng người cô vô cùng tốt, hắn mặc quần áo cho cô mặt cũng không đổi sắc nhìn không khác gì cái bàn? phi, thật là so sánh chênh lệch!

"chú Hàn, di Hàn" Lâm Thanh mở cửa lễ phép chào hỏi

"Hạ bảo bảo có ở chỗ này thì tốt rồi, nha đầu này....."

Hàn mẹ nói đến một nửa liền dừng lại.

Hàn ba theo tầm mắt của bà, cả người liền cứng đờ.

Hàn Thịnh Hạ đến giờ thân thể vẫn mềm nhũn, đành ngồi ở sofa trong phòng khách, nhìn Hàn mẹ rụt rè "Ba mẹ"

Hàn mẹ sụt rớt nước mắt, đến gần Hàn Thịnh Hạ, nhìn đến trên sofa vài giọt máu đỏ đến chói mắt, khóc không thành tiếng mà ôm lấy Hàn Thịnh Hạ "Bảo bối, đều là mẹ sai!"

Hàn Thịnh Hạ về mặt góc nghiêng, mẹ người làm sao vậy? Con làm gì sai con liền sửa nha, mẹ đừng khóc nữa!

"Lâm Thanh" giọng nói của Hàn ba ẩn chứa đầy lửa giận, khác với việc đối với con gái thét chói tai, lần này ông thực sự tức giận.

"Ta Hàn gia chưa bao giờ phủ nhận hôn ước! Ta thật không ngờ Hàn Thế Trung ta lại nhìn lầm người, cậu lại dùng thủ đoạn dễ dàng để đối phó

với con gái ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: “ Ngoại Tinh Khoa Học Kỹ Thuật”

Hàn ba trong lòng đau đến sắp hít thở không thông. Hạ Hạ là bảo bối ông đặt trong tim để sung, tuy rằng ông ít cho con bé sắc mặt tốt, nhưng lúc nào cũng chỉ hận không thể đem tất cả đồ tốt nhất trên đời đến trước mặt con bé.

Trước đó, Hàn ba đã cố tình điều tra qua Lâm Thanh, tin tưởng hẳn là nam nhân có thể phó thác cả đời mới đem con gái đến cùng hẳn bồi dưỡng tình cảm, không nghĩ tới chỉ vì sự tín nhiệm của mình mà ông đã hại Hạ Hạ!

Hàn ba bị cảm giác áy náy bao phủ, dẫu khí nhìn con gái cũng không có.

“Cháu sẽ phụ trách” Lâm Thanh không phải người thích giải thích, hơn nữa chuyện đã như vậy giải thích nhiều cũng không có tác dụng gì.

“Phụ trách?” Hàn ba cười lạnh “Con gái ta chả nhẽ không thể gả đi sao? Ta có yêu cầu cháu phụ trách?”

Nếu không phát sinh chuyện này, ông vẫn nghĩ Lâm Thanh là một nam nhân thành thực, ổn trọng, ảm đạm lại kiên cường, có trách nhiệm, nhưng hiện tại, ông không thể nghĩ lại, một người “giàu đồ bìm leo” tùy tiện như vậy sao có thể che chở Hạ Hạ cả đời? Mặc dù con gái đã...

Ông vô cùng hận, hận không thể đem Lâm Thanh băm thây vạn đoạn!

Hàn Thịnh Hạ nhìn ba ba nắm chặt tay, sợ hãi tiếp theo ông trực tiếp đánh Lâm Thanh, vô vàng gọi “Ba!”

Bởi một tiếng “Ba!” của con gái, người đàn ông trung niên thiết cốt tranh tranh * thoáng chốc đỏ cả hốc mắt, ông nhìn về phía Hàn Thịnh Hạ trong mắt tràn đầy áy náy “Đều tại ba bắt con tới đây xin lỗi...”

“Không, không phải” Hàn Thịnh Hạ mau chóng giải thích “chuyện này tất cả đều do con chủ động”

(thiết cốt tranh tranh : chỉ người có cốt khí, nhân tài xuất chúng, ý chí cứng như sắt thép)

Tuy rằng đây có thể là sự thật, nhưng nói ra vẫn cảm thấy thật ngại ngùng.

“Con không cần an ủi ba ba, ba ba nhất định đòi lại công đạo cho con”

“.....” Ba ba tuyệt đối đừng xúc động quá nha!

“Lâm Thanh, tôi hỏi cậu “Hàn mẹ lau khô nước mắt, vẻ mặt nghiêm túc

“Cậu thích con gái tôi sao?”

Lâm Thanh trầm mặc, nói thích là lừa gạt, nói không thích sẽ làm tổn thương, im lặng có lẽ là đáp án tốt nhất.

Hàn ba nhìn thần sắc bình tĩnh của Lâm Thanh, trong lòng một cỗ hỏa khí nổi lên thiêu đốt lí trí của ông “Hỗn đản!”

Hơi thở của Hàn ba phập phồng, nắm chặt tay phải giờ lên trước mặt Lâm Thanh lại đột nhiên nghe thấy tiếng kêu con gái bảo bối từ trên sofa ngã xuống đau điếng

“Ba! Ai ui!” Hàn Thịnh Hạ gấp đến độ quên mất chính mình chân vẫn còn mềm nhũn, trực tiếp từ trên sofa ngã xuống.

Hàn mẹ chạy tới đỡ cô lên, Hàn ba liền ngừng động tác, nhưng ánh mắt nhìn Lâm Thanh vẫn chứa đầy hận ý không hề giảm xuống.

Hàn Thịnh Hạ cảm thấy nếu giờ này cô quý gối trước mắt Hàn ba nói “Con cùng Lâm Thanh là thật lòng yêu nhau mong ba ba thành toàn cho bọn con”, hình ảnh khẳng định phi thường cảm động, nhưng hiển nhiên cô cùng Lâm Thanh đối với nhau đều không có tình cảm.

Hàn Thịnh Hạ khuôn mặt đáng thương nhìn về phía Hàn ba ba

“Ba, con muốn về nhà”

Hàn ba Hàn mẹ đau lòng đến mức cái gì cũng đều nguyện ý nghe theo Hàn Thịnh Hạ, lại nghĩ ở chỗ này cùng chỉ thêm bi thương, liền đỡ Hàn Thịnh Hạ rời đi.

Trước khi đi , Hàn Thịnh Hạ nhìn thấy bộ dạng trầm mặc của Lâm Thanh có phần không thoải mái “ Tôi lúc khác lại đến xin lỗi anh”

Hàn ba trong lòng mặc dù bất mãn nhưng cũng không nói gì thêm.

Mà Lâm Thanh đứng lặng tại chỗ hồi lâu , nhìn vết máu đỏ trên sofa trong lòng phức tạp.

Ngồi trên xe trở về Hàn gia, Hàn ba Hàn mẹ cố tình không nhắc lại chuyện này vì sợ con gái suy nghĩ nhiều dẫn đến thương tâm, chỉ ở trong lòng ghi nhớ chuyện này sau này còn tìm Lâm Thanh tính sổ.

Nhưng Hàn Thịnh Hạ lại không thể lí giải được nỗi khổ tâm của Hàn ba Hàn mẹ , liền cung kính giải thích với bọn họ “ Ba mẹ, thực ra hai người đều hiểu lầm Lâm Thanh rồi, việc này không phải anh ta sai.”

“Bảo bảo không phải con thích Lâm Thanh đấy chứ?” Hàn mẹ cũng là phụ nữ, trong lòng cũng hiểu người đầu tiên đối với con gái trong lòng sẽ có địa vị , nhưng Lâm Thanh hôm nay làm như vậy với Hạ Hạ , không chừng ngày nào đó lại làm như vậy với nữ nhân khác , nhân phẩm không tốt , không thể chỉ vì cậu ta với Hạ Hạ là lần đầu tiên mà đem Hạ Hạ gả cho cậu ta.

“Sao có thể....” Hàn Thịnh Hạ cô thích chính là tiểu bạch kiểm nha , nam nhân kia mạnh mẽ như vậy làm chân cô mềm nhũn sao có thể thượng hãn?

“Vậy sao con nói giúp cậu ta?”

“Con không giúp anh ta nói chuyện, con chỉ nói sự thật thôi, là con chủ động mà” cho nên cô giải thích nửa ngày bọn họ đều không tin phải không?

“Con không thích cậu ta sao còn chủ động?” Hàn mẹ trên mặt viết hai chữ không tin

“Có thể bởi vì, anh ta lớn lên đẹp trai, con kim lòng không được?”

“Có phải Lâm Thanh kia câu dẫn con không?” Hàn mẹ tức giận

“.....” Hai người sùng con gái như vậy thật sự tốt sao?

Hàn Thịnh Hạ trên đường đều nghĩ làm sao để ba mẹ buông tha cho Lâm Thanh , kết quả vừa về đến nhà liền nghe được tiếng hét chói tai “Nghịch nữ!”

Hàn Thịnh Hạ sợ tới mức chân vốn đã mềm lại càng mềm hơn, Hàn ba sao ngài lại thay đổi phong cách nhanh như vậy?

“Hàn Thế Trung!” Hàn mẹ đỡ lấy Hàn Thịnh Hạ , bất mãn nói với Hàn ba “Sao ông lại dọa con gái bảo bối của chúng ta!”

Hàn Thịnh Hạ lời kéo tay Hàn mẹ, gật đầu một cái, uy khuất nhìn Hàn ba.

Hàn ba ba tức giận nhìn hai người, không nói thêm gì nữa , một mình đi vào thư phòng.

Kỳ thật, khi ngồi trên xe trở về ông liền bình tĩnh lại, cẩn thận ngẫm lại việc này con gái ông chủ động cũng có thể xảy ra.

Nếu thật là Lâm Thanh cưỡng bách, Hạ Hạ nhất định đã sớm làm âm ỉ lên muốn đem Lâm Thanh kia băm thây vạn đoạn , không thể nào một chút cảm xúc cũng không có, càng không thể vì Lâm Thanh mà nói chuyện.

Nhưng con gái ông không thích Lâm Thanh cũng là sự thật, Lâm Thanh cũng hiển nhiên không thích con gái ông, hơn nữa trải qua chuyện này , còn không biết người nhà Lâm Thanh thấy thế nào với con gái ông .

Tâm trạng Hàn ba tối tăm,gỗ gõ cái bàn, mấy năm nay ,ông luôn sắm vai người cha nghiêm khắc , trên thực tế ông vẫn luôn không thể nhẫn tâm, Hạ Hạ một chút cũng không sợ ông , ngược lại càng ngày càng vô pháp vô thiên.

Lần này xem như một cơ hội , ông phải trị cho thật tốt một đồng tặc xấu của con bé.

Lại nói Hàn Thịnh Hạ trở về phòng, lập tức tắm rửa một cái sau đó giống như không nhớ hôm nay đã phát sinh chuyện gì vui sướng mà nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Màng Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: ngoại Tinh Khoa Học Kỹ Thuật (Tiếp)

Giường lớn như vậy, có thể lăn lộn thoải mái nha!

Không đúng, Hàn Thịnh Hạ cô hình như đã quên mất điều gì?

"Ngoại tinh khoa học kĩ thuật" !

Cô hẳn là phải có được "Ngoại tinh khoa học kĩ thuật" ! nhưng phải làm thế nào đây? Cô nhớ rõ tiểu thuyết có nói "Ngoại tinh khoa học kĩ thuật" biến ra bên ngoài chủ động liên hệ với nam chính, sao đến lượt cô lại không thấy cái gì liên hệ?

Cứ như vậy,Hàn Thịnh Hạ nằm trên giường, nho nhỏ bầm bầm “ có ai ở đây không?”

“có hay không người ngoài hành tinh?”

“ có vật gì ở đây không?”....

Sau đó ,Hàn Thịnh Hạ ngủ thiếp đi

Đồng hồ sinh học của thân thể này thật kì lạ, Hàn Thịnh Hạ luôn muốn ngủ đến khi mặt trời lên cao đột nhiên lại tỉnh lúc 6 giờ, cô có chút bất mãn ,chuẩn bị ngủ tiếp lại phải hiện bên mặt có thêm một quả.... cầu?

Hàn Thịnh Hạ tò mò chọc chọc, quả cầu kia cũng không có lẫn đi mà là mờ mắt?!

Hàn Thịnh Hạ sợ tới mức ngồi bật dậy,đầu óc cũng lập tức thanh tỉnh.

“Ma ma , người không cần phải sợ, ta là sản phẩm công nghệ cao đến từ tháp Dịch Mộc!”

Ma ma?! Hàn Thịnh Hạ nhìn sinh vật hình cầu kia đột nhiên có dự cảm không tốt lắm “ Ngươi chính là "Ngoại tinh khoa học kĩ thuật" trong truyền thuyết hệ thống học tập siêu cấp?”

Tiểu Cầu Cầu mượt mà bò đến trước mặt Hàn Thịnh Hạ , chậm rì rì nói chuyện ,thanh âm mềm như bông “ Ta là hệ thống gieo trồng siêu cấp”

Hàn Thịnh Hạ vô lực nằm xuống giường , nhắm mắt nói “ Đến đây đi, không cần để ý làm đi”

Tiểu Cầu Cầu chớp chớp đôi mắt to , bò lên bụng Hàn Thịnh Hạ tò mò hỏi “ Tới làm gì?”

“biu một tiếng đem tin tức truyền đạt lại cho ta đi” Hàn Thịnh Hạ nhớ rõ trong tiểu thuyết, sinh vật hình spheroid phi thường cao lãnh chưa cần nói cái gì liền trực tiếp biu một cái , nam chính cái gì cũng đều đã biết.

“Ta không có công năng đó ”

“.....” Cho nên cô là cướp được hàng lậu sao? Hệ thống gieo trồng hệ thống nghe liền rất “ low” nha!

“Ma ma người muốn biết cái gì đều có thể trực tiếp hỏi con nha!” Tiểu Cầu Cầu lại chậm rì rì bò về phía trước,lấy lòng nói.

Hàn Thịnh Hạ đột nhiên cảm thấy Tiểu Cầu Cầu này nhìn có vẻ rất ngốc nhưng so với Tiểu Lang cao lãnh trong tiểu thuyết lại thân thiện hơn nhiều.

“Ngươi trước giới thiệu với ta ngươi là cái thứ gì vậy, như thế nào lại thành lập liên hệ với ta?”

Tiểu Cầu Cầu chậm rì rì nói một đồng lớn, Hàn Thịnh Hạ cuối cùng tổng kết lại chính là "Ngoại tinh khoa học kĩ thuật" quá cao cấp cô nghe không hiểu!

“Ngươi có công năng làm gì?”

“ là các loại cây nha”

Lần này trả lời phi thường ngắn gọn, nhưng Hàn Thịnh Hạ trong lòng lạnh thật lạnh

“Sao ngươi không phải hệ thống học tập?”

“Mỗi người có thể thừa nhận một loại ige khác nhau, người phù hợp với ma ma chính là con, cho ma ma hệ thống học tập ma ma sẽ không thích ứng được”

“Hành tinh của các người có phải thiếu đồ ăn hay không, sau đó công năng trồng cây của người là nhất ngưư bức * tồn tại!”

(NGƯU BỨC/牛逼: rất lợi hại; mạnh mẽ (mang ý bất nhĩ) – nguồn Bạch Ngọc Sách)

“Không đâu , chỗ bọn con không thiếu nhất chính là đồ ăn. Người cả đời chỉ có thể nhập một hệ thống ở tháp Dịch Mộc, hệ thống cấp bậc cũng thể hiện tiền đồ của người được nhập”

“Thấp nhất là hệ thống cây trồng thể hiện người này tương lai cơ bản chính là thiếu năng trí tuệ , mà cao cấp nhất là hệ thống học tập , trong tháp Dịch Mộc chỉ có trong sử sách mới ghi lại”

Hàn Thịnh Hạ cả người xụi lơ trên giường, không muốn cùng nó nói chuyện, vừa mới còn cảm thấy nó tốt đẹp mà tới, hiện tại cô muốn rút lại đánh giá!

“Ma ma cũng không cần đau lòng, con chính là hệ thống cây trồng cấp bậc cao , ngoại trừ các loại cây ,con còn trồng được các loại hoa quả”

Tiểu Cầu Cầu thấy Hàn Thịnh Hạ ưỡn oải như cũ tiếp tục an ủi “ kỳ thật, con rất thích người”

“....” Vì cái Hàn Thịnh Hạ đột nhiên nghĩ đến một câu triết học phi thường thâm ảo “Đương một cái thiếu năng trí tuệ a bị thiếu năng trí tuệ bị thích, thiếu năng trí tuệ a là hẳn là vì thế cảm thấy vui vẻ vẫn là bị thương”(câu này ta không hiểu)

“Người có biện pháp nào đem chính mình nhổ ra rồi trồng trên người khác không?” tâm tình của Hàn Thịnh Hạ lúc này không chỉ dùng hồi hận và khóc không ra nước mắt để hình dung, quả nhiên làm chuyện xấu sẽ bị trời phạt, Hàn Thịnh Hạ hiện tại chỉ nghĩ đem hệ thống trả lại cho nam chính.

“sao có thể!” Cảm giác ma ma ghét bỏ nó , Tiểu Cầu Cầu lập tức giải thích “ con có thể trồng cây, ngoại trừ việc có thể ăn ra,mỗi một gốc cây đều có công năng riêng!”

Sau đó nó biu một cái liền biến ra một tấm card màu vàng , chân ngắn nhỏ điểm điểm trên mặt , tấm card phía trên liền hiện ra một gốc cây bên dưới còn có chữ viết : Cây đập lửa : nguyên liệu xx ,chất xúc tác.

Sau đó ở bên dưới có một đoạn văn tự Hàn Thịnh Hạ xem không hiểu.

Hàn Thịnh Hạ tiếp nhận tấm card , lật vài tờ, tấm mặt đến tốt đỉnh. Những công năng này cơ bản ở đây đều vô dụng a!

“ người còn bảo bồi gì đều lấy ra hết đi!” Hàn Thịnh Hạ mặt không biểu cảm nhìn Tiểu Cầu Cầu .

Tiểu Cầu Cầu ngoan ngoãn lại biu một cái lấy ra mấy tấm card

“ Cái người cầm chính là bách thảo kinh, màu tím là bách hoa kinh, màu đỏ này là trăm quả kinh, sau đó màu xanh biếc kia chính là nông trường của chúng ta”

Hàn Thịnh Hạ cầm tấm card màu xanh biếc nhìn nhìn, cái này không phải giống như trò chơi nông trường lưu hành mấy năm trước đây sao? Mấy khối vuông xếp chính tề trên mặt đất còn lại để nuôi súc vật?

Hàn Thịnh Hạ trả mấy tấm card lại cho Tiểu Cầu Cầu ,chuẩn bị xuống nhà ăn cơm.

“Ma ma , người về sau nghĩ cái gì cũng đều có thể nói với con” Tiểu Cầu Cầu ngọt ngào nói xong liền biến mất.

Hàn Thịnh Hạ cảm thấy có phần quỷ dị , nhẹ giọng hỏi “ Tiểu Cầu Cầu ? còn ở đây sao?”

“ có, con chấp hành mệnh lệnh” có thanh âm trực tiếp truyền đến từ trong đầu Hàn Thịnh Hạ .

“ chúng ta có thể tâm điện giao lưu?”Hàn Thịnh Hạ kinh ngạc hỏi.

“ Có thể, con đi tìm nguyên mã sửa chữa lại một chút”

Lúc sau ,Hàn Thịnh Hạ cũng không quản nó,coi như nuôi dưỡng một sủng vật.

Đáng ra phải là hệ thống học tập của nam chính! Cô về sau thế không bao giờ làm loại chuyện thiếu đạo đức như vậy nữa!

Hiện tại không chỉ thiếu nam chính một cái nhân tình thật lớn, mà bệnh của Hàn ba cũng không biết phải làm gì bây giờ!

Bực bội hơn so với chuyện này chính là , Hàn Thịnh Hạ nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Hàn ba Hàn mẹ ngồi bên bàn cơm ,trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bị Đuổi Khỏi Nhà

Dựa theo kí ức của nguyên chủ, cô lúc ấy hung hăng nhục nhã sau đó đuổi ra khỏi cửa, sau đó Hàn ba tức giận, bắt cô đi xin lỗi Lâm Thanh , nhưng ngay lúc đó Hàn đại tiểu thư vô cùng có cốt khí không chịu khuất phục, lựa chọn trốn ra khỏi nhà.

Đã trải qua một đời, Hàn Thịnh Hạ cái gì “Uy vũ không thể khuất phục” cũng chưa nghe qua, Hàn ba tùy tiện lấy tiền sinh hoạt phí ra uy hiếp cô liền tung tăng đi xin lỗi, cô còn tưởng rằng đã tránh khỏi tình tiết rời nhà trốn đi, nhưng vận mệnh chính là một quỹ đạo tươi đẹp mà ưu thương.

Bây giờ, Hàn Thịnh Hạ bị Hàn ba đuổi khỏi nhà, cả người liền rơi vào trạng thái ngốc nghếch không phản ứng lại.

Rõ ràng cô ngoan ngoãn nghe lời như vậy, rõ ràng hôm qua Hàn ba còn xin lỗi cô, vì cái gì ngủ một giấc dậy mọi thứ liền thay đổi?

Dựa theo cách nói của Hàn ba ba, Hàn Thịnh Hạ đã tốt nghiệp đại học được 2 tháng, cả ngày đều không làm việc đang hoang chi gây chuyện, những đứa con sinh ra trong nhà nghèo người ta 18 tuổi đã có thể tự mình nuôi cả nhà sống tạm, cô đã 23 tuổi còn ở nhà ăn bám.

Vì thế Hàn ba phi thường sấm rền gió đông cuốn * đuổi Hàn Thịnh Hạ ra khỏi cửa. Hàn Thịnh Hạ từ ngày xuyên tới đây cũng chưa một lần được sử dụng thẻ ngân hàng, thậm chí đến hành lý cũng được chuẩn bị sẵn để trực tiếp ra khỏi nhà.

(Sấm rền gió đông cuốn: mạnh mẽ quyết liệt, làm việc một cách nhanh chóng dứt khoát)

Hàn Thịnh Hạ bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn Hàn mẹ, Hàn mẹ nói chính là: "Hạ bảo bảo nhà chúng ta lợi hại như vậy, nhất định có thể tự nuôi sống bản thân! Cố lên!"

Hạ bảo bảo nhà hai người thật sự rất lợi hại sao? Cô nhớ rõ, nguyên chủ rời nhà trốn đi cũng không tìm việc làm, trực tiếp đi tìm phú nhị đại thích cô kia để vay tiền, như cũ thoải mái sinh hoạt. Hàn ba vô cùng tức giận, còn chuẩn bị đem cô ném vào quân doanh để rèn luyện cho tốt, kết quả người trong quân doanh...không cần cô.

Hiện tại đổi thành cô có thể tìm được việc làm sao? Hiển nhiên cũng thực mơ hồ nha! Bản lĩnh không có, cơ bản chỉ tìm được mấy việc như nhân viên phục vụ, bảo mẫu linh tinh không cần kỹ thuật hay kinh nghiệm công tác. Nhưng người khác nhìn thấy cô một thân hàng hiệu, bộ dáng nhu nhược yếu mềm căn bản không thể nhận làm được.

Cứ như vậy, Hàn Thịnh Hạ đi cả ngày tìm việc làm, mệt mỏi muốn chết mà việc làm cũng chưa tìm được. Sắc trời dần tối, Hàn Thịnh Hạ giữa trưa mới chỉ ăn 2 cái bánh bao, trong tay cũng chỉ còn 496 tệ, ngay cả chỗ ở cũng không có.

Cái này không khỏi làm Hàn Thịnh Hạ hoài nghi về nhân sinh, trước khi xuyên qua, cô ít nhất còn có một gian phòng nhỏ tồi tàn để ở, ít nhất ngẫu nhiên còn tìm được một công việc chuyển phát nhanh, phát tờ rơi linh tinh, hiện tại chỗ ở cũng không có, mà công việc phát tờ rơi cũng không tìm được!

Cho nên Hàn Thịnh Hạ xuyên không ngược lại càng bị thảm hơn phải không?

Không đúng cô còn có cái gọi là "Ngoại tinh khoa học kỹ thuật" .....

“Tiểu Cầu Cầu, người ở đâu?” Hàn Thịnh Hạ xuống ghế dài trong công viên, nhìn khắp nơi, sau đó giống như ăn trộm thấp giọng hỏi.

“Ma ma, con ở đây”. Giọng nói Tiểu Cầu Cầu vẫn chậm rì rì, “hiện tại chúng ta có thể giao lưu ở trong lòng Người”

“Người có thể biến ra rmb* được không?” Hàn Thịnh Hạ thủ hời trong lòng.

(rmb: tiền tệ)

“Hiển nhiên là không thể, nhưng con có loại cây đổi ra được tính tệ”

“Tính tệ có tác dụng gì? Có thể mua được công nghệ cao sao?” Hàn Thịnh Hạ có chút hưng phấn.

“Có thể mua được hạt giống, mua được đất đai”

Hàn Thịnh Hạ vẻ mặt không cảm xúc tỏ vẻ không muốn cùng nó tiếp tục nói chuyện, đột nhiên trong đầu hiện lên một ý niệm, vội vàng hỏi “Người có loại hoa quả nào ăn được không?”

“Chính là...” Tiểu Cầu Cầu thừa dịp nói, “Loại hạt giống của cây này yêu cầu nhiều đồng vàng, con tạm thời chưa có đủ. Nhưng mà chúng ta có thể chậm rãi bắt đầu đi từ cấp thấp, chậm rãi tích lũy tính tệ.”

Hàn Thịnh Hạ ngẫm lại cũng cảm thấy việc này làm không được, dù cô có muốn mở một cửa hàng hoa quả thì ban đầu cũng cần phải có vốn. Cho nên vấn đề lại về lúc khởi đầu, không có tiền nha!

Không biết từ nơi nào phát ra tiếng nhạc vô cùng cuốn hút, Hàn Thịnh Hạ một bên nghe nhạc một bên kiểm kê lại những người có thể vay tiền.

Đầu tiên, phú nhị đại thích cô kia chắc chắn không được, sau khi có được toàn bộ ký ức của nguyên chủ, cô tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc tên phú nhị đại kia.

Tiếp theo bằng hữu có quan hệ không tồi với nguyên chủ, Dương Lan, tuy nhiên người này chính là kí sinh trùng dựa vào nguyên chủ, trong nhà điều kiện chẳng ra gì, lại dựa vào việc đi theo bên người nguyên chủ để hưởng lợi. Hơn nữa người này chính là “miệng nam mô bụng bỏ dao găm”, đi theo bên cạnh nguyên chủ nói xấu nam chính hết lời, thực ra trong lòng lại trộm thích nam chính, tuy nhiên vẫn luôn không có cơ hội tiếp cận anh ta.

Còn có một người bạn cùng phòng là Khâu Hiểu, quan hệ ban đầu không tồi, kết quả lúc tốt nghiệp , nguyên chủ cùng cô ta cãi nhau một trận , phương thức liên lạc đều bị xóa, thế cả đời không qua lại với nhau nữa.

Còn lại vài người bạn học đều là mặt ngoài thì hòa khí nhưng quan hệ cũng không hề thân mật như bằng hữu

Sau đó, nguyên chủ tham gia một khóa học dương cầm phát hiện một tiểu sư đệ hình như thích thầm cô, tiểu sư đệ kia môi hồng răng trắng vừa vặn là hình mẫu Hàn Thịnh Hạ thích , nhưng nhỏ hơn cô 4 tuổi, thu nhận hẳn sẽ có cảm giác tội ác vì dạy hư một đóa hoa của tổ quốc.

Hơn nữa, theo chỉ nhớ của nguyên chủ, tiểu sư đệ đại khái mấy ngày này sẽ liên lạc với cô.

Cho nên Hàn Thịnh Hạ làm thế nào tìm người ta vay tiền? “ Sư tỷ, em thích chị” “ Chị không thích em, nhưng em có thể cho chị mượn ít tiền được không?” đối thoại như vậy thật kì quái.

Hàn Thịnh Hạ ngồi thật lâu , thậm chí có phần chờ mong đột nhiên một tên lưu manh đột nhiên đi đến đùa giỡn cô , sau đó cô an tâm “làm tiền” một chút, những cũng không hề gặp lưu manh, mà lại nhận được điện thoại của lưu manh.

“ Hạ Hạ , bữa cơm chia tay cuối cùng,em thật sự không tới sao?” Trang Thần vẫn luôn bày ra hình tượng quý công tử, nhưng thanh âm mang theo một cỗ tiện khí

“cơm chia tay?” Hàn Thịnh Hạ sao lại không nhớ rõ còn có việc này?

“ Biết ngay là em đã quên” giọng nói của đối phương mang theo sùng nịnh làm Hàn Thịnh Hạ nổi da gà , “ Tôi nay 9h ở khách sạn Ngân Hà , xã đàn chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm”

(Xã đàn: một hình thức như kiểu câu lạc bộ ở các trường cấp ba, đại học)

Nói như vậy Hàn Thịnh Hạ liền nghĩ tới, tuy rằng đây dựa vào Trang Thần nhưng nguyên lai Hàn đại tiểu thư lại thích nam nhân tính cách lạnh như băng , độc miệng. Hình như lúc cao trung (cấp ba), nguyên chủ tỏ lộ với người kia sau đó bị cự tuyệt nhưng vẫn không thể buông tay.

Vì thế nguyên chủ thi đậu vào trường đại học của anh ta, thuận tiện gia nhập vào xã đoàn của anh ta, sau bữa cơm chia tay lần này liền tung ta tung tăng chạy đi tìm ngược.

Hàn Thịnh Hạ nhìn không được đỡ trán, thật muốn cảm thán con người giá trị nhan sắc cao thì sẽ kèm theo tiểu sử tình cảm phong phú, giống như cô kiếp trước lớn lên xấu, lại tương đối tùy ý , liền không trải qua cảm giác bị thích hay thích một người, cả ngày chỉ tính toán tí mĩ làm sao để kiếm tiền

“Tôi không có thời gian nên không đi được” Nguyên chủ có khuynh hướng tự tìm ngược nhưng Hàn Thịnh Hạ cô thì không.

“ Học trường Kỹ Uyên cũng sẽ đi” Trang Thần cố ý nhắc nhở.

“....” phú nhị đại kia có vẻ xem nhẹ việc này, hẳn biết rõ nguyên chủ thích Kỹ Uyên, một chút cũng không ghen tị, cam tâm tình nguyện nghe theo nguyên chủ mọi chuyện, khả năng hẳn ta căn bản không thích nguyên chủ, chỉ coi trọng nhan sắc và gia thế của cô.

“Tôi...” vừa định tiếp tục cự tuyệt, đột nhiên nhớ ra bữa cơm chia tay này xuất hiện tình tiết nam chính bị sỉ nhục, “ Tôi sẽ đến ngay”

Hàn Thịnh Hạ nhớ rõ, nam chính vừa tới đề đô không có bằng cấp , thậm chí không có hộ khẩu ở thành phố, trước đây tìm được việc làm ở khách sạn , sau đó trong bữa tiệc chia tay, anh vừa làm xong ba ca chuẩn bị đi về , còn bị nguyên chủ cùng phú nhị đại sỉ nhục.

Đương nhiên, lúc trước chịu nhục nhã về sau vai chính chuyển mình lột xác mới thật sáng khoái, nhưng hiện tại anh ta bị cô cướp mất bàn tay vàng* , không thể nào làm hắn vừa phải bỏ việc vừa bị làm nhục được.

(bàn tay vàng: chỉ sự trợ giúp một cách thần kì,phi thường ,là những thứ siêu thực)

Vì thế, Hàn Thịnh Hạ kéo theo hành lý đuổi theo phương tiện công cộng, không còn cách nào, hiện tại tài chính đang khó khăn không cho phép cô ngồi taxi.

Mà giao thông công cộng có một điểm xấu chính là...chậm! chờ đến lúc Hàn Thịnh Hạ thở hồng hộc đi tới khách sạn Ngân Hà đã là chín rưỡi!

Hàn Thịnh Hạ xa xa liền nhìn thấy ở cửa khách sạn, một nam tử ăn không có việc gì làm ngồi nghịch chiếc bật lửa màu vàng thập phần tinh xảo.

Nam tử kia tướng mạo anh tuấn, dáng người khỏe mạnh,một thân tỏa ra tư triết nhân hạ, hiện ra khí chất của một quý công tử hào môn, vẻ mặt lơ đãng toát ra nhàn nhạt ngạo mạn, làm cho người ta có cảm giác cao cao tại thượng.

Người này hiển nhiên là cố tính đứng ở cửa chờ cô, Trang Thần.

Vừa nhìn thấy Hàn Thịnh Hạ , Trang Thần mắt không hề che giấu vui mừng xem lẫn kinh ngạc “ Sao em còn mang theo cả hành lý?”

Hàn Thịnh Hạ không nghĩ đến việc đáp lại hắn ta, trực tiếp chuẩn bị đi vào khách sạn, vừa vặn nhìn thấy Lâm Thanh từ trong khách sạn đi ra.

Cô còn chưa kịp lên tiếng gọi Lâm Thanh , Trang Thần đã lên tiếng đầy trào phúng:

“Đây không phải vị hôn phu của Hạ Hạ sao? Sao vậy. Bị đá rồi? đúng là tên vô dụng!”

Nhìn tên phú nhị đại vèo vèo lộ ra tiện khí , Hàn Thịnh Hạ nhớ rõ lúc trước cô vẫn luôn cảm thấy hắn ta là một tên nảo nảo , kết quả nhìn đến mặt sau mới phát hiện hắn ta chỉ là bề ngoài ăn chơi trác táng, ngốc nghếch mà thôi.

Mà Lâm Thanh chỉ liếc mắt nhìn Hàn Thịnh Hạ một cái , ánh mắt cũng không thêm cho Trang Thần , thật giống như không phải nói với anh ta.

“Sao lại không nói lời nào? Anh hẳn là đoán được Hạ Hạ không muốn anh tiếp tục làm việc ở đây đi. Dù sao anh cũng từng là vị hôn phu của Hạ Hạ , nếu bị mọi người biết anh làm việc ở đây, cô ấy chẳng phải sẽ vô cùng mất mặt?”Trang Thần tiếp tục dùng ngữ khí khinh miệt , ngạo mạn kéo thêm cừ hận.

Muốn kéo thêm cừ hận à? Chính anh tự tìm thì thôi đi sao còn kéo thêm tôi vào nữa?

Hàn Thịnh Hạ cảm thấy bản thân cần cứu giúp một chút , tránh cho người này hủy hoại thanh danh của cô : “Tôi từ khi nào không cho anh ta tiếp tục làm việc ở đây? cảm thấy mất mặt khi nào?” chính cô nghĩ bản thân có muốn vào khách sạn này làm thì nhân viên khách sạn này cũng không cần tuyển cô .

“Sao người lại xem thường nhân viên phục vụ? Bỏ Tats không phải cũng từng hóa thành nhân viên phục vụ đi độ chúng sinh sao?”

Trang Thần nhìn đến phản ứng của Hàn Thịnh Hạ sững sốt một lúc lâu, trong mắt nhanh chóng hiện lên tia hứng thú, sau đó cười lấy lòng “Thực xin lỗi Hạ Hạ, là anh sai rồi! Chuyện xấu đều là anh làm, cùng Hạ Hạ đều không liên quan được không?”

Hàn Thịnh Hạ chỉ cảm thấy trong ngực bức tức, hắn ta nói như vậy khác gì bảo cô làm chuyện xấu nhưng không thừa nhận muốn hắn nhận lỗi thay , định tiếp tục bức tức trở về , liền phát hiện nam chính hoàn toàn làm lơ bọn họ, trực tiếp tránh đi.

Hàn Thịnh Hạ theo bản năng liền đuổi theo. Trang Thần cũng không đuổi theo, đứng tại chỗ nhìn bóng dáng của hai người , như suy tư điều gì.

“Chủ nhân, nữ nhân ngọc này trên người cũng có hệ thống của tháp Dịch Mộc”, một âm thanh cao ngạo vang lên ở trong lòng của Lâm Thanh , anh có được một cái "Ngoại tinh khoa học kĩ thuật" bị đặt tên là...Tiểu Lang.

Lâm Thanh trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt không biểu hiện ra, bước đi cũng không hề ngừng lại, ở trong lòng mặc niệm “cô ấy có thể cảm ứng được sự tồn tại của người?”

“Không thể, cô ấy là cấp thấp nhất hệ thống gieo trồng. Không có quyền hạn tra xét đến ta”. Tiểu Lang giải thích xong , tiếp tục nói “Tuy rằng chỉ là cấp thấp nhất nhưng cũng có những loại thực vật chỉ có ở tháp Dịch Mộc, người tốt nhất cùng cô ta quan hệ tốt một chút, về sau những thực vật trong tay cô ta khẳng định sẽ hữu dụng với chúng ta.”

“Thanh a, chuyện lần trước và lần này , tôi đều rất xin lỗi” Hàn Thịnh Hạ kéo hành lí chạy chậm đuổi theo Lâm Thanh .

Lâm Thanh vừa cảm thấy vị đại tiểu thư này kỳ thật cũng không có đặc biệt chán ghét, nhưng câu tiếp theo của cô là “Lần trước ở nhà anh, tôi vốn dĩ định chuẩn bị cho anh tiền boa , kết quả ba tôi đem thẻ ngân hàng khóa lại còn đuổi tôi ra khỏi nhà”

Lâm Thanh mày kiếm nhíu chặt , tiền boa?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mục Tiêu Nhỏ

Hàn Thịnh Hạ thấy sắc mặt của Lâm Thanh có chút khác thường , dường như anh không tin , ngẫm lại cô đã cướp mất kỳ ngộ của anh ta lại thiếu anh ta một phần tiền boa cảm thấy không còn lời nào để nói “Tôi là lần đầu tiên, nên không có nhiều kinh nghiệm”

Lâm Thanh khóe miệng hiện lên một tia cười châm chọc , đây là bước anh phụ trách? Nếu anh đoán không nhầm, nữ nhân này sau khi có được "Ngoại tinh khoa học kĩ thuật" cũng mất đi lí trí , chuyện này cũng không phải một mình anh sai.

“Cho nên anh muốn bao nhiêu tiền?”nói xong Hàn Thịnh Hạ lại vội vã bổ sung “Phải nói trước, tôi hiện tại chỉ còn đúng 200 tệ, nhiều hơn một phân cũng không được!”

Kỳ thật Hàn Thịnh Hạ vẫn còn hơn 400 tệ , tuy nhiên kinh nghiệm trải qua nhiều năm ăn mặc, sinh hoạt cần kiệm nói cho cô biết không thể đem đường sống của bản thân diệt mất.

“ Cô nghĩ tôi là trai bao à?” Lâm Thanh ánh mắt nặng nề, lạnh lùng nhìn Hàn Thịnh Hạ .

Hàn Thịnh Hạ vừa định nói nếu không cô tìm Hàn ba vay tiền, đột nhiên bị hắt hòi đến sững sốt “ Chúng ta tính là tính một đêm đi? Vẫn tính là giao kèo? Giao kèo thì tất nhiên phải trả tiền đi? Tuy tôi lần đầu tiên nên cái gì cũng không hiểu, nhưng tôi cũng đã nhìn thấy hết của anh, đáng người anh thực không tồi nha!”

Trên thực tế Hàn Thịnh Hạ căn bản không nhớ rõ đáng người của Lâm Thanh nhưng mà không phải nam nhân đều thích nghe những lời như vậy sao.

Kết quả, nam nhân này đối với câu khen ngợi của cô lại bày ra bộ mặt thờ ơ, đen mặt nói “ đi Hàn không dạy cô những kiến thức tất yếu à?”

Làm sao nữ nhân này lại không biết nam và nữ có sự khác biệt? Lại còn không thẹn thùng cùng nam nhân thảo luận chuyện đó? Hay là nữ nhân ở để đồ đều coi mở như vậy? Nếu không phải ngày đó trên sofa còn dính máu , anh sẽ cho rằng cô vô cùng thuần thực , vô cùng không biết kiềm chế.

“kiến thức gì cơ?” Hàn Thịnh Hạ chớp chớp mắt, cô từ bé đã không có mẹ, cũng không có ai là nữ nhân dạy mình những kiến thức cần thiết, cô còn nhớ rõ lần đầu tiên có kinh nguyệt , cô còn tưởng rằng mình mắc bệnh sắp chết....

Lâm Thanh liếc xéo cô một cái , phát hiện Hàn Thịnh Hạ thật sự không hiểu, một chút tức giận trong lòng cũng tiêu tan “ Về sau không được cùng nam nhân bàn luận chuyện đó!”

Nói xong Lâm Thanh trong lòng hiện lên một tia kinh ngạc, khi nào anh lại có thói quen xen vào việc của người khác như vậy?

Nói chuyện đó? Tính một đêm? Giao kèo? Thân thể nam nhân? Hàn Thịnh Hạ vừa định mở miệng hỏi, nam nhân tiếp tục nói:

“ Cô cùng tôi đến nhà tôi đi”

Đôi mắt Hàn Thịnh Hạ trong nháy mắt sáng lấp lánh, kinh hi hỏi “ Anh muốn thu nhận tôi?”

Nam nhân chỉ lo đi về phía trước không trả lời cô, Hàn Thịnh Hạ coi như anh đã thừa nhận lập tức khen ngợi

“Vận đào hoa của anh thật tốt!” thật không hổ là nam chính, chẳng sợ không có bàn tay vàng giúp sức. vận mệnh vẫn vô cùng đào hoa, may mắn cùng cô- đại mỹ nữ ở chung.

Nhưng chờ khi Hàn Thịnh Hạ đến nhà Lâm Thanh mới phát hiện chính mình lí giải sai rồi

“ chú Hàn nói nếu cô xin lỗi tôi liền đem cái này đưa cho cô” Lâm Thanh đưa cho cô một phong thư cùng một chiếc chìa khóa, “ Căn phòng đối diện chú Hàn đã thanh toán 3 tháng tiền thuê nhà”

“Ba tôi tới tìm anh?” Hàn Thịnh Hạ đột nhiên nhớ tới theo như cốt truyện nguyên chủ không chịu xin lỗi rồi nhà trốn đi, Hàn ba phải tự mình tới xin lỗi Lâm Thanh sau đó giới thiệu cho anh ta một công việc thích hợp, sau đó cũng đưa cho Lâm Thanh một cái phong thư nói là nếu Hàn đại tiểu thư tới liền đưa cho cô ấy.

“Cô có thể đi rồi!” Lâm Thanh không trả lời cô, trực tiếp muốn đóng cửa.

“Từ từ đã” Hàn Thịnh Hạ cả người dựa vào cửa ngăn không cho anh đóng cửa , “Bởi vì tôi hại anh mất việc” ,cô rút ra hơn một nửa số tiền trong phong thư “ Anh cầm lấy một nửa đi”

Lâm Thanh nhìn cô một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng “ Công việc là tôi tự xin nghỉ”

“ Hả?” hai chuyện này có vẻ không giống nhau nha!

“Chú Hàn đã giới thiệu giúp tôi một công việc khác”

Hàn Thịnh Hạ nhớ rõ trong tiểu thuyết nam chính từ chối trợ giúp của Hàn ba mà, hơn nữa anh ta chưa bao giờ thích thiếu nợ ân tình của người khác, hiện tại thì sao? Hẳn là bởi vì anh ta không có bàn tay vàng trợ giúp đi.

Nghĩ vậy trong lòng Hàn Thịnh Hạ lại có vài phần ngượng ngùng “ Công việc còn lâu mới có lương, anh cảm trước đi, chờ có tiền lương trả lại cho tôi cũng chưa muộn. Coi như anh là ngân hàng nhỏ, tiền để chỗ tôi khẳng định tháng này liền dùng hết, để anh giữ tháng sau còn có tiền sinh hoạt.”

Hàn Thịnh Hạ không đợi Lâm Thanh phản ứng trực tiếp nhét tiền vào tay anh, đóng cửa đi về phía căn nhà đối diện Hàn ba đã thuê cho cô.

Hàn Thịnh Hạ cảm thấy Hàn ba khẳng định có chủ ý muốn cô và Lâm Thanh bồi dưỡng tình cảm mới nghĩ đến chuyện thuê cho cô căn nhà đối diện.

“ Chủ nhân , cô gái ngốc này có phải thích người hay không vậy?” thanh âm ghét bỏ của Tiểu Lang vang lên trong đầu Lâm Thanh .

Lâm Thanh nhìn xấp tiền trong tay tâm tình phức tạp.

Anh từ trước đến nay ghét nhất là thiếu nợ ân tình của người khác, vốn dĩ tính toán sau khi giải trừ hôn ước sẽ cùng Hàn gia không còn quan hệ gì nữa.

Nhưng anh và Hàn đại tiểu thư ngoài ý muốn xảy ra quan hệ,lại vô tình biết được anh có thể thuê được căn nhà tiện nghi mà giá rẻ như vậy là bởi vì có chú Hàn trợ giúp, anh đáp ứng thỉnh cầu của chú Hàn,cũng tiếp nhận trợ giúp của chú Hàn nay lại còn nhân tiền của Hàn đại tiểu thư.

Anh cùng Hàn gia càng ngày càng có nhiều liên quan.

Lại nói tới Hàn Thịnh Hạ ở trong căn nhà chung cư nhỏ nghỉ ngơi, cô nhớ rõ trong tiểu thuyết có ghi , nam chính lúc này nhìn bình tĩnh đạm mạc kỳ thật đã vô cùng khó khăn đến son cùng thủy tận *

(son cùng thủy tận: giống như câu của Việt Nam mình hết nước hết cái ý, nghĩa là cạn kiệt,tuyệt vọng)

Vì sinh sống ở thị trấn nhỏ, Lâm Thanh xem nhẹ mức độ tốn kém khi sống ở đề đô, đồng thời bởi nhiều nguyên nhân khác nhau, một thân tài hoa của anh ta không được dùng đến, mà ở quê cha của anh ta còn đang nằm trên giường bệnh cần anh ta gửi tiền thuốc men hàng tháng.

Hiện tại ngẫm lại, Tiểu Cầu Cầu nói loại người nào thì sẽ hợp với loại hệ thống đó cũng không phải không có đạo lý, cô nhớ rõ kiếp trước khi ba mình qua đời ,cô cũng chỉ biết ngồi khóc.

Mà thời điểm ba của nam chính qua đời, anh ta nghĩ đến lại là muốn trở nên mạnh mẽ hơn , sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy người thân của mình ở trên giường bệnh gầy gúa trước cái chết mà mình lại chỉ trơ mắt ra nhìn,không bao giờ hy vọng phải buông tay vì anh không có biện pháp.

Hàn Thịnh Hạ vừa xoa tóc vừa nghĩ, anh ta chắc hẳn là loại người dù không có bàn tay vàng cũng có thể trở thành người mạnh mẽ.

Nhưng mặc kệ chuyện gì, Hàn Thịnh Hạ cướp kỳ ngộ của Lâm Thanh là sự thật, từ phòng tắm đi ra, Hàn Thịnh Hạ gọi điện thoại cho Hàn ba, điện thoại rất mau liền được kết nối, người nghe điện thoại lại là Hàn mẹ :

“Hạ bảo bảo sao rồi? Có mệt không..”

Hàn mẹ nói một nửa thanh âm liền nhỏ dần, Hàn Thịnh Hạ mơ hồ nghe được tiếng nói “Không được chiều con bé” , “Con bé có phải con gái ông không vậy,sao ông nở nhần tâm như vậy?”, vài âm thanh cãi nhau nho nhỏ.

“Nói đi, con lại gây ra chuyện xấu gì rồi?” giọng nói của Hàn ba vang lên đầu bên kia.

“Không có, Lâm Thanh đem phong thư với chìa khóa cho con rồi, hiện tại mọi thứ đều tốt.” Hàn Thịnh Hạ tuy rằng mới xuyên không được hai ngày, nhưng thời thời khắc khắc đều cảm nhận được tình yêu thương của Hàn ba Hàn mẹ với cô, tuy cô bị nguyên chủ mạnh mẽ kéo tới đây,nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút tội ác.

“Con tìm ba có chuyện khác”

Hàn ba nghe được một nửa câu đầu của Hàn Thịnh Hạ có chút vui mừng, hiện tại nghe cô nói có việc ,một cổ bức bội lại nổi lên trong lòng , nhưng vẫn tự an ủi bản thân, con gái đã tiến bộ rất nhiều, vì thế nhẫn nại hỏi “ chuyện gì vậy?”

“Ba của Lâm Thanh đang nằm ở bệnh viện, con hy vọng ba có thể hỗ trợ cho ba ba của anh ta có được trị liệu tốt nhất ở đề đô”. Tuy rằng Lâm Thanh cũng có thể kiếm được tiền mang ba hắn đến đề đô trị liệu, nhưng không có bàn tay vàng chắc chắn sẽ không nhanh như vậy.

Đầu bên kia điện thoại nửa ngày cũng không có ai đáp lại, Hàn Thịnh Hạ nhìn được được hỏi “Ba!”

“Được, ba sẽ an bài bác sĩ tốt nhất lặng lẽ đi tìm hiểu về tình huống bệnh của Lâm ba, sau đó sẽ âm thầm giúp đỡ”. Hàn Thế trung nghe được những lời con gái nói,không biết nên phản ứng thế nào , con gái ông từ khi nào lại hiểu chuyện như vậy? Trong lòng vừa vui mừng vừa cảm thấy con gái đổi nhân xử thế vẫn chưa đủ thành thực.

“Hạ Hạ ,con phải đối với người khác bày tỏ thiện ý, nhớ không được để người khác cảm thấy mình là người có mục đích”

Hàn Thịnh Hạ ngẩn người, cô thật ra vẫn luôn biết bản thân rất nhiều khuyết điểm, bởi vì chưa ai nói với cô chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm , cũng chưa có ai nói với cô làm thế nào để đối nhân xử thế. Thậm chí khi có người nói cô không có gia giáo ,cô cũng không biết phải làm sao để phản bác lại,bởi vì nhà cô thật sự không có gia giáo.

Hàn Thịnh Hạ cảm thấy ngực ấm áp “ vâng,con biết rồi. Ba có thời gian đi bệnh viện kiểm tra đi,mang theo cả mẹ đi cùng luôn.”

Hàn Thịnh Hạ vẫn luôn muốn đưa Hàn ba đi bệnh viện kiểm tra nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Hàn ba cho rằng cô bởi vì ba của Lâm Thanh bị bệnh nên muốn bọn họ đi kiểm tra, trong lòng vui mừng ,con gái trưởng thành ,biết quan tâm tới ba mẹ rồi.

Tắt điện thoại,Hàn Thịnh Hạ liền lên mạng tìm việc làm.

Hàn ba để lại cho cô 5000 tệ,phòng thuê 3 tháng ,tạm thời không cần phải lo lắng vấn đề tiền thuê nhà.

Vừa rồi cho Lâm Thanh vay khoảng 2000 tệ bây giờ cô còn khoảng hơn 3000. Bây giờ Hàn Thịnh Hạ không muốn giống như kiếp trước sống được chẳng hay chớ, cho nên cô đặt cho bản thân một mục tiêu : phải thay đổi mọi thứ.

Đầu tiên, phải có được một cửa hàng bán hoa quả của chính mình.

Nguyên chủ học đại học ngành tài chính chuyên nghiệp, trước khi thi đại học kết quả học tập cũng rất tốt thậm chí còn đỗ vào trường đại học danh tiếng nhất đất nước đại học Yên Kinh, nhưng sau đó liền sa đọa, cả ngày chỉ nghĩ làm sao để lấy lòng Kỷ Uyên, việc học bị bỏ bê đến rồi tình rồi mù.

Hàn Thịnh Hạ hiện tại muốn tìm được công việc đòi hỏi sự chuyên nghiệp thật sự rất khó, hơn nữa tính cô tương đối tùy ý, lại muốn sau này mở một cửa hàng trái cây, trong lòng cảm thấy đây là công việc lý tưởng lại có thể thoải mái, tự do.

Lại tính tiếp, muốn mở được một cửa hàng hoa quả ở đế đô, tài chính khởi đầu phải cần khoảng hai mươi, ba mươi vạn...

Tính toán số tiền cần có để đạt được mục tiêu, Hàn Thịnh Hạ muốn tìm một công việc tương đối tự do như làm gia sư để kiếm tiền, hơn nữa cô còn có bằng đại học Yên Kinh, muốn tìm một công việc như vậy hẳn không khó.

Mặt khác, cô đồng thời lên mạng kiểm công việc viết lách, lợi dụng thời gian dư thừa học trang trí, làm nhiệm vụ trên mạng, giao thư, làm poster, làm logo...

Giống như kiếp trước cô mỗi tháng ăn mặc tiết kiệm chỉ trong 1000 tệ, đại khái khoảng hai, ba năm sẽ mở được một cửa hàng hoa quả cho bản thân.

Hàn Thịnh Hạ nằm trên giường khát khao về một tương lai tốt đẹp, mơ mơ màng màng liền ngủ.

Mà ở Hàn gia, hai vợ chồng cũng vì tương lai của con gái mà nhọc lòng.

“Hạ bảo bảo không tìm thấy công việc, ông một chút cũng không thêm để ý!” Hàn mẹ Hạ Khê lúc đó nói bà tin tưởng con gái có thể tìm được công việc nuôi sống bản thân, kỳ thật trong lòng một chút cũng không tin.

“Bà gấp cái gì, mới có một ngày thôi không phải sao?” Hàn ba bởi vì biểu hiện của Hạ bảo bảo hôm nay nên tâm tình không tồi.

“Hôm nay, ông tìm Lâm Thanh nói thế nào rồi? Cậu ta có đáng tin không? Vạn nhất cậu ta không đáng tin, hoặc cậu ta không đối xử tốt với Hạ bảo bảo công ty sẽ giao cho ai?”

“Cậu ta nhìn đồ vật kia sắc mặt cũng không biến đổi, tôi tin tưởng nhân phẩm của cậu ấy, hiện tại chính là cậu ấy và Hạ bảo bảo chưa có cảm tình với đối phương” Hàn ba trầm ngâm một lát “Cuối cùng nếu thật sự không thành, tôi sẽ gọi Hàn Sùng từ quân ngũ trở về”

“Nhưng Hàn Sùng...” Hàn mẹ muốn nói lại thôi.

“Yên tâm, cậu ta hông thích Hạ Hạ, nhưng cũng sẽ không mặc kệ con bé, cậu ta cũng người có trách nhiệm” Hàn ba nhin không được có chút kiêu ngạo mà cười “Hơn nữa, Hạ Hạ khẳng định ngày càng hiểu chuyện, ngày càng ưu tú!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Vui Sống

Hàn ba không biết rằng con gái bảo bối của ông thật sự sẽ càng ngày càng trở nên hiểu chuyện nhưng càng ngày càng trở nên ưu tú thì còn chưa chắc.

Hàn Thịnh Hạ ngày hôm sau dậy thật sớm, lòng tràn đầy tin tưởng lên mạng tìm công việc.

Làm gia sư tại nhà ở đế đô lương vô cùng cao, bình quân thu nhập mỗi tháng đều trên một vạn, nhưng click vào xem mới thấy, yêu cầu cao đến mức khiến Hàn Thịnh Hạ hoài nghi nhân sinh.

Vừa đăng kí một tài khoản gia sư trên mạng, di động đột ngột vang lên.

Hàn Thịnh Hạ kiếp trước nghèo khó, cả ngày chỉ lo nuôi sống bản thân, cũng không hề có bạn, cho nên vừa nhận được điện thoại, phản ứng đầu tiên của cô là điện thoại lừa đảo, nhìn đến tên “Đương Lan” mới đột nhiên ý thức được, nguyên chủ tuy rằng tính cách không phải tốt, nhưng là người hào phóng, bạn bè cũng không phải ít.

Do dự một lát, Hàn Thịnh Hạ vẫn tiếp điện thoại “Tìm tôi có chuyện gì?”

Nếu cô đoán không sai. Đương Lan tìm mình là nghĩ từ chỗ cô có thể vớt được lợi lộc.

“Hạ tỷ, em có chuyện không biết nên nói với chị không.....” Giọng Đương Lan mang theo do dự.

“.....” Hàn Thịnh Hạ ghét nhất loại người dài dòng,luận điệu, rất muốn hỏi luôn đến cuối cùng là có chuyện gì.

Trong lòng Hàn Thịnh Hạ sinh ra một chút bức bối,đối phương lại mở miệng: “Nói ra em sợ chị tức giận” Nhưng mà cô ta như cũ vẫn chưa đến chuyện chính.

“không nói vậy tôi tắt máy” Hàn Thịnh Hạ đăm mạc nói,một chút cũng không giống đùa.

“Từ từ Hạ tỷ, là về chuyện của Kỳ Uyên” Dương Lan nhanh chóng nói xong liền ngừng lại, cô ta khẳng định chỉ cần nhắc đến hai chữ “Kỳ Uyên” Hàn Thịnh Hạ nhất định sẽ không tắt máy.

Đợi một phút đồng hồ đối phương vẫn còn dong dài không mở miệng, Hàn Thịnh Hạ quyết đoán cúp máy.

Chẳng bao lâu ,điện thoại lại kêu lên, Hàn Thịnh Hạ trực tiếp tắt máy, căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, Dương Lan này quả thật vô cùng phiền phức!

Tự đứng lại nói chuyện của Kỳ Uyên, cô một chút hứng thú cũng không có. Nguyên chủ yêu anh ta đến mức hận không thể moi tim moi phổi cho anh ta là bởi vì cô ấy muốn tự tìm ngược , Hàn Thịnh Hạ cảm thấy bản thân mình vẫn vô cùng bình thường.

Hơn nữa,chuyện của Dương Lan, cô từ trong trí nhớ của nguyên chủ cũng biết.

ở trong trí nhớ của nguyên chủ, Dương Lan nói nhìn thấy một đại mỹ nữ có cử chỉ thân mật với Kỳ Uyên, sau đó từ chỗ nguyên chủ lấy được một phần công việc không tệ.

Sau đó nguyên chủ liền bắt đầu sa vào con đường chết không lối thoát.

Kỳ thật, Hàn đại tiểu thư cũng chỉ có tính cách kiêu căng, tâm địa không phải là độc ác, mà chuyện vị mỹ nữ kia cùng Kỳ Uyên thân mật đã làm cô ấy trở thành người xấu xa đến Hàn ba cũng muốn từ cô.

Nguyên chủ bản thân là một mỹ nữ ,mà cô gái kia một chút cũng không hề thua kém, cao gầy mỹ lệ,khí chất xuất chúng,thậm chí còn toát ra một chút tiên khí, nam nữ già trẻ đều thích!

Nguyên chủ có thể thi đỗ vào Yến Kinh đã là thành tựu không tồi, mà vị mỹ nữ kia còn tốt nghiệp đại học nước ngoài trở về , học thức uyên bác, vừa vào đã làm quản lý trong công ty đầu tư .

Nguyên chủ gia thế đã rất tốt, ba ba là quân nhị đại* , chính cô cũng một là phú nhị đại ,nhưng vị mỹ nữ kia thân thế còn tốt hơn. Nhà cô ấy là phú thương từ thời dân quốc đến nay không biết đã trải qua bao nhiêu thế hệ giàu có.

(Quân nhị đại : giống như phú nhị đại, thế hệ thứ hai trong gia đình quân nhân thường là cấp cao)

Người như vậy , nếu nguyên chủ còn một chút trí thông minh nên trốn đi thật xa tìm một góc khóc hết nước mắt mới đúng, nhưng cô từ trước đến nay đều vô cùng cao ngạo,không thể khắc chế lòng đố kỵ của mình,không ngừng tự tìm đường chết.

Tìm đường chết được một nửa , cô biết được nữ nhân kia thật ra là em gái gái của Kỳ Uyên.

Mà xem qua tiểu thuyết, Hàn Thịnh Hạ càng biết nữ nhân kia có thêm một thân phận khác đó là nữ chính Kỳ Tuyết.

Đặc điểm của tiểu thuyết này chính là nữ chính phải dự đoán, ban đầu Hàn Thịnh Hạ đoán rằng nữ chính là cô em gái nhỏ hàng xóm yêu thầm Lâm Thanh mười mấy năm sau đó lên tận đề đô để tìm hắn, kết quả Kỳ Tuyết vừa xuất hiện liền nhất kiến chung tình* với nam chính , căn cứ vào số lần xuất hiện , từ ngữ tác giả miêu tả làm căn cứ, cơ bản nữ chính không ai khác chính là Kỳ Tuyết.

(nhất kiến chung tình: giống như là yêu ngay từ anh nhìn đầu tiên ý)

Tuy rằng Kỳ Tuyết xuất hiện vào phần sau của tác phẩm, nhưng cô ta nhanh chóng chinh phục được người đọc , trong lòng người đọc cô ta hoàn toàn xứng đáng trở thành nữ chính.

Nghĩ nghĩ,Hàn Thịnh Hạ phát hiện một nơi làm người ta để ý.

Tiểu thuyết xác định địa vị của Kỳ Tuyết trong cốt truyện chính là nữ chính, cô ta bị hạ được mang vào khách sạn,cuối cùng được nam chính cứu , nếu không với tính cách khô như ngói không hiểu phong tình của nam chính thì không biết đến bao giờ mới được ăn thịt.

Nam chính trước kia đối với ái mộ của Kỳ Tuyết vẫn luôn hờ hững thậm chí xa lánh, chính là bởi vì xảy ra quan hệ mới dần dần chú ý đến cô ta, thậm chí sau khi biết cô ta mang thai đã cưới cô ta, đem cô ta đặt trong lòng bàn tay sủng đến tận trời.

Vấn đề là, trong tiểu thuyết nói Hàn Thịnh Hạ chính là người đã hạ được, nhưng căn cứ vào ký ức của nguyên chủ cô lại phát hiện ,việc này không phải do cô làm!

Nguyên chủ sau khi nhận được tin tức, muốn lấy được ảnh chụp Kỳ Tuyết và mẫu nam nhân lẫn lộn trên giường, sau đó cô liền tung tăng chạy tới bắt gian ,kết quả đến nơi mới phát hiện ra là mẫu nam nhân xa lạ đã biến thành nam chính, sau đó bị hiểu lầm là người đã hạ được Kỳ Tuyết.

Nguyên chủ bị oan! Vậy mà tiểu thuyết cũng không viết rõ chân tướng!

Hàn Thịnh Hạ trong lòng thôn thức không thôi ,di động lại vang lên, cô vừa định tắt máy,phát hiện không phải Dương Lan mà là một dãy số xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Vui Sướng 2

“Xin chào, tôi là Du Lê Tân” đầu bên kia truyền tới một giọng nam ôn thuận.

Du Lê Tân? Hàn Thịnh Hạ rất nhanh đã nhớ ra, người này là bạn cùng phòng với Kỷ Uyên,nguyên chủ bởi vì thích Kỷ Uyên nên cũng có quen biết anh ta.

“ Anh tìm tôi có chuyện gì vậy?” sẽ không phải là chuyện của Kỷ Uyên đi?

“À bây giờ tối nay, ở tầng một của thư viện trường mình phòng “khởi nghiệp” có một cái hội nghị nhỏ, hy vọng em cũng có thể tới tham dự” Du Lê Tân bình tĩnh giải thích.

Khởi nghiệp? Du Lê Tân muốn gây dựng sự nghiệp?

Trong tiểu thuyết, Du Lê Tân hoàn toàn không có đất diễn, nhưng tuyệt đối là một nhân tài, để đồ có nhiều người gây dựng sự nghiệp như vậy trong đó có được mấy người thành công? Nhưng Du Lê Tân lại thành công!

Nhưng thật đáng tiếc đó là , anh ta bị bệnh tim bẩm sinh, ngay tại thời điểm sự nghiệp phát triển không ngừng lại rồi xa nhân thế.

Vì sao lại tìm Hàn Thịnh Hạ ,đó là vì trước khi sự nghiệp phát triển người đầu tư vào đó lớn nhất chính là nguyên chủ!

Nhưng mà nguyên chủ thuần túy là bởi vì anh ta là bạn cùng phòng với Kỷ Uyên nên mới đầu tư giúp đỡ , cuối cùng cũng không muốn nhận cổ phần ở công ty của anh ta, mặc dù vậy Du Lê Tân sau này vẫn nhiều lần giúp đỡ nguyên chủ.

Hàn Thịnh Hạ cũng không lập tức đồng ý tham gia hội nghị của Du Lê Tân ,mà bắt đầu rơi vào suy tư.

Hàn Thịnh Hạ phát hiện bản thân luôn bỏ qua một cái bàn tay vàng* cường đại đó chính là ký ức của nguyên chủ!

(bàn tay vàng: chỉ những sự giúp đỡ thần kì mang yếu tố siêu thực – đã giải thích ở trên mà sợ mọi người quên mất achuchu)

Những kí ức đó đối với người trọng sinh giống như là tiên tri trước cả đời, có thể chiếm trước tiên cơ giành được đỉnh cao, kí ức của nguyên chủ đều ở trong đầu cô, tại sao không lợi dụng nó thật tốt?

Hàn Thịnh Hạ lúc ấy không hiểu , sau khi hạ quyết tâm liền đột nhiên có chút minh bạch, bình thường và bình đạm khác nhau ở chỗ có hay không có năng lực ứng đối với mưa gió cuộc đời. Nam chính không phải người có dã tâm, nhưng hắn lại chọn con đường làm mình trở nên lớn mạnh hơn, cho đến khi nữ chính cùng con của bọn họ muốn cái gì, hắn đều có thể nhẹ nhàng mang đến trước mặt bọn họ.

Hàn Thịnh Hạ trời sinh tính tình tùy tiện,tự do,khả năng cả đời cô cũng không có được IQ với EQ cao như nữ chính, nhưng cô muốn sống là chính mình!

Cô hy vọng thời điểm Hàn gia xảy ra chuyện,cô cũng có thể góp một phần công sức, mà không phải để Hàn ba Hàn mẹ sút đầu mẹ trán đi nhờ người khác giúp đỡ.

Tuy nhiên Hàn Thịnh Hạ không động vào Kỷ gia, Hàn gia hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lại xem một lượt trang web gia sư, yên lặng cảm khái câu nói đầy nội hàm “Thắng ở vạch xuất phát” trong chốc lát. Hàn Thịnh Hạ đóng trang web , bắt đầu tìm các kiến thức liên quan đến gây dựng sự nghiệp.

Bốn giờ chiều, Hàn Thịnh Hạ xuất phát tới đại học Yến Kinh.

Tháng bảy ,tháng tám là thời gian nghỉ hè của sinh viên, nhưng đại học Yến Kinh vẫn như cũ người người tấp nập.

Trên bầu trời không có một gợn mây,cây cối hai bên đường sum xuê, ánh mặt trời lúc chạng vạng chiếu trên mặt đất,nóc nhà, mặt người lấp đầy ánh mắt trời,chiếu đến nóc nhà thư viện Yến Kinh càng thêm chói mắt.

Đi trong vườn trường ,sinh viên chiếm hơn nửa là lưu học sinh ngoại quốc, trên đường có thể nghe thấy các loại ngôn ngữ khác nhau, những câu chuyện đều là xoay quanh các tác phẩm văn học bằng tiếng anh hay những cuộc thi tầm cỡ quốc tế.

Nguyên chủ bởi vì bộ dáng xinh đẹp tuyệt thế, dọc đường không ít nam sinh muốn đến gần, Hàn Thịnh Hạ đều không để ý đến bọn họ, nhưng cách bọn họ làm quen thật quý dị!

“Học tử, Kỷ học trường ở trong thư viện nha!” nghe mấy câu nói này khiến Hàn Thịnh Hạ chết lặng!

Cẩn thận ngẫm lại cũng không trách bọn họ nhìn thấy cô liền liên tưởng tới Kỷ Uyên, thật sự nguyên chủ theo đuổi Kỷ Uyên quá mãnh liệt tất cả mọi người đều biết.

Thư viện Yên Kinh là một nơi vô cùng thần thánh, mà nguyên chủ lại tới thư viện tạo ra một màn tỏ tình siêu lãng mạn, vì chuyện này cô bị trường học xử phạt, mà video quay lại chuyện này còn có thể tìm trên trang web của trường.

Kỷ Uyên đi theo một vị giáo sư nổi tiếng nghiên cứu dự án, tốt nghiệp xong cũng không rời trường, sau đó nguyên chủ liền mỗi ngày chạy tới trường học quần lầy anh ta.

Hàn Thịnh Hạ cũng không muốn dây dưa đến những chuyện trước đây của nguyên chủ, đơn giản Kỷ Uyên nhìn thấy cô liền chán ghét mà cô cũng không thêm để anh ta ở trong lòng.

Vừa bước đến bậc thang gỗ trong thư viện, cô liền nhìn thấy Lâm Thanh từ trong thư viện đi ra.

Hàn Thịnh Hạ nhớ rõ, Hàn ba giới thiệu cho Lâm Thanh công việc chính là làm quản thư*.

(nguyên văn là sách báo quản lý viên: người trông coi, sắp xếp sách báo trong thư viện nên mình để là quản thư)

Quản thư của Yên Kinh là công việc mang sắc thái thần bí, sờ dĩ như vậy bởi mấy năm trước có người tổng kết lại rằng những người làm quản thư của Yên Kinh sau này đều có thành tựu phi phàm.

Hiệu trưởng hiện tại của đại học Yên Kinh đã gần mười năm làm quản thư tại đây.

Người Hoa Quốc đầu tiên đạt giải nobel cũng đã từng ở Yên Kinh làm chức quản thư.

Người giàu nhất Hoa Quốc hiện nay, trước khi gây dựng được sự nghiệp cũng đã năm năm ở Yên Kinh làm quản thư.

Quản thư ở Yên Kinh ngoại trừ tiền lương vô cùng hấp dẫn, còn được hưởng rất nhiều đặc quyền, bao gồm sử dụng các trung tâm nghiên cứu, phòng thí nghiệm, còn có quyền tham gia các giải thi đấu cấp quốc tế. Không hề khoa trương mà nói, có được chức vị này sẽ làm cho người đó có được tốc độ học vô cùng nhanh và tiếp thu được lượng lớn tri thức, cùng kết giao được với rất nhiều người tài năng, đại thần trong các lĩnh vực khác nhau.

Đồng thời vị trí này cũng khảo hạch vô cùng nghiêm khắc mà đại học Yên Kinh từ lâu đã có danh tiếng là trường sở hữu những bài kiểm tra khốc liệt nhất, vì thế vị trí này dễ trống đã lâu. Nghe nói đã có nhiều tiến sĩ, nhà khoa học vì muốn có được đặc quyền sử dụng phòng thí nghiệm đã cố ý tham gia khảo hạch nhưng cũng không thi đỗ.

Hàn ba cho Lâm Thanh cũng chỉ là tư cách dự thi mà thôi.

Hàn Thịnh Hạ chạy thẳng đến chỗ Lâm Thanh “Anh tham gia khảo hạch vào vị trí quản thư?”

Không nhận được câu trả lời, Hàn Thịnh Hạ hậu tri hậu giác nhận thấy được sau khi cô hỏi nhưng lời này không khí xung quanh có phần không đúng, nhìn theo ánh mắt người qua đường. Hàn Thịnh Hạ quay đầu liền phát hiện người cô vừa gặp thoáng qua ánh mắt cũng chưa thêm nhìn, trực tiếp xem nhẹ chính là Kỷ Uyên.

Kỷ Uyên bước chân dừng lại một chút liền khôi phục bình thường rồi đi, Hàn Thịnh Hạ cũng không để ý anh ta, tiếp tục hỏi Lâm Thanh “Anh vượt qua khảo hạch sao?”

Nếu anh ta vượt qua khảo hạch, về sau chắc chắn thành công, như vậy việc cô cướp mất kỳ ngộ của anh ta trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn một chút, kết quả Lâm Thanh lại lạnh lùng mở miệng “Chúng ta rất quen thuộc sao?”

Cảm nhận được chán ghét không chút nào che giấu, Hàn Thịnh Hạ sững sờ một lúc, có lẽ bởi vì trước đây cô đối với anh ta tương đối khắc nghiệt, sau đó Lâm Thanh cũng không chờ Hàn Thịnh Hạ đáp lại liền rời đi.

Nghe bên tai “Khó trách mấy ngày nay không tới tìm Kỷ học trường, thì ra đã có mục tiêu mới”, “Làm sao có thể, cô ta thích Kỷ học trường như vậy, chắc chắn là đang dục tình cô tungs*” vài tiếng bàn luận khe khẽ vang lên, Lâm Thanh trong lòng dâng lên suy nghĩ không gạt bỏ được.

(Dục tính cô tungs- kể thứ 16 trong binh pháp Tôn tử: muốn bắt thì phải thả, gần giống như câu lạt mềm buộc chặt của Việt Nam mình)

Tối hôm qua, Hàn Thịnh Hạ ở trước cửa khách sạn giúp anh nói chuyện, sau đó không chút do dự cho anh mượn tiền, làm trong lòng anh nổi lên nhẽ nhẽ cảm động.

Anh từ nhỏ đã được rất nhiều nữ sinh ái mộ, nhưng đây là lần đầu tiên vì được người khác thích mà có cảm xúc, kết quả hôm nay đến Yên Kinh học tập liền hiểu biết về tình sử vô cùng huy hoàng của Hàn Thịnh Hạ:

Tò tình lãng mạn ở thư viện,mỗi ngày tự chuẩn bị bữa sáng tình yêu,không định kỳ tí mĩ chuẩn bị quà tặng, cố tình lấy lòng Kỳ Uyên...

Nguyên lai,đại tiểu thư cao ngạo cũng sẽ có ngày hao tổn hết tâm tư thích một người , thích đến hèn mọn như vậy.

Mà anh, là đối tượng cho cô di tình biệt luyện*? Là công cụ để cô kích thích tình cảm?

(Di tình biệt luyện: khi yêu một người nhưng không chắc chắn thử thích một người khác tạo cảm giác mới mẻ, cũng có nghĩa là thay người yêu như thay áo)

A , anh không thêm đề ý, chỉ là một nữ nhân không liên quan mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sinh Bệnh

Hàn Thịnh Hạ nhìn theo bóng dáng của Lâm Thanh , không hiểu tại sao anh lại đột nhiên tỏ ra chán ghét như vậy, cô nhớ rõ trong tiểu thuyết , đối mặt với sự sỉ nhục của nguyên chủ, Lâm Thanh cũng chỉ lạnh lùng, tại sao thái độ của cô tốt hơn nhiều so với nguyên chủ mà ngược lại lại bị hấn chán ghét?

Hàn Thịnh Hạ không phải người nghĩ nhiều, nghĩ không được liền trực tiếp bỏ qua, tiếp tục đi vào thư viện.

Vừa đến lâu một liềm nhìn thấy Du Lê Tân .

Ấn tượng đầu tiên với Du Lê Tân là mọi thứ mờ nhạt,có cảm giác dường như không tồn tại.

Anh ta giống như từ trong bức tranh thủy mặc bước ra, nét mặt nhàn nhạt, giống như không có tình cảm,khóe miệng treo một nụ cười nhạt,lễ phép mà xa cách, tựa như một thi nhân lãng mạn đứng dưới gốc cây, không có vui buồn, mãi mãi không thay đổi.

Hắn vẫy tay với Hàn Thịnh Hạ , sau đó đưa cô tới một gian phòng họp.

Phòng họp đã có ba người, hai nam ,một nữ.

Bọn họ đã biết trước rằng Hàn Thịnh Hạ sẽ đến, ánh mắt đều mang theo thân thiện chỉ có một nam sinh trong số đó mặc chiếc áo thun ngắn tay, chân đi dép Lào, trên cằm lún phún vài sợi râu , trên mặt viết đầy hai chữ “Phóng đảng” cười như không cười nhìn về phía cô.

Du Lê Tân giới thiệu qua một lượt ba người trong phòng với cô.

“Đây là Trình Chính Dương, khoa máy tính” lời này là giới thiệu về nam sinh phóng đảng không kiềm chế được kia.

“Đây là Lý Mặc ,khoa hóa học , còn đây là Lý Toàn học tỷ, sở hữu hai bằng đại học, cũng là chị gái của Lý Mặc , ngành học chính là quản lý ngoài ra còn học thêm ngành quảng cáo chuyên nghiệp.”

Lý Mặc đẹp kính cận,lộ ra khí chất của một trạch nam, Lý Toàn đã lăn lộn ngoài xã hội hai năm, trong mắt đầy khôn khéo, khí chất ngự tỷ.

“ Còn đây là Hàn Thịnh Hạ ,cô ấy và tôi đều học tài chính” cuối cùng giới thiệu cô với ba người kia.

“Nội dung hội nghị hôm nay của chúng ta chủ yếu là xác định phương hướng cùng cách thức để gây dựng sự nghiệp” Du Lê Tân trực tiếp đi vào chủ đề.

Hàn Thịnh Hạ mặc dù có cái danh hiệu sinh viên ,nhưng bên trong cũng chưa từng học qua,cho nên cơ bản nghe không hiểu gì.

Nhưng cô càng nghe lại càng cảm thấy không thích hợp.

Căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, Du Lê Tân cuối cùng chọn phương hướng khởi nghiệp là làm về mỹ phẩm.

Sang năm sẽ có mỹ nữ chuyên làm video về mỹ phẩm, chỉ trong mấy tháng đã có hơn trăm vạn fan, sau đó nhiều người quay các video về mỹ phẩm xuất hiện ngày một nhiều như măng mọc sau mưa, ngành sản xuất mỹ phẩm cũng vì thế mà trở nên sôi động hơn hẳn , Du Lê Tân cũng là dựa theo đốm lửa này mà đưa công ty ra thị trường phát triển.

Nhưng hiện tại bọn họ thảo luận về phương hướng khởi nghiệp lại là về internet?

“ Mọi người còn vấn đề gì không?” Thảo luận xong mọi việc,Du Lê Tân nhìn một lượt mọi người trong phòng.

“Mọi người có nên suy xét đến ngành sản xuất mỹ phẩm?” Hàn Thịnh Hạ không hiểu cái gì, đành phải giả bộ tùy ý nhắc tới sản xuất mỹ phẩm.

Ánh mắt Du Lê Tân hiện lên một tia khó lường, bình tĩnh mà giải thích:

“Tôi cũng đã suy xét qua về ngành sản xuất mỹ phẩm, nhưng ngành này đòi hỏi vốn đầu tư quá lớn, hơn nữa phải đòi hỏi thời gian tích lũy danh tiếng và uy tín.”

“Internet tuy rằng là ngành có nhiều rủi ro, cạnh tranh áp lực, nhưng đầu tư ít, hiệu quả nhanh. Hơn nữa, mọi người có biết người tên Lâm Thanh đã thông qua khảo hạch đang làm tại thư viện kia không?”

“Sao lại không biết?” giọng nói Trình Chính Dương mang đầy vẻ cá lờ phất phơ “Nghe nói Hàn đại tiểu thư còn rất quen thuộc với anh ta!”

Mấy người trong phòng đều nhìn về phía Hàn Thịnh Hạ.

“....” ánh mắt Trình Chính Dương nhìn cô có chút kì lạ.

“Tôi đã đi xem anh ta khảo hạch, anh ta rất lợi hại.” Du Lê Tân ý vị thâm trường mà liếc mắt về phía Hàn Thịnh Hạ “Tôi dám khẳng định, giới IT sẽ nhanh chóng có bước phát triển mang tính đột phá, đây chính là một cơ hội.”

Ngữ khí của Du Lê Tân trịnh trọng, trân thành, có chút phong cách của một lãnh đạo, làm người khác đều có cảm giác tin phục.

Chỉ có Hàn Thịnh Hạ, nhin không được gào thét trong lòng: khó trách không theo con đường sản xuất mỹ phẩm, chính là bởi vì nam chính là người mở đường, ở trong tiểu thuyết, nam chính không hề tham gia khảo hạch.

Tuy rằng cảm thấy những lời Du Lê Tân nói rất có đạo lý, nhưng cô tin tưởng rằng ngành sản xuất mỹ phẩm có thể mang lại thành công cho bọn họ, vẫn gầy gù một chút. ngành sản xuất mỹ phẩm phát triển cũng rất nhanh mà, nếu có thể làm tốt khâu tuyên truyền, quảng cáo.”

Lý Toàn cười ra tiếng: “Làm tốt tuyên truyền? Đại tiểu thư cảm thấy muốn tuyên truyền như thế nào?”

“Hiện tại không phải lưu hành dùng người của công chúng sao? Tự quảng cáo, phát sóng trực tiếp,... đều có thể dùng để quảng cáo mà.”

Du Lê Tân trầm ngâm một lát, đột nhiên gọn lên một nụ cười nhạt: “Chúng ta trước hết vẫn dựa trên phương án khởi nghiệp bằng internet để tham gia thi đấu, chờ đến khi tìm được vốn đầu tư, phương hướng khởi nghiệp cũng có thể thương nghị kĩ càng một lần nữa. Một ngày tới, tôi sẽ khảo sát tình hình sản xuất mỹ phẩm.”

“thi đấu? Thi đấu gì vậy?” Hàn Thịnh Hạ vẻ mặt ngốc bức, sau đó phát hiện mọi người đều xem nàng như một đứa ngốc.

“Trường học tổ chức cuộc thi “sinh viên sáng tạo gây dựng sự nghiệp” lần thứ nhất, nếu đạt được giải nhất đoàn đội có thể được quỹ khởi nghiệp của trường hỗ trợ, thi đấu được tổ chức vào tháng 9 khai giảng, trường học muốn cho sinh viên mới biết thêm một chút kiến thức, chúng ta còn hơn một tháng để chuẩn bị.”

“Cuối cùng công việc giải thích ở triển lãm là của em.” Du Lê Tân nhìn về phía Hàn Thịnh Hạ.

“Tôi?” Hàn Thịnh Hạ chỉ vào chính mình, vẻ mặt khó tin, hồi tiểu học cô bị thầy giáo gọi lên bảng đọc bài khóa còn lấp bắp, đối mặt với sinh viên năm nhất giảng giải triển lãm?

“Tôi có thể đổi công việc khác được không?”

“Những công việc khác,...” Du Lê Tân có chút xấu hổ mà ngừng lại, “Không thích hợp với em.”

“Diễn thuyết quan trọng như vậy, anh không sợ tôi làm hỏng sao?”

“Tôi đã xem em cùng sinh viên trường khác thi biện luận, tài ăn nói không tồi”

“.....” đó là nguyên chủ không phải cô!

Hàn Thịnh Hạ từ thư viện đi ra, nhin không được hắt xì một cái, thư viện đại học đều là như vậy sao? Điều hòa bật nhiệt độ thật thấp!

“Đại tiểu thư!” giọng nói âm dương quái khí của Trình Chính Dương vang lên.

“Gi vậy?”

“Nghe nói em đang theo đuổi Lâm Thanh? Tôi có cách giúp em!”

What? Hàn Thịnh Hạ lại bày ra vẻ mặt ngốc bức.

“Em giới thiệu tôi với Lâm Thanh, thân là một đại thần khoa máy tính tôi nhất định vô cùng nhanh chóng cùng anh ta trở nên thân thiết, sau đó tôi có thể tùy thời báo hành tung của anh ta cho em.”

Nói cả nửa ngày cuối cùng là muốn làm tiểu đệ ôm đùi nam chính thôi mà. Nhưng mà tiểu thuyết không hề nhắc tới người này, chứng tỏ anh ta cuối cùng cũng không thể ôm đùi nam chính.

“Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi theo đuổi anh ta?”

“Cho nên, sự thật là em dùng Lâm Thanh để kích thích Kỷ học trường phải không?” Trình Chính Dương khinh thường nhìn cô, giống như cô đã làm một việc trời đất khó dung.

“.....” IQ cao suy nghĩ cũng thật khác người, thiếu năng trí tuệ như cô cảm thấy thật bất lực.

“Nghe tôi này Lâm Thanh kia bất kể là đáng người, tướng mạo hay tài năng đều không hề thua kém Kỷ học trường, em thật sự không suy nghĩ một chút sao?”

Hàn Thịnh Hạ không muốn cùng anh ta nói chuyện, trực tiếp bước nhanh hơn.

“Này!” dép Lào của Trình Chính Dương dẫm lên mặt đất phát ra tiếng bạch bạch, “Không suy nghĩ đến cũng không sao, em giúp tôi giới thiệu đi!”

“Tôi cùng anh ta không thân quen, anh phải tự đi nịnh bợ anh ta rồi!” Hàn Thịnh Hạ phất phất tay, đầu cũng không thèm quay lại.

Đến khi Hàn Thịnh Hạ trở về chung cư đã hơn mười giờ tối.

Đơn giản tắm nước qua nước lạnh, Hàn Thịnh Hạ cảm giác thân nhiệt hơi nóng, trong lòng cảm thán, đàn tiểu thư thân thể mềm yếu, chịu đựng dưới điều hòa lạnh mấy tiếng đồng hồ sau đó tắm qua một lần nước lạnh đã bị ốm.

Nghỉ lại bản thân trước kia, ngay cả mùa đông tắm nước lạnh cũng chưa bao giờ bị ốm.

Tuy nhiên, Hàn Thịnh Hạ cũng không để ý trực tiếp đi ngủ, bị cảm sao? Không cần uống thuốc mấy ngày sau tự khắc sẽ khỏi.

Mơ mơ màng màng ngủ, giống như mơ một giấc mơ dài.

Hàn Thịnh Hạ mơ thấy bản thân trở thành một tiểu cổ đông của công ty, mỗi năm đều được chia hoa hồng vô cùng hào phóng, sau đó cô mở một cửa hàng bán hoa quả, cuộc sống gia đình êm đềm, hạnh phúc.

Một ngày nọ, một tiểu bạch kiểm nghĩ bao dưỡng Hàn Thịnh Hạ, cô liền quyết đoán đưa cho đối phương chi phiếu năm trăm vạn tệ, tiểu bạch kiểm lập tức bỏ nhào vào lòng cô.

Hàn Thịnh Hạ cảm giác cả người khô nóng khó chịu, đang muốn cùng tiểu bạch kiểm làm một chút chuyện xấu hổ, tiểu bạch kiểm kiêu mị đáng yêu khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên biến thành Lâm Thanh mặt biểu cảm như cá chết!

Hàn Thịnh Hạ sợ tới mức bừng tỉnh, tỉnh táo lại phát hiện thật sự cả người đều khô nóng! Hình như là mộng xuân?!

Không đúng, nhiệt độ có chút bất thường, sờ sờ trán, nóng đến dọa người! Môi vừa hồng vừa nóng, khô nứt như có thể chảy ra cả tơ máu, hơi thở mang theo hơi nóng có thể thiêu cháy người.

Trong lòng thở dài, thân thể này thật đúng là yếu ớt!

Muốn đứng dậy ra ngoài mua thuốc, nhưng cả người mềm như bông không có sức lực động dậy.

“Tiểu Cầu Cầu, người ở đâu?” Hàn Thịnh Hạ cơ thể mệt mỏi không muốn mở miệng, chỉ ở trong lòng kêu Tiểu Cầu Cầu.

“Vẫn ở đây.”

“Người có trái cây có thể trị bệnh cảm hay không?”

“Sao vậy? Ma ma bị bệnh sao?” Tiểu Cầu Cầu hiện ra thân hình, đột nhiên oa oa khóc lên “Ma ma người không sao chứ, thân nhiệt của người thật nóng, người có phải sắp chết hay không?”

“.....” thật là một bảo bảo đơn thuần thiện lương, thật giống cô!

Đây là lần đầu tiên Hàn Thịnh Hạ trong lúc bị bệnh bên cạnh có người nói chuyện, Hàn Thịnh Hạ đẩy lòng mềm mại, ngoài miệng lại nói

“Thật là ngốc, bệnh này sẽ không chết. Người tìm xem có hay không trái cây giảm khó chịu, ta cả người đều vô cùng khó chịu”

“Bây giờ con có thể làm được ma thảo, nhưng con có thể trực tiếp ăn, nhân loại hình như không được.”

Chung cư đối diện.....

“Thật là ngốc quá,ma thảo có thể sử dụng để chữa bệnh sao? Chỉ số thông minh của cậu sao?” giọng nói đầy khinh thường của Tiểu Lang vang lên trong đầu Lâm Thanh .

“Làm sao vậy?” Lâm Thanh ở trong quân đội hình thành thói quen đến nay cũng không sửa, rạng sáng 5 giờ đang chuẩn bị ra cửa tập thể dục buổi sáng.

“ chung cư đối diện, nữ nhân ngốc kia bị bệnh không có thuốc uống, hệ thống của kia định cho cô ấy ăn ma thảo để giảm đau. Quả nhiên người nào liên xúng với hệ thống ấy” Thanh âm của Tiểu Lang mang theo một chút ngao kiêu.

Lâm Thanh theo bản năng nhú mày “Người có thể nghe được đối thoại của bọn họ?”

“Đúng vậy chủ nhân,người muốn nghe sao?”

“Về sau không được nghe lén người khác nói chuyện.”

“Ta không nghe lén,bọn họ không dùng tâm điện giao lưu nội dung liền bị ta trực tiếp nghe thấy” Tiểu Lang nói với vẻ đương nhiên.

“Về sau nghe được cũng làm như không nghe được ” Nói xong, Lâm Thanh như bình thường bước ra cửa tập thể dục.

Chỉ là có thể bởi vì hôm nay thời tiết oi bức, trong lòng anh sinh ra một chút bức bối không rõ nguyên nhân.

Mỗi ngày đều cố định dành 1 giờ tập thể dục, lần đầu tiên anh kết thúc tập trước nửa giờ, ma xui quỷ khiến đi đến tiệm thuốc.

Anh cảm thấy bản thân cũng có chút không thoải mái,hắn là cũng bị bệnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thiên Tính Thiện Lương

Thời điểm nghe thấy tiếng đập cửa, Hàn Thịnh Hạ trong lòng nhện không được mắng một câu:

Tên nào bệnh tâm thần, sáng sớm đã quấy rầy giấc ngủ của người khác?

Cả người hư nhuyển vô lực động ngón tay cũng lười, thăm hỏi trong lòng “Tiểu Cầu Cầu người có kỹ xảo đặc thù mở cửa không?”

“Không....”

Hết cách, Hàn Thịnh Hạ vô cùng gian nan đứng dậy mở cửa.

Cửa vừa mở ra, hữu khí vô lực ngược mắt nhìn, nhìn đến gương mặt nam nhân mày kiếm mắt sáng sợ tới mức cả người đều thanh tỉnh.

Nam nhân trước mặt tuấn lãng phi phàm, môi mỏng nhẹ mím, ản ản mang theo nghiêm nghị ,chính khí không thể xâm phạm, làm cô xuyt chút nữa còn nghĩ mình phạm tội .

Mà Lâm Thanh nhìn thấy lại là cảnh tượng:

Một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp,mặc chiếc áo ngắn, quần sooc ở nhà, một đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn vô cùng hoàn mỹ, da thịt bên ngoài quần áo trắng nõn như tuyết, phía trước ngực nhô phồng lên, khuôn mặt đỏ bừng như say rượu, làm người ta mê muội , đặc biệt là đôi môi hồng khác thường ,hồng diễm như được tắm qua nước.

Đối với giá trị nhan sắc như vậy,không khoa trương chút nào mà nói, cô dám cứ như vậy ra mở cửa, 90% nam nhân nhìn đều muốn chảy máu mũi.

Mà Lâm Thanh lại thuộc 10% còn lại,không nhìn được nhú mày:

Vừa định mở miệng, bên tai truyền đến giọng nói hờn hậu của nam nhân:

“Lão Tam?”

Sau đó, Lâm Thanh thân thể đi trước suy nghĩ,làm một chuyện chính mình hoàn toàn không hề ý thức được.

Anh bước một bước đem Hàn Thịnh Hạ vào trong phòng, trở tay đóng luôn cửa lại.

Hàn Thịnh Hạ bởi vì Lâm Thanh tiến thêm một bước mà đâm vào lồng ngực người nào đó

Người được mùi hương nhàn nhạt, hương vị làm người ta cảm thấy sạch sẽ, giống như mùi bột giặt quần áo sau đó được phơi dưới ánh nắng mà tạo ra, làm người ta cảm thấy thật thoải mái.

Hàn Thịnh Hạ mơ màng hồi lâu mới khôi phục lại tinh thần, tình huống gì thế này?

Sợ tới mức lùi về sau mấy bước,

“Anh anh anh.....kẻ thù tìm tới cửa ?”

Trước khi xuyên không, cô đánh nhau cũng rất lành nghề, nhưng hiện tại thân thể này quá yếu, hơn nữa bị bệnh nên một chút sức lực cũng không có, hoàn toàn không thể giúp được gì.

Hàn Thịnh Hạ nhớ rõ tiểu thuyết có nói qua, nam chính lúc ở trường quân đội đánh nhau có thể một trời bốn, năm người, cho nên sẽ không xảy ra chuyện gì?

Cô đang miên man suy nghĩ, Lâm Thanh mở miệng nói câu đầu tiên lại là:

“Đi thay quần áo đi!”

Cái gì? Hàn Thịnh Hạ vẻ mặt ngốc bức.

Hàn Thịnh Hạ bởi vì tiết kiệm nên không bật điều hòa, lại đang ở nhà mình, nên mới ăn mặc tương đối mát mẻ.

Nhưng mà, tình huống hiện tại nguy cấp như vậy, sao lại nói chuyện này?

Chẳng lẽ kẻ thù của anh ta là một tên háo sắc?

Hàn Thịnh Hạ chạy nhanh đi tìm một cái áo rộng thùng thình cùng quần dài đi vào phòng tắm

Đứng ở ngoài cửa nhà Hàn Thịnh Hạ, Quách Đào vô cùng rối rắm

Từ lâu tam anh biết được địa chỉ rõ ràng là căn chung cư đối diện, nhưng anh cũng vừa mới rõ ràng nhìn thấy lão tam đi vào căn phòng này.

Hơn nữa, anh vừa mới lớn tiếng gọi, chắc chắn huynh đệ tốt của mình nghe thấy, nhưng thế nào anh lại bị nhốt ngoài cửa?

Do dự một lát, cuối cùng Quách Đào vẫn gõ cửa.

Hàn Thịnh Hạ sau khi thay quần áo đi ra liền thấy Lâm Thanh hoàn toàn làm lơ tiếng đập cửa bên ngoài, đưa cho cô một cốc nước ấm cùng với thuốc:

“uống thuốc!”

Nam chính trời sinh đã có thói quen ra lệnh cho người khác, Hàn Thịnh Hạ theo bản năng cũng ngoan ngoãn nghe lời, nhận lấy thuốc mới cảm thấy có chút không đúng:

“Chúng ta rất quen thuộc sao?”

Lâm Thanh mặt không biểu cảm đột nhiên có một khắc cứng đờ khó có thể nhận ra, nghiêm trang giải thích

“Tôi là người thiên tính thiện lương”

“Chủ nhân....chú ý mặt mũi một chút” giọng nói tràn đầy xấu hổ của Tiểu Lang vang lên trong đầu Lâm Thanh.

“Tiểu Cầu Cầu nhìn ta dễ lừa như vậy sao?” Hàn Thịnh Hạ trộm hỏi Tiểu Cầu Cầu ở trong lòng.

“Ma ma” Tiểu Cầu Cầu ngữ khí tràn đầy nghiêm túc, “Nhìn người con cảm thấy không phải là người đơn giản dễ lừa như vậy”

“Tiểu Cầu Cầu” Hàn Thịnh Hạ ngữ khí cũng vô cùng nghiêm túc “Vì sao thân là một thiếu năng trí tuệ mà ngươi cũng nói được những lời thâm ý như vậy?”

Lâm Thanh đem chỗ thuốc còn lại đặt trên bàn, dường như không có việc gì đi ra mở cửa.

Chung cư giá rẻ nên hiệu quả cách âm không tốt, Quách Đào ở ngoài mơ hồ có thể nghe thấy bên trong có giọng nói của nữ nhân, cửa vừa được mở ra, anh gấp không chờ nổi liền nhìn vào trong phòng.

Xác thật có nữ nhân trong phòng, dáng người cũng tốt, đang định tiếp tục xem diện mạo đã bị thân thể của huynh đệ tốt ngăn chặn tầm mắt.

“Tiểu tử thôi, mới xuất ngũ đã sống chung cùng mỹ nhân? Đã được ăn thịt chưa?” Quách Đào chuẩn bị theo huynh đệ vào nhà, liền thấy Lâm Thanh tùy

tiện đóng cửa lại:

“Tôi ở phía bên kia”

Lâm Thanh dẫn Quách Đào vào nhà mình

“Lão tam,cậu tốt nhất mau mau giải thích đi,vừa nãy sao lại nhốt tôi ở ngoài cửa?” Quách Đào cố tỏ ra hung tợn chất vấn Lâm Thanh .

“Cậu đi vào làm gì?” Lâm Thanh tà tà liếc anh ta một cái,sau đó đi đến phòng bếp rửa tay nấu cơm.

“Vậy sao cậu lại đi vào trong đó? Mau nói nữ nhân kia là ai vậy? Cậu cùng cô ta có quan hệ gì?” Quách Đào đi theo truy vấn.

“Ông cô ấy là ân nhân của ông nội tôi, đi vào đưa thuốc.” Lâm Thanh không chút để ý giải thích.

“Cháu gái của Hàn lão gia? Không phải đó là vị hôn thê của cậu sao? Tiểu tử điểm phúc không nhỏ nha!” anh tuy vừa rồi không thấy được mặt nhưng mơ hồ cảm thấy dung mạo của nữ nhân kia giống như đáng người vô cùng tốt.

Động tác của Lâm Thanh dừng lại một chút,rất nhanh lại khôi phục bình thường, “Là cháu gái Hàn lão gia nhưng không phải vị hôn thê của tôi.”

Quách Đào trở nên nghiêm túc “Sao lại không phải? Người anh em đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thanh biểu tình đậm nhạt “Trong nhà không có thừa bát đũa,muốn ở lại ăn cơm thì tự mình ra ngoài mua.”

Quách Đào nhìn anh một cái thật sâu,rồi xoay người ra cửa.

Căn phòng đối diện, Hàn Thịnh Hạ sau khi uống thuốc ,cảm giác thân thể tốt hơn nhiều,ngĩ nghĩ đến cốt truyện liền biết người vừa gõ cửa là ai.

Quách Đào cùng nam chính ở trong trường quân đội kết giao làm anh em, đối với người ngoài vẫn luôn tỏ ra là một tiểu tử bình thường xuất thân từ gia đình nghèo,xem qua tiểu thuyết Hàn Thịnh Hạ biết ,anh ta thật ra chính là một quân nhĩ đại.

Lúc ấy khi xem tiểu thuyết, Hàn Thịnh Hạ vô cùng kính nể nam nhân này,chân thật, đơn giản thô bạo đúng khẩu vị của cô.

Nhưng mà thật đáng tiếc, anh ta biết nguyên chủ nhục nhã huynh đệ tốt của mình,vẫn luôn căm ghét nguyên chủ, bởi vì nể phục ông nội của nguyên chủ nên mới không làm gì cô.

Cô ngày đó cũng coi như đã đuổi nam chính ra khỏi nhà,phòng chừng sau này Quách Đào chỉ hận không thể đánh cô.

Nghĩ lại ngày đó đuổi Lâm Thanh ra khỏi cửa, Hàn Thịnh Hạ có chút hối hận, cô lúc ấy thái độ chắc chắn không tốt chút nào,không nghĩ tới hôn ước phải nói sao cho tốt, vừa lúc hai bên đều có quan điểm giống nhau,nếu lúc ấy thương lượng thật tốt,nói rõ ràng sự tình không biết chừng đã có thể giải quyết dứt khoát.

Đều do cô, đầu óc không nhanh nhạy,làm việc lại dễ dàng xúc động.

Hàn Thịnh Hạ giống như cá chết nằm trên giường,không muốn động đậy.

Trong lòng không ngừng tự ghét bỏ bản thân, cô biết mình có rất nhiều khuyết điểm,cho dù biết cũng rất khó bỏ.

“Tiểu Cầu Cầu ,ngươi nói xem ta có ưu điểm gì sao?”

Tiểu Cầu Cầu suy nghĩ thật lâu, vô cùng trịnh trọng đáp “Ngốc cũng là ưu điểm, người ngốc có phúc của người ngốc.”

Hàn Thịnh Hạ trầm mặc,cuối cùng vô cùng nghiêm túc nói “Ưu điểm này ngươi cũng có!”

Muốn nói đến ưu điểm của cô chính là vô tư. Khó có khi bị thương một lát cũng sẽ không đắm chìm trong đó, chuyện quá khứ dù sao cũng đã qua đi, Hàn Thịnh Hạ nhớ rõ Quách Đào đến để dỗ lần này chủ yếu là để tham gia đại thọ tám mươi tuổi của Hàn lão gia tử.

Nói đến Hàn lão gia tử,cũng là một người có rất nhiều ưu điểm mà cũng không ít khuyết điểm cùng tồn tại.

Thiết huyết cùng nghĩa khí của một người quân nhân được thể hiện đầy đủ trên người lão gia tử, thời điểm ông ở trong quân ngũ, giao thiệp vô cùng rộng rãi, rất nhiều người mang ân huệ của ông, trong đó bao gồm ông nội của nam chính.

Đến khi xuất ngũ,ông vẫn như cũ được mọi người tôn kính.

Muốn nói tới khuyết điểm,chính là ông có thời phong kiến gia trưởng chuyên chế lại vô cùng ngoan cố.

Hôn ước của nguyên chủ chính là ông đã định ra. Cái này không nói làm gì, chủ yếu là ông đã giáo dục con cái theo phương thức quá mức độc tài.

Con trai cả của ông bị bắt buộc học trường quân đội, sau này ngoài ý muốn bị chết khi đang làm nhiệm vụ.

Con trai thứ hai cự tuyệt học trường quân đội, cùng ông cắt đứt quan hệ cha con, đến nay cũng không liên hệ.

Con thứ ba, cũng chính là Hàn ba ba, vẫn còn may mắn, có thể do ảnh hưởng của hai đứa con đầu, lão gia tử không bắt buộc Hàn ba học trường quân đội, nhưng quan hệ giữa hai người vẫn luôn căng thẳng, Hàn ba cả năm cũng khó về quên lấy một lần.

Tiệc mừng thọ Hàn lão gia tử trong tiểu thuyết có ghi, nhưng trong trí nhớ của nguyên chủ lại không hề có, chủ yếu cô lúc ấy đối đãi với Lâm Thanh quá mức ác liệt, Hàn lão gia tử vô cùng tức giận không hề muốn nhìn thấy cô.

Lần này, thái độ của cô so với nguyên chủ tốt hơn nhiều, cũng không biết liệu có cơ hội tham gia tiệc mừng thọ hay không.

Dù sao chuyện này cũng không phải do cô quyết định, nhiệm vụ chính bây giờ vẫn là kiếm tiền.

Bật di động lên, click mở trang web tìm gia sư.

Vốn dĩ không ôm hy vọng quá lớn, Hàn Thịnh Hạ kinh hi phát hiện thật sự có người liên hệ với cô!

Thời gian nhận tin đã là hơn 10 tiếng trước, nội dung là:

“Dạy dương cầm sao?”

Hàn Thịnh Hạ ngẩn người, cô nhớ rõ khi điền thông tin gia sư không viết dương cầm mà.

Hàn Thịnh Hạ kế thừa từ nguyên chủ giấy chứng nhận dương cầm, nhưng kỹ năng hoàn toàn bằng không.

Cô có chút tò mò click vào thông tin của người kia nhìn đến “Lê Nhạc Thủy” ba chữ làm tâm Hàn Thịnh Hạ một mồi.

Cô nhớ rõ, đây chính là tiểu sư đệ cùng nguyên chủ học dương cầm, đại khái trong mấy ngày này sẽ tỏ tình với cô.....

Một chút cũng không muốn dính vào chuyện cũ của nguyên chủ, cô trực tiếp trả lời “Không dạy”, đang chuẩn bị thoát ra, đối phương đã trả lời

“Sư tỷ thiếu tiền sao?”

Do dự một lát, Hàn Thịnh Hạ vẫn trả lời: “Ừ”

“Em được tuyển vào đại học Yến Kinh, muốn thuê sư tỷ một ngày làm hướng dẫn du lịch, giúp em làm quen với trường mới.”

Nghĩ một lát, Hàn Thịnh Hạ không từ chối cậu ta, cô cảm thấy tiểu sư đệ này đại khái chính là muốn tìm cơ hội gặp sau đó nhân cơ hội tỏ tình với cô.

Cô tuy rằng EQ thấp nhưng cũng hiểu cái gì là tình ái, cảm thấy luôn trốn tránh cũng không thể giải quyết được vấn đề, thay vì trốn tránh chỉ bằng sớm cự tuyệt, chặt đứt ý niệm của cậu ta.

“Mang em đến trường làm quen không thành vấn đề, chỉ là đừng nói “thuê”, đều là người quen, nói tiền sẽ làm tổn thương tình cảm.” Sau khi gửi tin nhắn liền cảm thấy bị thương, cô quả nhiên là một người vô cùng dối trá, rõ ràng trong lòng thời khắc đều nghĩ đến tiền, lại muốn giả bộ cao thượng...

Tuy rằng trong lòng không ngừng khinh bỉ bản thân, nhưng cô vẫn vô cùng thân nhiên nhận lấy câu “Cảm ơn sư tỷ” của tiểu sư đệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lịch Sự Lặp Lại

Tuy rằng nhờ trí nhớ của nguyên chủ, Hàn Thịnh Hạ đã biết giọng nói và tướng mạo của Lê sư đệ, nhưng chân chính nhìn thấy lại là một cảm thụ khác. Trầm tĩnh, thẹn thùng đây là ấn tượng đầu tiên của cô với vị tiểu sư đệ này.

“Sư tỷ! ở đây!” thiếu niên bộ dáng vẫn còn chút non nớt, giờ tay lên vẫy vẫy, nở nụ cười vô cùng tươi, thoạt nhìn tinh thần vô cùng phấn chấn.

Hàn Thịnh Hạ lễ phép cười cười, không muốn nói nhiều, trực tiếp dẫn cậu ta đi khắp nơi nhìn một chút, giới thiệu khu giảng đường, khu nhà ăn...

Tiểu sư đệ đi theo, cũng không nhiều lời lắm, chỉ thường trộm nhìn về phía cô ánh mắt không che dấu được yêu thích.

Hàn Thịnh Hạ trong lòng bất đắc dĩ, chỉ mong cậu ta nhanh chóng tỏ tình một chút để có thể cự tuyệt.

Suốt quãng đường, Hàn Thịnh Hạ vừa đi vừa giới thiệu, đi qua vài địa điểm lãng mạn cũng không thấy cậu ta tỏ tình, cô thật sự không kiên nhẫn nổi, xuyết chút nửa da mặt dày nói thẳng không thích cậu ta, tiểu sư đệ cuối cùng cũng mở miệng:

“Sư tỷ, dẫn em đến tham quan thư viện đi!”

Hàn Thịnh Hạ nguyên bản cũng muốn tới thư viện mượn chút sách trở về hăng hái lên ý tưởng kiếm tiền, liền vui vẻ đồng ý.

Tầng hai của thư viện là phòng đọc điện tử, tiểu sư đệ đột nhiên nói:

“Sư tỷ chờ ở đây đợi, em vào toilet một chút”

Nói xong cũng không đợi Hàn Thịnh Hạ phản ứng liền rời đi.

Tiểu sư đệ rời đi không bao lâu, thư viện lầu hai đột nhiên vang lên tiếng dương cầm, Hàn Thịnh Hạ trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Có thể bởi vì nguyên chủ từng học qua dương cầm, tuy một chút tế bào âm nhạc cũng không có, nhưng Hàn Thịnh Hạ mơ hồ vẫn cảm thấy khúc nhạc này có chút quen, nguyên chủ chắc hẳn đối với khúc nhạc này vô cùng quen thuộc.

Nghe một hồi, trong đầu Hàn Thịnh Hạ đột nhiên không tự giác được hiện lên một chút hình ảnh, làm cả người đều không tốt!

Cô nghĩ tới!

Khúc nhạc này là “Hôn lễ trong mơ”

Nguyên chủ đã từng dùng mười phần tinh lực để luyện khúc nhạc này!

Tình cảnh này, vô cùng quen thuộc, nguyên chủ lúc trước cũng như vậy, ở thư viện đàn khúc nhạc này, sau đó liền tỏ tình với Kỳ Uyên!

Theo giai điệu, nhìn thấy tiểu sư đệ Lê Nhạc Thủy ngồi ngay ngắn trước đàn dương cầm, trong mắt tràn đầy thâm tình, ngón tay lướt trên phím đàn như nhảy múa.

Càng ngày càng nhiều người theo khúc nhạc vậy lại xem, thậm chí có người phát kẹo mừng cho quần chúng.

Một màn này giống như lúc nguyên chủ theo đuổi Kỳ Uyên, nguyên chủ lúc ấy cũng thuê người đi phát kẹo mừng cho quần chúng vậy xem!

Đàn khúc nhạc xong, Lê Thanh Thủy đứng dậy, cầm bó hoa hồng đã sớm chuẩn bị, chậm rãi đi đến trước mặt Hàn Thịnh Hạ, thanh âm chứa đầy ôn nhu:

“Hạ Hạ em thích chị, làm bạn gái em được không?”

Cậu ta cố tình không gọi sư tỷ!

Hàn Thịnh Hạ nhìn đóa hoa tươi đẹp trước mắt, trong lòng đau đớn, cô nhớ rõ lúc ấy nguyên chủ cũng chuẩn bị một bó hoa hồng lớn như vậy hết vài ngàn tệ, chỗ ấy đủ cho cô sống vài tháng!

Rốt cuộc cũng hiểu vì sao thô hào tỏ tình xác suất thành công lại lớn, bó hoa to như vậy lãng phí thì thật đáng tiếc.

Trong lòng dù không đành lòng, nên cự tuyệt vẫn phải cự tuyệt, cô vừa muốn mở miệng cự tuyệt, tiểu sư đệ đã giành trước nói:

“Hạ Hạ hẳn là phát hiện ra, em hôm nay cùng với chị tỏ tình Kỳ Uyên giống nhau. Hiện tại cảm xúc của em với chị lúc ấy cũng giống nhau, khát vọng muốn được nghe thấy đáp án mình muốn nhất.”

“Chính mình không muốn thì đừng đẩy cho người khác, em hy vọng chỉ có thể cho em cơ hội, cũng là cho chị một cơ hội, trước thử kết giao đã, có được không?”

Giọng nói mềm nhẹ, mang theo lấy lòng cùng thỉnh cầu, bốn phía bắt đầu vang lên tiếng hô “Ồ bên nhau! Ồ bên nhau!”

Hàn Thịnh Hạ vẻ mặt vô cùng buồn bực, tiểu sư đệ thì ra là một “tâm cơ boy”!

Hàn Thịnh Hạ chưa từng trải qua cảm giác làm bị cáo, cũng không có kinh nghiệm cự tuyệt lời tỏ lộ, không biết phải trả lời thế nào!

Đột nhiên vang lên tiếng dương cầm, một đám “Ồ bên nhau” khi nãy phá lệ im như thóc, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về hướng phát ra tiếng dương cầm

Một khuôn mặt nam nhân thanh lãnh ngồi phía bên cạnh chiếc dương cầm, đôi bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng lướt trên mặt phím như đang nhảy múa. Động tác của anh có chút tùy ý, nhưng rơi vào mắt của quần chúng lại là cảnh đẹp ý vui.

Phản ứng của quần chúng vậy xem chính là:Nam thần! Hào soái ca!

Mà phản ứng của Hàn Thịnh Hạ là: Thật không khoa học! Không có hệ thống học tập,nam chính sao có thể biết chơi dương cầm?!

Lâm Thanh tùy ý chơi một đoạn,chờ đến khi bốn phía an tĩnh lại liền dừng tay,xoay người nhìn về phía Lê Nhạc Thủy,biểu tình đậm nhạt:

“Nghe được không?Đoạn cao trào tám độ có một âm bị sai rồi!”

Lê Nhạc Thủy nhìn anh,mặt đầy vẻ rồi rầm nhưng cũng không nói gì.

“Nhìn trình độ thuần thực của cậu,hẳn từ lúc bắt đầu đã sai âm rồi, nên vẫn luyện sai âm từ đây.”

“Sai rồi nên sửa chứ không phải lặp lại.”

Cả thanh âm và thần sắc của Lâm Thanh đều mang theo vẻ bình tĩnh vốn có.

Khuôn mặt tuần tú của Lê Nhạc Thủy đỏ bừng,có chút khó thở nhìn về phía Lâm Thanh :” Anh không cảm thấy bản thân đang xen vào chuyện của người khác sao?”

“Đã quên tự giới thiệu, tôi là Lâm Thanh ,hôm nay chính thức nhậm chức quản thư,gữ gìn trật tự trong thư viện là trọng trách của tôi!”

Nói xong,anh cũng không đợi Lê Nhạc Thủy phản ứng,phân phó nhân viên công tác sửa sang lại hiện trường,sau đó rời đi.

Từ đầu đến cuối, anh một ánh mắt cũng không cho Hàn Thịnh Hạ , nhưng cô đã biết làm sao để cự tuyệt Lê Nhạc Thủy.

Cùng Lê Nhạc Thủy rời khỏi thư viện.tránh khỏi đám người vây xem ban nãy,Hàn Thịnh Hạ mới nghiêm túc mở miệng:

“Tiểu sư đệ, vừa rồi em cũng nghe thấy rồi “sai rồi nên sửa,chứ không phải lặp lại sai lầm lúc trước” sư tỷ lúc trước tỏ tình đã bị trường học xử phạt, nhiều loạn thư viện phá hỏng bầu không khí học tập trong thư viện chính là một sai lầm,em không nên học theo.”

“Bây giờ, chị cũng đã từ bỏ Kỷ Uyên,em cũng buông tay đi.”

Lê Nhạc Thủy nhìn cô hồi lâu,rầu rĩ mở miệng:

“Chị thích tên Lâm Thanh kia?”

Cái gì? Hàn Thịnh Hạ vẻ mặt ngạc nhiên,tính cả Hàn mẹ, Trình Chính Dương, thì đây là lần thứ ba có người nói cô thích nam chính!

”Con mắt nào của em thấy chị thích Lâm Thanh ?”

“Trên diễn đàn của Yến Đại rất nhiều người nói vậy.”

Hàn Thịnh Hạ trong lòng bất đắc dĩ,cũng không muốn giải thích nhiều “ Em không cần quan tâm chị thích ai. Không được lãng phí thời gian học đại học,rồi em sẽ tìm được một cô gái tốt so với chị còn thích hợp hơn.”

Lê Nhạc Thủy không nói gì,si ngốc nhìn cô.

Hàn Thịnh Hạ trong lòng thờ dài,xoay người rời đi.

Cho nên nói tình ái thật là phiền toái,chính mình có cuộc sống tốt,kiếm nhiều tiền sau đó nuôi dưỡng một tiểu bạch kiểm ngoan ngoãn,nhân sinh thật tốt đẹp biết bao.

Hàn Thịnh Hạ một bên cảm khái trong lòng một bên tìm kiếm diễn đàn Yến Đại.

Yến Đại là trường đại học đứng đầu trong cả nước, số người tham gia vào diễn đàn trường vô cùng lớn, cũng có không ít người là sinh viên trường khác.

Ngoại trừ một số ít tin tức các giải thi đấu,tin hot nhất gần đây là

#Chuyện biến lớn! Thích thì nâng niu trong lòng bàn tay ,không thích thì coi như không khí#

Tệp đính kèm là một đoạn video, nội dung là Hàn Thịnh Hạ ánh mắt sáng ngời,mọi người đều nghĩ rằng cô sẽ quán lấy Kỷ Uyên như mọi khi,kết quả cô giống như không nhìn thấy Kỷ Uyên, cùng anh ta lướt qua nhau rồi đi đến trước mặt Lâm Thanh.

Kéo xuống nội dung thảo luận bên dưới, một nửa phía trước nói Hàn Thịnh Hạ di tình biệt luyện, chuyển sang thích Lâm Thanh ,một số khác nói cô là nguyên nhân khiến Lâm Thanh và Kỷ Uyên đối đầu với nhau, kéo xuống tiếp là về Lâm Thanh vô cùng lợi hại, sau đó là một đội quân fan náo nức tàn sùng bái anh ta như thần thánh chính thức ra lò.

Thêm một tin mới được đăng tải,chưa được bao lâu liền trở nên vô cùng hot:

#Lịch sử lặp lại! Tô tình tại thư viện,cuối cùng người thắng chính là.....#

Nội dung cơ bản nói về chuyện cô được người ta tỏ tình,kèm thêm một video, video còn vô cùng rõ ràng,nhưng tiêu điểm cuộc bàn luận không phải chuyện tỏ tình mà là đoạn Lâm Thanh chơi dương cầm trên sân khấu kia.

Sinh viên đại học nhỏ: Lâm đại thần biết chơi dương cầm! Đôi bàn tay xinh đẹp kia không chỉ biết gõ số liệu mà còn biết đàn dương cầm! Các em gái khoa máy tính thèm khát anh! [doge]

Ta là scott : phổ cập kiến thức một chút, thân là quản thư,tuy rằng chức trách là giữ trật tự thư viện nhưng hoàn toàn không cần đến lượt Lâm đại thần tự thân xuất mã,cho nên vẫn là lầu dưới tiếp tục đi....

Rực rỡ: Ta đoán lầu trên định nói đại thần cùng hoa hậu giảng đường quan hệ không nhỏ.

Nặc danh: Ta đối với cái thế giới chỉ chú trọng nhan sắc này không hề ôm hy vọng, nhưng mà chỉ là lớn lên đẹp một chút,cô ta dựa vào cái gì?

Càng về sau bàn luận càng kịch liệt,còn có người nói Lâm Thanh là vị hôn phu của cô, nhưng bởi vì không có bằng chứng nên không có nhiều người tin tưởng.

Hàn Thịnh Hạ nhìn một lát cảm thán quả nhiên là nam chính có khác, vô cùng nhanh chóng đã chiêu mộ được vô số đào hoa.

Bởi vì muốn tính toán đề kiếp này có cuộc sống tốt ,Hàn Thịnh Hạ không để ý đến ánh mắt của người khác, quay lại thư viện mượn chút sách rồi mới về nhà.

Đã trải qua mấy ngày,Hàn Thịnh Hạ một phân tiền cũng không kiếm được,trong lòng vô cùng sốt ruột!

Vốn dĩ trong lòng đang nghĩ đến tiền,kết quả nhanh chóng đến trước cửa nhà, vậy mà còn gặp phải cướp!

“Biết điều mau đem tiền trên người giao ra đây!” Vừa nhìn liền thấy một Hán tử cao lớn bộ dạng thành thật,trong tay cầm dao,có chút rối rắm đi đến trước mặt cô,hung tợn trừng mắt nhìn,cao giọng nói.

Hàn Thịnh Hạ liếc mắt một cái liền biết nam tử này là lần đầu tiên hành nghề, có lẽ trong nhà có chuyện gì đó mới ra tay làm chuyện mạo hiểm như vậy, cô nghĩ nghĩ quyết định khuyên giải anh ta:

“Huynh đệ đừng xúc động, anh đang phạm pháp đấy có biết không?”

Hán tử kia sau khi nghe lời cô nói hình như có chút động tâm, Hàn Thịnh Hạ nhanh chóng lùi lại tránh khỏi con dao của anh ta:

“Hơn nữa ,lão công của tôi là quân nhân,anh ấy sẽ rất nhanh đến đây, cướp tiền người nhà quân nhân thật sự không phải hành động sáng suốt.”

Hàn Thịnh Hạ còn tưởng bản thân lại phải tiếp tục diễn thuyết, dùng lời lẽ cảm động ,trí lý để thuyết phục. Kết quả Hán tử kia cắn răng ,giơ con dao gọt hoa quả lên : “Bớt nói nhảm đi,giao tiền ra đây!”

Hàn Thịnh Hạ lúc này mới thật sự bị dọa sợ,không ngừng nhắc lại “Đừng xúc động, tôi sẽ lấy tiền ngay!”, trong lúc đang chuẩn bị lấy tiền ra, trong nháy mắt cô nhìn thấy thân ảnh của Lâm Thanh xuất hiện.

Hàn Thịnh Hạ giả vờ đưa tiền cho tên cướp,bỗng nhiên hô lên :” Lão công cứu em!” Thừa dịp tên cướp giật mình chưa kịp phản ứng, nháy mắt chạy đến trước mặt Lâm Thanh

“Cướp tiền?” Lâm Thanh bình tĩnh nhìn thẳng “Kẻ cướp”

“Kẻ cướp” kia nhìn thấy Lâm Thanh mặt đỏ bừng, dao gọt hoa quả trong tay cũng theo bản năng giấu đằng sau lưng, anh ta xấu hổ nhìn Lâm Thanh ,thanh âm run rẩy:

“Lâm...Lâm đội”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Màng Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 10

CHƯƠNG 10-Không hiết xấu hổ

Mày kiểm nhửu chặt, Lâm Thanh không lên tiếng.

Hán tử kia nuốt nuốt nước miếng, yếu ớt giải thích: “Là Quách Đảo bảo em hù dọa cô ấy một chút, em không phải thật sự muốn cướp tiền!”

“.....”Hàn Thịnh Hạ ở bên cạnh vẻ mặt không còn gì để nói, nhưng thật ra cô đang nhớ tới một đoạn cốt truyện!

Biết nguyên chủ sĩ nhục nam chính, Quách Đảo vô cùng tức giận đến khí huyết không thông, cố ý tìm người để hù dọa nguyên chủ cho bõ tức. Sau đó nam chính biết được đã dạy dỗ Quách Đảo một trận.

Hiện tại, cô ở đối diện nhà nam chính, vừa lúc liền gặp phải anh ta!

Hàn Thịnh Hạ trong lòng vô cùng chờ mong nam chính dạy dỗ “Kẻ cướp” kia một trận nên thân.

Lâm Thanh nhàn nhạt liếc Hàn Thịnh Hạ một cái, sau đó không chút để ý nói với “kẻ cướp”:

“Cậu cứ tiếp tục!” sau đó liền đi thẳng.

Hàn Thịnh Hạ đứng tại chỗ vẻ mặt ngốc hức

ngồi buồn.

Diễn biến câu chuyện hình như có phần không đúng!

Là ai buổi sáng còn nói bản thân có thiên tính thiện lương vậy?!

“Chuyện vừa rồi là tôi sai, cô đừng để trong lòng!” Lưu Diêm Phong chờ Lâm Thanh đi xa mới thành khẩn xin lỗi.

Anh bị Quách thiếu bắt buộc phải làm việc này trong lòng vẫn không hề muốn, kết quả kết quả chính là phát hiện, người ta cũng chỉ là vợ chồng son giận dữ, anh là người ngoài xen vào chuyện này làm gì?

Anh muốn nói, nữ nhân nuôi chiều một chút cũng chẳng sao, huống chi lại còn là một nữ nhân xinh đẹp đến lạ thường!

“Không! Tôi vừa nãy bị khiếp sợ!” Ánh mắt trong trẻo hiện lên một tia giảo hoạt, Hàn Thịnh Hạ thẳng băng nhìn vào anh ta.

Nam chính không dạy dỗ thì để cô giúp một tay!

Lưu Diêm Phong bị nhìn đến bối rối, sao anh lại có cảm giác phong cách của chị dâu có phần không thích hợp?

“Anh mau bồi thường tiền tổn thất tinh thần cho tôi, năm trăm

tệ!”

Tiểu nữ nhân mặt không đỏ ,tim không đập, trong mắt còn lóe lên một chút tham lam không chút nào che giấu.

Lưu Diêm Phong ngỡ ngác mà giao ra năm trăm tệ tiền mặt, tới khi khôi phục tinh thần, thân ảnh Hàn Thịnh Hạ đã biến mất sau cổng chung cư. Càng nghĩ càng cảm thấy quỷ dị: Chị dâu rõ ràng không thiếu tiền, sao lại đòi năm trăm tệ?

Trong đầu nảy sinh một suy nghĩ, làm trái tim anh run rẩy, nghe Quách Đảo nói, chị dâu là một nữ nhân hư hỏng lắm lời ong bướm, vừa lúc này có phải là cố ý muốn xin wechat của anh hay không? Kết quả anh ngốc nghếch lại đưa tiền mặt.....

Lưu Diêm Phong nuốt nuốt nước miếng, trong lòng không ngừng mặc niệm: Vợ của bạn không thể trêu trọc, nhất là vợ của Lâm đội..

Lại nói, Hàn Thịnh Hạ trên đường về chung cư trong lòng có chút hối hận, đã nghĩ kỹ muốn lột xác trở thành người ưu tú, vậy mà lại đi chiếm tiện nghi của người khác!

Ai, về sau nếu còn gặp lại, cô lúc đó dư dả tiền, nhất định sẽ đem năm trăm tệ này trả lại cho anh ta.

Còn chưa đến chung cư, từ xa đã nhìn thấy nam chính đứng ở trước cửa phòng.

Hàn Thịnh Hạ cảm thấy sở dĩ trên người Lâm Thanh có khí chất cường đại cũng là bởi anh ta luôn trầm ổn, chững chạc, biểu tình đạm mạc, nếu đã quyết định trở thành một người ưu tú, phải hướng tới những người ưu tú học hỏi.

Vì thế Hàn Thịnh Hạ ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, biểu tình có chút ngốc nghếch, vẻ mặt nghiêm túc tự cho là biểu tình đạm mạc mở miệng: “Anh chờ tôi?”

Lâm Thanh nhìn thấy lại là một cảnh tượng khác:

Nữ nhân trong nháy mắt nhìn thấy anh, cả người đều khấn trương, cổ tình ưỡn ngực ra phía trước, đôi mắt long lanh như nước nhìn chăm chăm anh không chớp mắt. Giọng nói nhẹ nhàng cất lên còn mang theo âm rung rung, ý vị câu dẫn càng trở nên rõ ràng.

Tuy nhiên, một chút cũng không
động tâm, Lâm Thanh bình tĩnh nói:
“Tôi tới trả hai ngàn tệ đã vay”
Về mặt “không biểu cảm” vất vả lắm
Hàn Thịnh Hạ mới tạo được ra nháy
mắt bị kinh ngạc thay thế “Nam
chính nhanh như vậy đã có tiền?!”
Thế giới này quả nhiên không công
bằng, chỉ số thông minh cao kiếm tiền
cũng thật siêu phàm,

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Chương 10.2

Mà cô vẫn còn thói quen chiếm
tiện nghi của người khác....

“Để tôi chuyển khoản”

“Được” Hàn Thịnh Hạ lấy điện
thoại ra đưa cho Lâm Thanh, kỳ
thật đến giờ cô cũng chưa bao giờ
dùng wechat.

Hơn nữa, nguyên chủ dùng iphone,
cô trước kia chỉ dùng một chiếc
điện thoại hàng nhái rẻ tiền, vì thế
chiếc điện thoại này có quá nhiều
tính năng cô không biết sử dụng.

Lâm Thanh cầm lấy điện thoại từ tay cô, biểu cảm trên mặt dừng một chút, rồi mau chóng chuyển khoản đưa điện thoại vẫn còn sáng đèn cho Hàn Thịnh Hạ .

Lâm Thanh không chút lưu tình xoay người trở về căn hộ của mình, Hàn Thịnh Hạ trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, nam chính luôn vô cùng lễ phép với mọi người, vậy mà còn không thêm cảm ơn cô lấy một câu?

Cầm lấy điện thoại chuẩn bị xem thông tin giao dịch, Hàn Thịnh Hạ nhìn thấy màn hình điện thoại nhin không được mặt đỏ bừng.

Lúc trước Hàn Thịnh Hạ cũng từng nghĩ đến việc đổi hình nền điện thoại, kết quả nghiên cứu nửa ngày cũng không biết phải làm sao, cho nên hình nền vẫn giữ nguyên từ lúc nguyên chủ cài, mà cái này....

Cô cũng không biết nguyên chủ đã dùng cách gì, hình nền là ảnh chụp

Kỷ Uyên nửa người trên trần trụi .

Đi về căn phòng của mình, trong lòng vẫn không quên cảm thán:

“Không thể tưởng tượng được nữ hán tử thuần khiết từ nhỏ tới lớn chưa cầm tay nam sinh nào như bốn cô nương lại dùng loại hình nền sexy như thế! □(□□□)□”

“Không phải” giọng nói ngay thẳng cả Tiểu Cầu Cầu đột ngột vang lên, “Ngày con tới, người còn đang ôm nam nhân mà!”

“....” Không nói cô cũng quên mất, nhưng mà cô hoàn toàn không có đoạn ký ức này mà, ngoại trừ việc chân mềm nhũn một chút cảm giác cũng không có, thậm chí lúc sau đối mặt với Lâm Thanh cô cũng không hề cảm thấy xấu hổ.

Xem xét giao dịch chuyển tiền, cô mới phát hiện wechat có rất nhiều thông báo.

Một ít là của các diễn đàn linh tinh, một ít là của bạn bè nguyên chủ gửi tới. cô một bên xem thông

báo, một bên bắt đầu học thao tác cơ bản của wechat, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Hạ bảo bảo có nhớ mẹ không?”

Hàn mẹ đến còn mang theo hai thùng sữa bò đi vào.

“Rất nhớ ạ!” tối qua Hàn Thịnh Hạ trong lúc bị ốm còn nghĩ, Hàn mẹ thương cô như vậy chắc hẳn sẽ rất nhanh sẽ đến thăm cô.

Hàn mẹ đặt sữa bò xuống, vui tươi hơn hỏ nhéo nhẹo khuôn mặt mềm mại của con gái : “Miệng càng ngày càng ngọt! Có phải ở ngoài chịu nhiều vất vả rồi đúng không?” Nói đến lại thấy xấu hổ mà, cô đến giờ vẫn chưa tìm được việc làm, muốn chịu vất vả cũng không được.

Hàn mẹ nhìn một lượt con gái, đau lòng cầm tay cô “Bảo bảo ngoan, con gầy đi rồi!”

“Con cầm cái này đi, mật mã là sinh nhật của con” Hàn mẹ đem một

tấm thẻ ngân hàng nhét vào tay
Hàn Thịnh Hạ “Đừng ủy khuất
chính mình”

Hàn Thịnh Hạ trong lòng vô cùng
cảm động, không biết có nên nhận
hay không, cô đã nghĩ sẽ tự mình
phấn đấu nhưng hiện thực quá tàn
khốc.....

“Cái này cũng không phải cho con
tiêu loạn, ông của con sắp đại thọ
tám mươi rồi, con nhớ kỷ chuẩn bị
cho ông một phần quà.”

Nhìn Hàn Thịnh Hạ cầm lấy tấm
thẻ, Hàn mẹ lại lải nhải:

“Ba ba con nói ông nội con là
người độc tài, chính ông ấy cũng có
khác gì, con gái ông ấy nói đuổi
liền đuổi ra khỏi nhà, nhưng thật
ra ba con trong lòng vẫn luôn yêu
thương con!”

“Vâng” Hàn Thịnh Hạ ngoan ngoãn
gật đầu, điều này cô cũng biết, dù
là trong tiểu thuyết hay từ kí ức
của nguyên chủ đều có.

“Đa tạ đã đi làm việc này, tôi sẽ

Bà bà đã đi bệnh viện kiểm tra chưa mẹ?"

"Yên tâm,ba mẹ đều khỏe!"

Hàn mẹ cười vỗ nhẹ mu bàn tay cô,tiếp tục nói, "Ông của con cũng vậy,tuy tính cách ngoan cố nhưng trong lòng cũng rất yêu quý con!"

Hàn mẹ nghiêm túc nhìn cô, "con với Lâm Thanh gần đây sao rồi?"

"Còn có thể như nào,con và anh ta vẫn luôn nhìn nhau không rời mắt!"

Hàn mẹ thở dài nghiêm túc dặn

"Tiệc mừng thọ lần này ông nội con chắc chắn còn muốn nói đến chuyện hôn ước, ông ấy tính tình cố chấp,con cũng đừng đối nghịch với ông!"

"Vâng" cô đương nhiên sẽ không đối nghịch với Hàn lão gia tử. Bởi vì cô biết Hàn lão gia tử chắc chắn sẽ nhắc tới chuyện hôn sự,lại còn là chuyện giải trừ hôn ước.

Đương nhiên không phải ông ấy

xem thường nam chính, thật sự bởi vì ông cảm thấy cháu mình không xứng với Lâm Thanh .

Hàn mẹ lại tiếp tục nói không ít những lời tốt đẹp về Lâm Thanh ,cuối cùng dặn cô đem thiệp mời đưa lễ mừng thọ đưa cho Lâm Thanh mới rời đi.

Hàn Thịnh Hạ đưa ra tổng kết, mặc kệ là Hàn ba hay Hàn mẹ đều có ý tưởng muốn tác hợp cho cô với Lâm Thanh.

Đáng tiếc,cô và Hàn lão gia tử lại có chung một suy nghĩ, cô ngoại trừ thân phận phú nhị đại cùng với nhan sắc không tệ ra những mặt khác quả thật không hề xứng với nam chính.

Nữ nhân hoàn mỹ như Kỷ Tuyết ,lúc trước còn có nhiều người nói cô ấy không xứng với nam chính huống chi là cô.... □(□□□)□

Nhưng mà lần này nam chính không có bàn tay vàng nữa, Kỷ Tuyết hẳn

có thể xứng đôi với anh ta.

Còn cô sao, chậm rãi phấn đấu, tương lai trở thành một cổ đông trong công ty của Du Lê Tân , nuôi dưỡng một tiểu bạch kiểm ngoan ngoãn, cuộc sống gia đình cũng sẽ êm đềm trôi qua.

Hàn Thịnh Hạ gõ vang cửa nhà Lâm Thanh. Cô còn cho rằng nam chính cố ý không mở cửa cho cô, kết quả cửa mở ra chính là cảnh tượng như vậy:

Nam nhân để trần nửa người trên, bên dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm, từng giọt nước từ tóc chậm rãi chảy xuống thân thể cường tráng , cuối cùng biến mất sau mép vải.

Nhưng mà lần này nam chính không có bàn tay vàng nữa, Kỷ Tuyết hân có thể xứng đôi với anh ta.

Còn cô sao, chậm rãi phấn đấu, tương lai trở thành một cổ đông trong công ty của Du Lê Tân , nuôi dưỡng một tiểu bạch kiểm ngoan

nguồn, cuộc sống gia đình cũng sẽ êm đềm trôi qua.

Hàn Thịnh Hạ gõ vang cửa nhà Lâm Thanh. Cô còn cho rằng nam chính cố ý không mở cửa cho cô, kết quả cửa mở ra chính là cảnh tượng như vậy:

Nam nhân để trần nửa người trên, bên dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm, từng giọt nước từ tóc chậm rãi chảy xuống thân thể cường tráng, cuối cùng biến mất sau mép vải.

Rõ ràng là hình ảnh dụ hoặc đến cực điểm, nam nhân lại biểu tình đam mê, cả người chính khí, mị hoặc hoàn mỹ kết hợp với cảm giác thần thánh có chút cấm dục! Hàn Thịnh Hạ có phần mê muội, sau đó liền nghe thấy giọng nói Tiểu Cầu Cầu trong đầu:

“Rõ ràng đáng người Lâm ba ba so với tiểu bạch kiếm của ma ma tốt gấp mười lần!”

**“Lâm ba ba?” Hàn Thịnh Hạ vẽ mặt
ngốc bức.**

**“Con thích anh ta, con muốn anh ta
làm ba ba của con” thanh âm của
Tiểu Cầu Cầu mang theo ngượng
ngùng.**

**Tiểu Cầu Cầu hy vọng Lâm Thanh
cùng Hàn Thịnh Hạ ở bên
nhau, nhưng Hàn Thịnh Hạ lại lí giải
sai lệch:**

**“hệ thống ngốc nghếch giống người
không xứng với anh ta đâu, anh ta
phải xứng với hệ thống học tập cao
cấp cơ.”**

**Tiểu Cầu Cầu không nói thêm gì
nữa, bên kia Tiểu Lang quang minh
chính đại nghe lén, nói thầm :**

**“nữ nhân ngốc nghếch này ánh mắt
không tồi!”**

**Lâm Thanh nghe được Tiểu Lang
nói thầm, nhú mày, nhìn Hàn Thịnh
Hạ ngốc ngốc châm chọc nói :”**

Muốn hay không chụp ảnh lại?”

Mạch não tương đối khác thường

của Hàn Thịnh Hạ phản ứng đầu

Của Hàn Thịnh Hạ phản ứng đầu tiên là: không biết ảnh chụp của nam chính bán ra ngoài có thể được bao nhiêu tiền?

“Thôi khỏi” Cô muốn trở thành người ưu tú, sao lại có thể đi làm loại chuyện thiếu đạo đức như vậy.

“Ông nội tôi gửi cho anh thiệp mời dự lễ mừng thọ.”

Nhìn nữ nhân không chút nào lưu luyến xoay người rời đi, Lâm Thanh đứng tại chỗ một lát, trong lòng hỏi:

“Cô ấy vừa nói gì với hệ thống vậy?”

Tiểu Lang vừa muốn mở miệng, nhìn con người không cảm

Tiểu Lang vừa muốn mở miệng, nhìn con người không cảm xúc của chủ nhân, cuối cùng nói

“Cô ấy nói, nam nhân này thật không biết xấu hổ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 11

Mấy ngày tiếp theo, Hàn Thịnh Hạ vẫn luôn tìm công việc, nhưng toàn bộ đều không có kết quả. Cho dù cô thân phận là một sinh viên tốt nghiệp Yển đại ra nhưng

việc học nghiệp rồi đại ra, nhưng không hề có kinh nghiệm công tác, đến công việc gia sư cũng không có, mấy gia đình ít ỏi đồng ý phỏng vấn cô xong cũng đều từ chối.

Trong lòng ngày càng cảm thấy chán nản, tuy rằng kiếp trước cô đã nhận được quá nhiều lời từ chối, nhưng lại không nghĩ tới, sau khi xuyên không thay đổi thân phận khác mà vẫn không thoát khỏi số mệnh, thậm chí nếu không có tiếp tế của Hàn mẹ, chỉ sợ cô đã chết đói ở đầu đường.

Ngày mai chính là tiệc mừng đại thọ của Hàn gia gia, Hàn Thịnh Hạ cả người suy sụp nằm trên giường, trong lòng nhớ lại tình tiết trong sách.

Cô nhớ rõ tiểu thuyết có viết, trước lễ mừng thọ một ngày, lợi dụng hệ thống học tập, nam chính tăng khả năng khai thác của não bộ từ 8% thành 10%, bao gồm ngũ cảm, trí nhớ, năng lực quan sát và năng lực lí giải đều có bước

đột phá lớn.

Yên lặng thở dài tỏ vẻ vô cùng đau lòng, não bộ của cô và nam chính không thể so sánh với nhau, nhưng nếu mượn được hệ thống học tập tăng một chút trí thông minh thì đã không đến mức không tìm được việc làm.

Sự thật đau lòng bày ra trước mắt, hệ thống gieo trồng của cô, tiệm trái cây cũng không làm được, mà nam chính cũng không có bàn tay vàng cường đại vốn thuộc về anh ta.

Hàn Thịnh Hạ không biết rằng, căn nhà đối diện đang diễn ra sự việc hoàn toàn giống trong cốt truyện của cô, đêm nay, não bộ Lâm Thanh đã được khai phá tới 10%.

Trên giường, Lâm Thanh đột nhiên mở mắt, một tia khác thường nhanh chóng lướt qua.

Bề ngoài, anh không hề thay đổi, chỉ có đôi mắt hiện lên một tia

khác thường.

Làn mi nhẹ rung, đôi mắt đen láy như phảng phất một làn sương mỏng, ánh mắt thâm thúy không hề hiện lên một tia gợi sóng, khí chất trầm tĩnh đậm mạc càng nồng đậm.

Giọng nói của Tiểu Lang mang theo đặc ý: "Nếu không phải nữ nhân ngốc ở bên kia quá vô dụng, đến cửa hàng hoa cỏ cũng chưa khai trương, với tố chất của người đã có thể đạt trình độ cao hơn nữa."

"Hay là chủ nhân tự mình đi đầu tư cho cô ấy một cửa hàng hoa cỏ rồi lừa lấy hoa cỏ của tháp Địch Mộc?"

Lâm Thanh không nói gì, vừa giống như đang suy nghĩ về đề nghị của nó vừa như không nghe thấy nó nói gì.

Hàn Thịnh Hạ từ nhỏ lớn lên ở xóm nghèo, đừng nói tiệc mừng đại thọ long trọng, cô thậm chí chưa bao giờ tham gia một tiệc rượu bình thường.

May mắn là dù hi Hàn hạ đuổi ra

Máy may là ưu bị mất ba dưới là
khỏi nhà, nhưng đi tham dự tiệc
vẫn là một nhà ba người cùng tới.
Hàn mẹ mang theo Hàn Thịnh Hạ
đi trang điểm ,chọn lễ phục từ
sớm, Hàn Thịnh Hạ từ khi sinh ra
lần đầu được mặc váy!

"Hạ bảo bảo nhà chúng ta thật là
xinh đẹp tuyệt trần! Không hề thua
kém chút nào so với các nữ minh
tinh trên ti vi" Hàn mẹ chưa bao
giờ tiếc lời khen ngợi với con gái
mình.

Thật ra Hàn mẹ không hề nói quá,
Hàn Thịnh Hạ vốn dĩ có vẻ đẹp
như một mỹ nhân bước ra từ trong
tranh, cố ý trang điểm thêm lại
càng kinh diễm động lòng người.
Hàn Thịnh Hạ cũng không đáp lại
lời khen của Hàn mẹ, cô chỉ cảm
thấy quá mềm mại, vẫn là hợp với
phong cách phóng khoáng, thoải
mái hơn. Bộ dáng tiểu nữ nhi này
không phải thói quen của cô, một
phần cũng bởi vì lát nữa trong yến
tiệc, Hàn lão gia tử sẽ không chút
nể tình nói cô không xứng với Lâm

Thanh.

Một Hàn Thịnh Hạ xinh đẹp mềm mại như vậy lại không xứng với

Lâm Thanh ,khác nào nói cô bề ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối nát?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 11.2

Hàn Thịnh Hạ có dự cảm bởi lời nói thẳng của Hàn lão gia tử mà quan hệ của ông với Hàn ba sẽ tiếp tục chuyển biến xấu, đến lúc đó người bị hại là cô còn phải đứng ra khuyên giải và an ủi hai người không chừng.

Tiệc mừng thọ của Hàn lão gia tử chủ yếu là bạn bè, một vài họ hàng xa của Hàn gia.

Phần lớn đều là người Hàn Thịnh Hạ không quen biết, cô chỉ kéo tay Hàn mẹ ,một bên cẩn thận bước đi trên đôi giày cao gót một bên mím

cười với những lời chào hỏi của những khách mời dự tiệc.

Hàn Thịnh Hạ đang ứng phó với họ hàng thân thích liền nhìn thấy Hàn lão gia tử và bác dâu Dương Thục Nam.

Trải qua vô vàn thương tích, Hàn lão gia tử đã không thể đi lại được nữa, suốt quãng đường đều ngồi trên xe lăn cùng chiến hữu bàn luận về những năm tháng chiến đấu anh dũng, Hàn ba ở bên cạnh cũng không ngừng có người tới hỏi thăm, Hàn mẹ liền kéo tay bác dâu đi vào nhà trò chuyện.

Hàn Thịnh Hạ đứng một mình có chút nhàm chán, vẫn không có cách nào thích ứng với loại yến hội như này, tìm một nơi ít người tới tự mình ngây ngốc. Kết quả lại xuất hiện không ít nam nhân tới gần, khéo léo đuổi đi vài người, Hàn Thịnh Hạ vô tình bị bọn họ đánh giá là cao ngạo.

Dù sao cô cũng cảm cảm thấy bản thân chỉ là một nhân vật nhỏ bé, cả đời cũng khó có thể có

ca dưới cùng kho cùng bọn họ có liên quan, không thèm bận tâm đến bọn họ, chỉ lảng lảng xem cuộc trò chuyện của những người thuộc tầng lớp thượng lưu này.

Hàn Thịnh Hạ nhìn thấy nam chính đang bị một đám người vây quanh bắt chuyện, tiểu thuyết không giới thiệu kĩ càng, tỉ mỉ về bối cảnh của nam chính, dựa vào các chi tiết mơ hồ có thể biết được anh ta ở trong quân ngũ có địa vị không nhỏ.

Vô cùng nhàm chán nhìn khắp nơi, Hàn Thịnh Hạ đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc

kia không phải "Kẻ cướp" lần trước sao?

Nghĩ đến chuyện cô đã lấy của anh ta năm trăm tệ, liền đi đến chỗ của anh ta.

Lưu Diêm Phong lần trước dọa cướp của chị dâu, còn cảm thấy thoát nhìn cô ấy thật ngây thơ, một chút cũng không giống nữ nhân lừa dối, ong bướm. Hôm nay

nhìn thấy chị dâu trang điểm xinh đẹp như vậy, biết rõ là người của Lâm đội anh cũng không nhìn được tim đập có chút nhanh, thật con mẹ nó đẹp đến lóa mắt!

Nữ nhân xinh đẹp như vậy phải cất kỹ ở trong nhà mới phải, vậy mà Lâm đội một ánh mắt cũng không thèm nhìn, xem ra vợ chồng son cãi nhau vẫn còn chưa làm lành. Đột nhiên nhìn thấy chị dâu đi về phía mình, Lưu Diêm Phong trong lòng nhảy dựng, theo bản năng nhìn về phía Lâm đội, ai ngờ vừa liếc một cái đã nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Lâm đội nhìn anh ta. Rõ ràng ánh mắt kia không biểu lộ điều gì, vậy mà anh có cảm giác chân có hơi mềm nhũn.

Anh nuốt nuốt nước miếng, đối với Hàn Thịnh Hạ đang đi tới nghiêm túc gọi: "Chị dâu!"

Hai từ vừa là chào hỏi, vừa là vì anh muốn nhắc nhở thân phận của cô ấy!

Hàn Thịnh Hạ ngốc bức, chị dâu?

Từ này ở đây là chị dâu

Tu này ở đâu ra vậy?

Đột nhiên nhớ tới chính mình lần trước có nói "ông xã cứu em!" để dời đi lực chú ý của anh ta, cô vội vàng giải thích: "Không, tôi lúc ấy dưới tình thế cấp bách tự bảo vệ bản thân, tôi còn chưa kết hôn sao có thể là chị dâu của anh?"

"Lần trước lấy của anh năm trăm tệ, trở về vô cùng hối hận, anh cho tôi tài khoản wechat tôi trả lại năm trăm tệ cho anh."

Quả nhiên là muốn tài khoản wechat của anh! Lưu Diêm Phong trong lòng rít gào, ánh mắt theo bản năng bay về phía Lâm đội, sau đó, anh nhìn thấy...Lâm đội cong khóe miệng mỉm cười với anh!

Lưu Diêm Phong sợ tới mức tiểu tâm can nhảy bùm bùm, suy nghĩ về hành động sau nụ cười của Lâm đội đối với huynh đệ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 11.3

Không kịp hồi tưởng, anh liền vội vàng nói: "Chị dâu, em còn có việc phải đi trước" liền xoay người chạy trốn.

Hàn Thịnh Hạ ngơ ngác cầm di động nhìn người kia chạy trốn chết, trong lòng suy đoán:

Có phải lúc ấy nam chính không nói gì, xong việc vẫn như cũ đem "kẻ cướp" đi dạy dỗ không? Nếu không tại sao nhìn thấy cô, anh ta lại giống như nhìn thấy mảnh thú vậy?

Nếu anh ta đã không cần năm trăm tệ này, vậy cô cũng không quản nữa, lần nữa trở về chỗ của mình tiếp tục ngây ngốc.

Ngồi nửa ngày, Hàn Thịnh Hạ hậu tri hậu giác phát hiện không hề có nam nhân nào chạy tới tìm cô nữa, âm thanh bàn tán cũng đều biến mất.

Chờ đến lúc nam chính bị Hàn lão gia tử gọi qua, Hàn Thịnh Hạ từ trạng thái mơ màng sắp ngủ vội sốc lại tinh thần, cô biết vở kịch lớn

hôm nay cuối cùng đã tới.

“Hạ Hạ cũng lại đây!”

Hàn lão gia tử và Hàn ba tính cách có chút giống nhau, có thể bởi vì mài giũa nơi chiến trường nhiều năm, biểu tình so với Hàn ba vô cùng nghiêm túc.

Nghe thấy mình được gọi tên, Hàn Thịnh Hạ cũng cảm thấy khá bình tĩnh, cho dù cô biết Hàn lão gia tử muốn nhẹ nhàng làm cô xấu hổ, nhục nhã.

Sau khi gọi cô, Hàn lão gia tử vẫn tiếp tục nói chuyện với Lâm Thanh, kể về năm đó cùng ông nội Lâm Thanh trải qua gian khổ, khó nhọc, cuối cùng đem câu chuyện chuyển đến hôn ước:

“Ta và ông cháu ban đầu tính rằng để duy trì tình nghĩa hai nhà sẽ định hôn ước cho đứa con sau này. Kết quả cả ba đứa con của ta đều là nam, ông cháu cũng chỉ có ba cháu là độc đinh vì vậy hôn ước cũng đành hủy bỏ.”

“Tới tận khi Hạ Hạ sinh ra, tiệc

đầy thảng còn bé cháu cũng đã rồi,
lúc ấy cháu mới 5 tuổi còn nhớ
không?"

Lâm Thanh như vô tình liếc nhìn bộ
dạng vậy xem như không liên quan
của Hàn Thịnh Hạ

, nhẹ nhàng gật đầu: "Cháu còn
nhớ"

Hàn lão gia tử trong mắt ánh lên ý
cười: "Lúc ấy tiểu tử còn nhỏ như
vậy đã nói thích Hạ Hạ, luôn nắm
tay con bé không cho phép nam
nhân nào chạm vào con bé."

Hàn lão gia tử trong mắt ánh lên ý
cười: "Lúc ấy tiểu tử còn nhỏ như
vậy đã nói thích Hạ Hạ, luôn nắm
tay con bé không cho phép nam
nhân nào chạm vào con bé."

Hàn Thịnh Hạ nghe xong vô cùng
kinh ngạc, phản xạ có điều kiện
nhìn về phía nam chính, vừa lúc
bắt gặp một ánh mắt sâu không
thấy đáy, tim đập lờ nửa nhịp: Là
ảo giác sao? Sao cô lại có cảm giác
nam chủ có chút thay đổi? Thoạt

nhìn thật dọa người!

Chú ý tới ánh mắt của hai người, Hàn lão gia tử ý cười trong ánh mắt càng sâu, nói tiếp: "Vì vậy lúc ấy ta đã nhắc tới hôn ước, cháu cũng đồng ý rồi!"

Đồng ý rồi thì sao? Cũng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi biết hôn ước là cái gì? Hàn Thịnh Hạ trong lòng nhìn không được phun trào, đồng thời lại cảm thấy có chút kỳ quái, Hàn lão gia tử sao lại bắt đầu bằng chuyện này?

"Hiện tại đã qua nhiều năm, rất nhiều chuyện cũng đã thay đổi."

Giọng nói của Hàn lão gia tử tràn đầy tang thương, , mất mát.

Thật ra lúc đó Hàn gia và Lâm gia đều biết giữa hai nhà có sự khác biệt, chênh lệch. Vì vậy Lâm ba cũng không đồng ý nhận hôn ước, nhưng mẹ của Lâm Thanh kiên quyết nhận.

Có điều, vài năm sau mẹ của Lâm Thanh vứt bỏ hai cha con bọn họ để chạy theo người khác.

Lúc đó Hàn gia cũng vậy, ra nhiều...

Lúc đó Hàn gia cũng xảy ra nhiều chuyện, quan hệ giữa Hàn lão gia và Hàn ba cũng ngày càng căng thẳng, chuyện hôn ước không hề được nhắc tới tránh gây xấu hổ.

Lão gia tử khế thở dài, thành khẩn nhìn về phía Lâm Thanh : "Ta cũng biết, ta dạy dỗ cháu mình không tốt, con bé tính cách kiêu ngạo không xứng với cháu."

Nghe những lời lão gia tử nói, tuy không phải dễ nghe nhưng hoàn toàn là sự thật

Hàn Thịnh Hạ cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, chuyện hôn ước có thể hoàn mỹ giải quyết, nhưng câu nói tiếp theo của Hàn lão gia tử lại là: "Cháu không thích con bé cũng là điều dễ hiểu, chỉ cần cháu nói một câu hủy bỏ hôn ước, Hàn gia cũng ta tuyệt đối sẽ không từ chối."

Hàn Thịnh Hạ ban đầu còn không cảm thấy gì, thấy nam chính nửa ngày không mở miệng mới nhận thấy có chút không thích hợp:

Lời nói của Hàn lão gia tử tuyệt đối là vô cùng có lý và hợp

là vô cùng cơ kỉ xảo nữa!

Theo cách nói của Hàn lão gia tử, Lâm Thanh nếu bội ước thì chính là ghét bỏ cô.

Như vậy trước mặt bao người, thể diện của Hàn Thịnh Hạ sẽ mất hết, mà Lâm Thanh cũng bị cho là người bất nghĩa, đối với cả hai đều bất lợi!

Hàn lão gia tử sao lại không biết rõ kết quả của chuyện này, ông cũng chỉ lấy lui làm tiến, khiến cho Lâm Thanh không thể bội ước!

Hàn Thịnh Hạ cảm thấy tâm hồn mệt mỏi: Tại sao Hàn lão gia tử lại trở nên vô sỉ như vậy? Tại sao sự tình lại chệch hướng so với tiểu thuyết như vậy?

Nhưng Hàn Thịnh Hạ biết, bây giờ còn một biện pháp vô cùng đơn giản để giải hủy bỏ hôn ước!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 17: Chương 12

Xét từ lời nói của Hàn lão gia tử,

thật ra chỉ cần Hàn Thịnh Hạ tự mình nói bản thân không xứng với Lâm Thanh, sau đó chủ động hủy bỏ hôn ước là xong. Tuy rằng có hơi mất mặt nhưng lại ăn khớp với cốt truyện

Hàn Thịnh Hạ vừa chuẩn bị mở miệng lại bị ánh mắt của Lâm Thanh dọa sợ tới mức không nói nên lời, ngây người một lúc lâu không dám mở miệng. Lâm Thanh lên tiếng trước, cũng không nhắc tới chuyện hôn sự nữa:

"Lúc ông nội cháu còn sống, vẫn luôn nhắc mãi đến đôi chân bị thương của ông."

Hàn lão gia tử trong mắt lóe lên một tia sáng, sau đó cười nhẹ đáp lời:

"Đã qua nhiều năm rồi, sớm không còn cảm giác nữa!"

Hàn Thịnh Hạ nhìn chân ông, tiểu thuyết cũng có nhắc tới đôi chân

chuyện cũng có như vậy, đời nhân
bị thương là bởi năm đó ông đã
cứu ông nội của nam chính.

Không đúng, cô còn chưa nói
được gì, sao chủ đề đã bị chuyển
nhANH như vậy? Hôn ước còn
chưa được giải quyết mà!

Hàn Thịnh Hạ vừa chuẩn bị mở
miệng lần nữa đã bị Hàn lão gia
tử cướp lời: "Thái độ của Hạ Hạ
lúc trước thật sự có hơi quá
đáng."

Hàn lão gia tử nói chuyện với
Lâm Thanh là vẻ mặt xuân phong
ôn nhu, chuyển tới Hàn Thịnh Hạ
liền đổi thành lạnh lẽo như trời
đông giá rét:

"Mau đi kính Lâm Thanh một li
rượu xin lỗi"

"....." Nguyên chủ đâu có biết
uống rượu, ông nội cô ấy hẳn
phải biết chứ!

Vì sao ba ba cô, ông nội cô đều
đứng về phe của Lâm Thanh kia!

Hàn ba cau mày, vừa định nói Hạ Hạ không biết uống rượu nhất định sẽ say, lại bị Hàn mẹ nháy mắt ngăn cản.

Vì sao ngay cả Hàn mẹ chiều chuộng cô cũng về phe quân địch? Hàn Thịnh Hạ yên lặng cầm chén rượu, cảm thấy khung cảnh này mà có nhạc nền thì nhất định là khúc “Nhị tuyền ánh nguyệt”

Nâng chén rượu nhìn Lâm Thanh nói : “Xin lỗi, lúc trước là tôi sai!” Sau đó thấy chết không sờn một hơi uống cạn chén rượu trong tay.Ồ? Một chút cảm giác cũng không có chắc phải uống thêm li nữa mới được!

Gương mặt trắng nõn của Hàn Thịnh Hạ đã nhiễm sắc hồng, cặp mắt đen láy sáng lấp lánh nhìn bình rượu trên bàn, rượu này uống không tệ!

Kiến trước mỗi nhân tiên đầu phải

Kiếp trước mới phải tiền đều phải tính toán tỉ mỉ, lấy đâu ra tiền mua rượu, đến kiếp này trong ký ức nguyên chủ tránh xa rượu như mãnh thú. Hiện tại uống rượu rồi mới biết, mùi vị thật thơm ngọt, uống vào cay nồng kích thích cảm giác, làm Hàn Thịnh Hạ nhận không được muốn uống tiếp.

Sau đó, Hàn Thịnh Hạ không hề ý thức được, mắt mở to tròn nhưng hoàn toàn không biết xung quanh xảy ra chuyện gì, thậm chí không nhận ra bản thân là ai.....

Hàn lão gia tử thấp giọng mắng: “Quý nha đầu này!”

Sau đó lại ôn hòa nói với Lâm Thanh : “Nghe nói cháu cùng Hạ nha đầu ở cùng một chỗ phải không?”

Lâm Thanh lãnh đạm trả lời: “Để cháu đưa cô ấy về.”

“Vậy để ta bảo lái xe đưa hai đứa về!” Hàn lão gia tử vui tươi hơn hớn

trả lời, nghĩ thầm tiểu tử này so với ba ba ngoan cố của cậu ta tính cách tốt hơn nhiều.

Lão Lưu đã làm tài xế cho Hàn lão gia tử nhiều năm đích thân đưa hai người trở về,

,bao nhiêu năm đi theo Hàn lão gia tử ông cho rằng sẽ không gặp được ai khí thế vượt qua được lão gia nữa, không nghĩ tới chỉ là một tiểu tử trẻ tuổi mà làm ông có cảm giác bức bách vô cùng.

Tuy ánh mắt của người này không biểu lộ điều gì, nhưng ông biết chắc người này không đơn giản, khó trách lão gia lại coi trọng cậu ta, đại tiểu thư đã say như vậy mà còn bảo cậu ta đưa cô ấy về, chẳng lẽ là muốn gạo nấu thành cơm sao?

Đại tiểu thư mặc dù tính cách thất thường, nhưng giá trị nhan sắc tuyệt đối đảm bảo, hiện tại lại đang say rượu, mặt cũng đã đỏ bừng, ánh mắt si ngốc mê say lòng người. làm

người ta nhìn không được có suy nghĩ đen tối....

Cảm giác đột nhiên xung quanh có luồng khí áp lạnh lẽo, lão Lưu sợ tới mức nhanh chóng thu hồi tầm mắt, chuyên tâm lái xe.

Hàn Thịnh Hạ cả người mềm như bông dựa trên người Lâm Thanh, khuôn mặt nóng bừng khó chịu áp vào ngực anh cọ cọ, thật giống một con mèo cọ cọ vào người chủ nhân. Tầm mắt Lâm Thanh dừng lại trên khuôn mặt nhỏ của Hàn Thịnh Hạ một chút, cũng không ngăn cản động tác của cô, nhắm mắt dưỡng thần.

Hàn Thịnh Hạ cọ cọ liền không an phận hướng xuống dưới, cả người như bạch tuộc quấn lấy anh.

Toàn bộ quá trình Lâm Thanh đều nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng không một gợn sóng, hoàn mỹ trình diễn một màn mỹ nhân ngồi

trong lòng mà tam không loạn.

Thẳng đến.....

Vật mềm mại ướt át, nóng bỏng
cách áo sơ mi mỏng nhẹ nhàng
trạm vào ngực.

Thẳng đến....

Lâm Thanh cảm thấy tiểu đậu đỏ
mẩn cảm trước ngực mình cách
một lớp áo bị vật ấm áp mềm mại
chạm đến rồi bị ngậm trong miệng
của người nào đó!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Chương 12.2

Một cổ tê đại nổi lên lan tràn khắp
cơ thể, làm anh nhìn không được cơ
thể căng cứng lên.

Vận động mười phần định lực, Lâm
Thanh nhanh chóng làm thân thể
bình tĩnh lại, nhanh chóng đen mặt
cúi đầu nhìn...

Tiểu nữ nhân môi hồng mọng nước
lúc đóng lúc mở liếm mút, thậm chí

thì thoảng còn phát ra tiếng “Chặc chặc” đen tối.

Lão Lưu cảm thấy cả người đều không thoải mái!

Ông cảm thấy tay có chút mềm, không dám nhìn kính chiếu hậu, sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn sẽ bị diệt khẩu.

Nguyên nhân chính khiến ông không dám nhìn cũng là bởi, ông căn bản không biết tiếng mút vào kia là ở bộ phận nào, miên man suy nghĩ....

Lâm Thanh vẽ mặt cứng ngắc, động tác có chút thô lỗ muốn kéo đầu nhỏ của Hàn Thịnh Hạ ra, kết quả nữ nhân trong ngực lại “ưm” một tiếng, càng dùng sức, thậm chí còn dùng cả răng.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa bị hút một cái, không tự giác cắn môi, trong cổ họng nhin không được rên một tiếng.

Tiếng rên và tiếng ưm cùng lúc

vang lên, vỡ thành ái muội tràn ngập trong không khí.

Lâm Thanh chưa kịp điều chỉnh lại thân thể cho thật tốt, xe đột nhiên bẻ lái, nữ nhân trong lòng khế cựa mình, tìm một tư thế thoải mái, chẹp chẹp miệng không động đậy, chỉ là miệng vẫn ngậm.....

Lâm Thanh thở sâu, khó khăn bình phục tâm tình, cũng không đẩy Hàn Thịnh Hạ ra, nhắm mắt nhưng không thể nào dưỡng thần nữa.

Rốt cuộc cũng đến trước cửa chung cư, tài xế trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, trên trán mồ hôi lạnh chảy dòng dòng lúc nào không biết. Người luôn lễ phép như Lâm Thanh lúc này cũng không cảm ơn tài xế một tiếng, bế Hàn Thịnh Hạ

trực tiếp đi vào chung cư.

Dễ dàng tìm được chìa khóa trong túi Hàn Thịnh Hạ, đem cô đặt lên giường, Lâm Thanh nhìn miệng

Hàn Thịnh Hạ ngậm ở chỗ kia, áo sơ mi cũng bị ẩm ướt, mơ hồ lộ da da thịt cường tráng, môi mềm mại của cô vô thức ngậm lấy tiểu đậu đỏ.

Ánh mắt Lâm Thanh tối sầm, ma xui quỷ khiến lấy điện thoại chụp lại hình ảnh người nào đó ra sức gặm viên đậu đỏ của mình....

Hàn Thịnh Hạ mơ màng tỉnh lại đã là chuyện của giữa trưa ngày hôm sau, đầu vừa đau vừa choáng váng, cô nhớ hôm qua hình như đã uống một chén rượu, sau đó thì ngất xỉu sao?

Quả nhiên rượu là thứ không nên động vào, so với thuốc mê còn hữu hiệu hơn, vừa uống đã say, lúc tỉnh dậy còn vô cùng đau đầu.

“Tiểu Cầu Cầu, người biết hôm qua xảy ra chuyện gì không? Lúc ta ngủ hôn ước đã được hủy bỏ chưa?”

“Con hôm qua đột nhiên bị....chết máy” giọng nỏi của Tiểu Cầu Cầu mang theo ủy khuất.

“Chết máy?!” Hàn Thịnh Hạ sợ tới mức trực tiếp hô lên, quên cả sử dụng tâm điện giao lưu “Là bởi vì ta uống rượu sao?”

“Không phải, giống như là bị nhiễm virus, mà cũng giống như không phải.”

“Nhiễm virus? Người có sao không?”

“Không có việc gì! Chỉ là không tìm thấy nguyên nhân chết máy thôi.”

“Không có việc gì là tốt rồi, chuyện hôn ước cũng không vội, hơn nữa chuyện này ma ma có thể tự mình đi hỏi.” Hàn Thịnh Hạ an ủi Tiểu Cầu Cầu, đồng thời cũng an ủi chính mình.

Hiện tại vấn đề cô quan tâm nhất vẫn là kiếm tiền, ngoài ra còn bài diễn thuyết trong cuộc thi sáng tạo gây dựng sự nghiệp cũng cần phải bắt tay vào chuẩn bị.

Tuy rằng Hàn mẹ cho cô một ít giúp đỡ nhưng cũng chỉ đủ cho cô sinh

uò, nhưng cũng chỉ đủ cho cô sinh hoạt, nếu muốn mở một cửa hàng trái cây ở đế đô thì còn lâu mới đủ. Hàn Thịnh Hạ lấy di động ra chuẩn bị lên trang web tìm gia sư để xem thông báo, kết quả lại thấy một thông báo từ wechat làm cô chấn động:

Một người xa lạ tài khoản chỉ có một chữ “Mộc” gửi cho cô một bức ảnh là cảnh tượng:

Hàn Thịnh Hạ vẻ mặt đầy mê say dán lên ngực của nam nhân, không những thế còn cách một lớp áo sơ mi vô cùng sắc tình hút lấy điểm nhỏ trước ngực anh ta!

Nam nhân mặc áo sơ mi trắng, chỗ kia bị thấm ướt có chút xuyên thấu, loáng thoáng có thể nhìn thấy da thịt bên trong.

Hình ảnh quá mức dâm mỹ! Quả thực không thể xem!

Khuôn mặt Hàn Thịnh Hạ đỏ bừng như sắp cháy, cả người đều ngậy

dại. Đây là ai? Sao lại gửi cho cô cái này?

Kiếp trước thân là một người dân nhỏ nơi phố phường, nhiều nhất cũng chỉ là bị xem thường thôi, cũng chưa bao giờ trải qua âm mưu to lớn gì. Hàn Thịnh Hạ ở trong ti vi xem tình tiết như vậy, cũng chưa bao giờ nghĩ bản thân cũng sẽ trải qua!

Khẳng định nguyên chủ đã không cẩn thận bị ai đó hãm hại, đối phương chắc chắn có rất nhiều ảnh chụp tư mật của cô, chắc chắn sẽ dùng đồng ảnh đó để uy hiếp cô làm chuyện dơ bẩn !

Hàn Thịnh Hạ bắt buộc bản thân phải bình tĩnh lại, đem kí ức của nguyên chủ rà soát lại một lượt, một chút dấu vết cũng không tìm thấy.

Cô phỏng đoán 80% người này chính là Trang Thần, những người khác chỉ chiếm 20%.

Cả người lạnh lẽo gắt gao cầm di động, Hàn Thịnh Hạ một bên chờ hành động tiếp theo của đối phương, một bên miên man suy nghĩ, nếu đối phương dùng ảnh để

[IMG]/[IMG]

đe dọa, uy hiếp cô phát sinh quan hệ với anh ta thì phải làm sao bây giờ?

Kết quả đợi nửa ngày cũng không thấy đối phương có phản ứng gì, Hàn Thịnh Hạ quyết tâm chủ động xuất kích, nhả lại một tin: “Anh muốn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 13

Đối phương vẫn bất động vô thanh không đáp lại.

Hàn Thịnh Hạ suy sụp nằm trên giường như cá chết, nghĩ lại những chuyện phát sinh sau khi cô xuyên không đến, càng nghĩ càng thấy nản nhụt.

So với những người xuyên không, cô đại khái là người bị kịch nhất đi!

Không đúng, những người đó xuyên không đều là trong tiểu thuyết, còn đây là sự thật.

Cái gì mà xuyên không hay trọng sinh là có thể lập tức trôi chảy mở ra cuộc đời mới tươi sáng chỉ là tiểu thuyết viết ra để lừa người. Sự thật là, hoàn cảnh sống đã khắc vào xương cốt tạo nên tính cách của con người, cuối cùng tạo thành một quỹ đạo cuộc đời, không thể chỉ bởi vì xuyên không mà thay đổi thành một người khác.

Hàn Thịnh Hạ bị quan nghĩ đến nhiều chuyện đã xảy ra, đột nhiên điện thoại vang lên thông báo kích động nước mắt đọng trong hốc mắt thi nhau rơi xuống!

Nhanh như gió mở wechat ra nhìn, đối phương chỉ trả lời hai chữ:

“Phụ trách”

Hàn Thịnh Hạ sửng sốt hồi lâu, cẩn thận nghiền ngẫm ý tứ của hai từ này. Đối phương hình như không muốn uy hiếp cô? Hơn nữa dựa theo ý nghĩa của hai chữ kia, chẳng lẽ cô là người

chủ động còn người bị hại là đối phương?

Xem ảnh chụp tình cảnh giống như cô là người đè nam nhân kia ra gặm gặm...

Không! Không phải cô ôm nam nhân gặm gặm! Người gặm là nguyên chủ! Khăng định là nguyên chủ trước kia cùng mỗi nam nhân thông đồng ở bên nhau, sau đó lại đem lòng yêu Kỷ Uyên nên bỏ rơi anh ta. Hiện tại anh ta yêu cầu phụ trách!

Nhưng mà sao cô không hề có kí ức? Chẳng lẽ nguyên chủ cho cô kí ức không hoàn chỉnh sao?

Hàn Thịnh Hạ cảm thấy xuyên không vốn đã là chuyện rất mơ hồ, kí ức không hoàn chỉnh cũng hoàn toàn có thể xảy ra, vì thế nhả lại một câu:

"Tôi không có ý gì khác, chỉ là tôi không nhớ gì cả. Cho nên, anh có thể nói qua giữa chúng ta đã xảy ra

chuyện gì vậy?"

Đối phương thật lâu mới trả lời:

"Em theo đuổi tôi, em cưỡng bách tôi!"
Hàn Thịnh Hạ khóe miệng giật giật,

cũng không hoài nghi lời nói của đối phương, xác thực đây chính là phong cách của nguyên chủ.

Từ từ! Cưỡng bách? Đối phương chẳng lẽ là một tiểu bạch kiểm eo nhỏ thân mềm dễ đẩy ngã?

Nguyên chủ không cần nghĩ đã cưỡng bách người ta, anh ta khẳng định lớn lên cũng như hoa như ngọc!

"Chuyện kia, chúng ta hay là hẹn thời gian gặp mặt đi?"

"Tôi đang ở nước M"

"Khi nào anh về nước?"

"Chưa biết"

"Vậy anh cho tôi ảnh chụp đi!"

"À"

Hàn Thịnh Hạ dừng lại, sao lại "à"? tiểu bạch kiểm này có phần hơi kiêu ngạo nha!

Cô nhìn bức ảnh đậm mỹ kia, trong lòng rối rắm hồi lâu, rốt cuộc lấy hết can đảm, vô cùng trịnh trọng trả lời:

"Chúng ta...đến bước nào rồi?"

Ảnh chụp động tác thân mật như vậy, hơn nữa anh ta nói bị nguyên chủ cưỡng bách, Hàn Thịnh Hạ trong lòng lo lắng bọn họ có hay không phát sinh

quan hệ.

Đợi rất lâu cũng không thấy trả lời, Hàn Thịnh Hạ chuẩn bị đi làm cơm trưa đổi phương mới gửi đến một câu, lại không trả lời vấn đề của cô mà hỏi ngược lại:

"Vậy em cùng Kỳ Uyên, đến bước nào rồi?"

Lâm Thanh nhìn tin nhắn vừa gửi đi ngẩn người, theo bản năng muốn thu lại, ngón tay dừng một chút cuối cùng cũng không bấm xuống, anh có chút bực bội ném điện thoại qua một bên, chuyên tâm gõ bàn phím hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Nhưng trong lòng nhịn không được muốn nhìn điện thoại, muốn biết cô ấy sẽ trả lời như thế nào.

Ánh mắt Lâm Thanh thâm trầm, có chút không thích hợp!

Nguyên bản chỉ là bởi vì bị Hàn lão gia tử tính kế, bị cô giở trò, muốn dạy dỗ cô một chút, vậy mà anh lại vô thức đánh kia, anh lúc này mới có cảm giác không thích hợp.

Từ khi nào, anh lại bắt đầu xen vào việc của người khác như vậy? Thích cô

ấy sao?

Không, không có khả năng. Anh không thích cô ấy, hiện tại không thích, về sau cũng sẽ không thích.

Anh chỉ là ngoài ý muốn xảy ra quan hệ với cô nên đối với cô đặc biệt một chút thôi.

Anh hy vọng nữ nhân bên cạnh mình sẽ không phải người quá dữ dằn, ngang bướng.

Lâm Thanh khôi phục lại tâm tình, cầm lấy di động lại nhìn thấy câu: "Nếu tôi không bị mất trí nhớ thì hẳn là đến năm tay cũng chưa làm đi!"

Theo bản năng định bấm: "hình như em vô cùng tiếc hận!"

Cuối cùng lại xóa không gửi đi, tiếp tục nhiệm vụ đang làm dở.

Hàn Thịnh Hạ một lúc lại nhăn lại :

"Anh tên gì?"

"Ở chỗ anh có ảnh chụp nào khác của tôi không?" linh tinh rất nhiều vấn đề, nhưng đối phương đều không trả lời.

Hàn Thịnh Hạ càng ngày càng cảm thấy tiểu bạch kiểm này nói muốn cô phụ trách cũng chỉ là đùa giỡn, bằng không sao cô hỏi cả một đống vấn đề

không sao có hơi cả một đường vắng vẻ, mà người kia cũng không thèm để ý trả lời?

Ăn trưa đơn giản, thời điểm Hàn Thịnh Hạ chuẩn bị ra ngoài tìm việc làm, cửa nhà đột nhiên bị gõ vang.

Mở cửa ra nhìn thấy chính là một nam nhân có vẻ hơn ba mươi tuổi, dáng người có chút gầy yếu, da trắng, đeo kính khiến cho người ta cảm giác văn nhả thư sinh.

"Xin chào, tôi là Lục Thừa." Anh ta lễ phép tự giới thiệu.

Hàn Thịnh Hạ nghe được tên anh ta, ánh mắt lập tức sáng rực, suýt nữa thì quên mất chuyện này, hiện tại tiền mở cửa hàng hoa quả không cần suy nghĩ nữa rồi!

Lục Thừa là vị diễn viên phụ có không ít đất diễn trong tiểu thuyết!

Cô nhớ phương pháp ban đầu nam chính sử dụng để nhanh chóng kiếm tiền, chính là trở thành một hacker siêu cấp nhận những nhiệm vụ được treo thưởng để kiếm tiền. Hacker cũng có phân chia cấp bậc vô cùng nghiêm khắc, mỗi cấp bậc đều yêu cầu kiểm tra, cấp bậc khác nhau cũng nhận

tra, cấp bậc khác nhau cũng nhận được những nhiệm vụ khác nhau. Nam chính cũng đăng kí tài khoản hacker, thời gian ngắn đã thăng mấy cấp, khiến cho người quản lý các hacker Lục Thừa chú ý. Lục Thừa suy đoán nam chính là cao

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mang Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 13.2

thủ bí ẩn, vì thế anh ta lén lút đem nội dung kiểm tra của nam chính đổi từ 7 sao thành 8 sao, sau đó còn tự mình tạo ra virus để nam chính phá giải, virus này đến hacker 9 sao cũng khó phá giải được, nhưng nam chính vô cùng dễ dàng vượt qua.

Vì thế Lục Thừa chú ý đến nam chính, thậm chí vài lần chủ động liên hệ với nam chính.

Mà Lâm Thanh mục đích chỉ là kiểm tiền, lại không phải một hacker chân chính, vì vậy cũng không thèm để ý đến anh ta.

Lục Thừa cảm thấy nam chính là người cao ngạo nên không có ý định chú ý

đến nữa, kết quả vài ngày sau, nhiệm vụ thuộc bảng S khó giải quyết nhất đã bị nam chính hoàn thành, anh ta nhin không được, liền tính toán ở ngoài đời thực tiếp cận nam chính.

Lục Thừa xuất hiện mở màn trong tiểu thuyết chính là cảnh tượng anh ta đi thuê căn nhà đối diện nhà của nam chính, thân phận của anh ta mãi về sau mới bị vạch trần. Nhưng Hàn Thịnh Hạ biết anh ta nhất định phải thuê căn nhà đối diện nhà nam chính cũng chính là nơi cô đang ở!

Đồng thời, Hàn Thịnh Hạ trong lòng không nhin được kinh ngạc, không ngờ không có bàn tay vàng, nam chính vẫn có thể đưa Lục Thừa tới!

"Vị tiểu thư mỹ lệ này, tôi thích một cô gái ở ngay cạnh nơi này, tôi vô cùng hy vọng có thể ở gần cô ấy một chút, cho nên hy vọng có thể thuê lại gian chung cư này của cô."

"Chỉ cần cô đồng ý cho tôi thuê lại, tôi có thể trả giá gấp hai lần tiền thuê nhà, thậm chí có thể tìm cho cô một căn hộ tốt hơn nhiều!"

Lục Thừa từ nhỏ lớn lên ở nước

ngoài, cho nên khẩu âm mang cho người ta cảm giác người nước ngoài nói tiếng Trung.

Thái độ của anh ta vô cùng thành khẩn, nếu không phải biết rõ sự tình, Hàn Thịnh Hạ nhất định sẽ bị vẻ si tình của anh ta làm cho vô cùng cảm động. "Thật ngại quá, nhưng tôi cũng thích nam nhân sống ở đối diện."

Lục Thừa trong mắt lóe lên tinh quang, anh không nghĩ tới nữ nhân xinh đẹp như vậy lại có cảm tình với vị đại thần cao ngạo kia, trong lòng vẽ thành trăm cái vòng, vô số ý niệm nổi lên, nhưng trên mặt không hề có biểu hiện gì.

"Nhưng mà anh ấy thật sự quá khó theo đuổi, nếu anh trả tôi 30 vạn, tôi nguyện ý từ bỏ theo đuổi anh ấy, đem gian chung cư này cho anh thuê lại."

Lục Thừa đối với loại người tầm thường 30 vạn cũng không thèm để ý, nhưng anh ta làm bộ suy tư thật lâu:

"Được, 30 vạn thì 30 vạn đi."

"Nói đến thật là có duyên." Anh ta cười rộ lên vô cùng văn nhã "Chúng ta vì lý do tương tự mà gặp nhau chỉ bằng kết

đều tương tự mà gặp nhau, chỉ đang chờ bạn đi."

Ngẫm lại cảm thấy bản thân cùng đại thần rất khó có liên quan đến nhau, vì thế uyển chuyển cự tuyệt.

Lục Thừa cũng không để trong lòng, nữ nhân lớn lên xinh đẹp đều có cảnh giác cao hơn bình thường một chút, tiếp tục cười nói: "Vậy được, khi nào tôi có thể vào ở?"

"Hôm nay tôi sẽ sửa sang lại đồ đạc một chút, trưa mai anh tới làm thủ tục đầy đủ là anh có thể vào ở được rồi."

Cuối cùng cô nhịn không được nhiều lời một câu: "Chúc anh sớm theo đuổi được nữ nhân anh thích."

Khóe miệng giật giật mau chóng khôi phục, Lục Thừa làm bộ vô tình nhắc tới: "Làm cô từ bỏ theo đuổi nam nhân mình thích tối thực sự áy náy, không biết hai người có quan hệ ra sao?"

Hàn Thịnh Hạ biết anh ta đang hỏi thăm tin tức từ cô, vì thế giả bộ bi thương nói: "Tôi yêu đơn phương anh ấy, anh ấy thậm chí đi qua cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái!"

Lục Thừa cẩn thận quan sát biểu tình

Lục Thừa can thiệp quan sát điều tình trên mặt Hàn Thịnh Hạ, tuy rằng nhận thấy biểu tình có chút giả, nhưng cũng không nghi ngờ lời nói của cô.

Chỉ vì 30 vạn mà từ bỏ theo đuổi đại thần, cho dù lớn lên có xinh đẹp thì không được đại thần để ý cũng là hoàn toàn hợp lý.

Thời điểm Lục Thừa rời khỏi chung cư của Hàn Thịnh Hạ vừa đúng lúc gặp Lâm Thanh đang đi về nhà. Nhìn thấy đại thần chân thật ngoài đời, đồng tử Lục Thừa co rút, nỗ lực khống chế tốt biểu tình của bạn thân, anh ta tin tưởng bản thân không để lộ ra bất kỳ điều gì khác thường, nhưng không biết tại sao, đại thần đột nhiên không chút để ý liếc nhìn anh, làm anh đột nhiên cảm thấy ớn lạnh.

Anh đã làm gì sai? Lần đầu gặp đã đắc tội với đại thần?

Tiến Lục Thừa đi, Hàn Thịnh Hạ cả

người đều như đang trên mây, cô sẽ không bao giờ mỗi ngày đi tìm việc rồi bị từ chối đến hoài nghi nhân sinh nữa! Tiệm trái cây cũng có thể mở rồi!

Cứ như vậy đã có ba mươi vạn! Hàn Thịnh Hạ đột nhiên cảm thấy bản thân quá mức thông minh! Nhịn không được vui tươi hơn hớn mà cười ra tiếng.

Kết quả lại vui quá hóa buồn, bụng nhỏ phía dưới đột nhiên trướng đau, đau đến cả người ứa mồ hôi lạnh, hư nhược vô lực, chân cũng không đứng được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Giả Mộng Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.